

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHELLE BLISS & BRENDA ROTHERT

A man with a beard and extensive black and grey tattoos on his arms and chest is shown from the chest up. He is holding a woman's leg, which is wearing a black sock. The background is a blurred city skyline at dusk or night, visible through a window. The overall tone is dramatic and sensual.

Dirty
DEFIANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİRLİ DEFİANS

BRENDA ROTHERT
CHELLE BLISS

İÇİNDEKİLER

İĞRENÇ TRİLOGİ

1. [Reagan](#)
2. [Jude](#)
3. [Reagan](#)
4. [Jude](#)
5. [Reagan](#)
6. [Jude](#)
7. [Reagan](#)
8. [Jude](#)
9. [Reagan](#)
10. [Jude](#)
11. [Reagan](#)
12. [Jude](#)
13. [Reagan](#)
14. [Jude](#)
15. [Reagan](#)
16. [Jude](#)
17. [Reagan](#)
18. [Jude](#)
19. [Reagan](#)
20. [Jude](#)
21. [Reagan](#)
22. [Jude](#)
23. [Reagan](#)
24. [Jude](#)
25. [Reagan](#)
26. [Jude](#)
27. [Reagan](#)
28. [Jude](#)

BRENDA ROTHERT HAKKINDA

CHELLE BLISS HAKKINDA

İĞRENÇ TRİLOGİ

İĞRENÇ TRİLOGİ
TÜM KİTAPLAR ŞİMDİ SATIŞTA!

KİRLİ İŞ KİRLİ
SIR KİRLİ
MEYDAN
OKUMA

REAGAN

I bileklerimi birbirine bağlayan naylon ipin gerginliğine karşı zorluyorum. Hiç hareket etmiyorlar, ki bu hiç şaşırtıcı değil.

Kocam düğüm atmayı askerde öğrendi ve iyi de öğrendi. Sanırım daha uzman olduğu tek şey benim vücudum. İri eli uyluğumun iç kısmında gezinirken bana bunu hatırlatıyor ve ardında kavurucu bir acı bırakıyor.

"Beni özledin mi, Reagan?" Derin sesi arzuyla boğuklaşıyor.

Onu özlediğimi çok iyi biliyor ama bu bizim yeni oyunumuz. Ve eğer beni daha önce hiç olmadığı kadar ateşlendirmiyorsa lanet olsun.

"Evet." Bir kelimeden çok bir inilti.

Ben sızlanmam. En azından Jude Titan'la evlenene kadar. Yine de benden bir şeyler çıkarıyor ve bunu yapmaktan zevk alıyor.

"Hmm." Başını sallıyor ve avucunu tekrar uyluğumda gezdirerek hayal kırıklığıyla sızlanmama neden oluyor. "Seni zar zor duydum. Beni pek özlememiş olmalısın."

"Söyledim." Ağzımdan kaçırırken gözlerim büyüdü. "Seni çok özledim Jude. Dokun bana." Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirliyor. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

"Jude..." Sesimi kızgınlık kaplıyor.

Birkaç dakika önce kapıdan içeri girmeden önce, yaklaşık üç haftadır bir iş gezisindeydi. Valiliğe adaylığını koyduğu için artık hiçbir şeye vakit ayıramıyoruz. Sekse bile.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kaşlarını eğlenerek kaldırıyor. "Sana bunu beklemeni söylemiştim. Geçen hafta bana parmaklarını amına soktuğun o fotoğrafı gönderdiğini hatırlıyor musun?"

Gülümsememeye çalışıyorum ama çok zor. Telefonda bana büyük bir bağış toplama toplantısına girmek üzere olduğunu söylemişti ve telefonu kapatır kapatmaz ona fotoğrafı göndermiştim. Sertleştiğini ve benden intikam almak istediğini belirten bir yanıt göndermişti.

Ve vücudum bu sözlerle tepki olarak ısınmıştı. Oyunlarımız benim için bir işkence, ama arzuladığım lezzetli bir işkence.

Parmak uçları çıplak göğüs kafesimin üzerinde gezinirken nefesimi içime çekerek "Hatırlıyorum," diyorum.

Kapıdan girdiğinde çıplak olmamı söylemişti, ben de öyleydim ve yatağımıza yayılmıştım. Ama ayakkabılarını çıkarıp kravatını çıkarırken karanlık bakışlarının beni bir aşağı bir yukarı taramasına izin verdikten sonra kalkmamı söylemişti.

Acı verici bir yavaşlıkla hareket ederek, şifonyerin çekmecesinden özenle sarılmış kırmızı

naylon ipleri aldı ve bakışlarını bir kez daha üzerimde gezdirdi, kömür rengi elbise pantolonu ereksiyonuyla gerilmişti.

Hızlı ve sert bir sikiş bekliyordum. Vücudum buna hazırды. Ama beni bıraktı, meme uçlarım sertleşmiş ve amım ıslanmıştı, beni bir çekmeceli dolabın önünde karşısına dikti ve

Böylece her bir ayak bileğimi koyu renkli büronun bir ayağına bağlayabilecekti.

Ve şimdi burada duruyorum, bacaklarım açık, meme uçlarım hala sert ve amım hala çok ıslak, o benimle alay ederken.

"Dezavantajlıyım bebeğim," diyor alçak bir tonda, beyaz gömleğinin en üst düğmesini açarken. Yavaşça ikincisine geçerken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Birlikte seyahat ettiğim diğer erkekler bacaklı kadın lobicilere günlerce bakabilirler. Etkinliklerde tanıştığımız ve kendilerini bize atan kadınlarla geceyi geçirebilirler. Ama ben..." Gömleğinin beşinci düğmesine ulaştığında başını hafifçe sallıyor.

Sertçe yutkunuyorum, vücudum neredeyse onun farkındalığıyla zonkluyor. Birkaç metre uzakta, ama beni bağlarken kullandığı vücut yıkayıcısının kokusunu aldım ve hâlâ kokusunu alabiliyorum. Vücudum bu kokuyu tanıyor - bu o kadar güçlü bir arzu anlamına geliyor ki teslim olmaktan başka çarem yok.

Dudaklarının kenarları biraz yukarı kıvrılıyor. Şu anda bana ne yaptığını biliyor.

"Bunların hiçbirini yapamam," diye devam ediyor, şu anda sahip olduğu Senato koltuğu için rakibim olduğunda aşık olduğum o alçak, kendinden emin ses tonuyla. "Çünkü zaten evde beni bekleyen en seksi, en zeki, en nefes kesici kadına sahip olduğumu biliyorum. Diğer kadınlarla kıyaslanamaz bile. Beni sadece sen tatmin edebilirsin, Reagan. Sadece karım."

Dudaklarımı yalıyorum ve bileklerimdeki ipi tekrar zorluyorum ama nafile. Jude aksi yönde karar verene kadar ellerim sırtımın alt kısmında bağlı kalacak.

"Doğru," diyorum göğsümü hafifçe dışarı iterek. "O zaman buraya gel ve yapmama izin ver. Beni çöz ki sevişebilelim."

"Öyle mi?" Gülümsemesi kayboluyor ve gözleri açlıkla kararıyor. "Şu anda kulağa hoş geliyor. Seni kucağıma alıp o küçük ateşli amcığa boşalana kadar sikimin üzerinde aşağı yukarı kaydırabilirim."

Dudaklarım ayrılıyor. "Evet. Hadi yapalım şunu." Bileklerimdeki ipi bilinçsizce çekiştiriyorum.

Gömleğini dört direkli kral boy yatağıma fırlatıyor, beyaz atletinin alt kısmına uzanıyor ve onu yukarı çekip başının üzerine geçiriyor.

Beş yıllık evlilikten sonra bile kalbimi çarptırmaya devam ediyor. Bakışlarım kas çizgileri ve koyu mürekkep girdapları arasında dolaşıyor. O geniş, güçlü göğüs *benim*. Ağırlık odasında o kadar çok çalıştığı kıvrımları ve eğimleri sadece ben hissedebiliyorum. Ve Tanrım, şimdi onları hissetmek istiyorum.

"Hayır." Alaycı gülümsemesi geri döndü. "Bundan çok keyif alıyorum." "Göt herif," diye mırıldandım.

"Neydi o?" Elleri kemer tokasının üzerinde dondu kaldı.

"Pisliğin tekisin dedim." Ona ters ters baktım. "Üç hafta oldu, Jude. Burada ölüyorum. Bana mastürbasyon yapmamamı söyledin, ben de yapmadım. Ama muhtemelen her gece mastürbasyon yapıyorsundur."

Jude'un ifadesi ciddileşir. "Bir kere bile değil, bebeğim. Sana söz verdim ve ben her zaman sözlerimi tutarım."

Ona inanıyorum. Aleti pantolonunda bir delik açmak üzere. Sadece benden daha sabırlı.

"Eğer bir pisliksem, belki de gidip televizyonda biraz haber izlemeli ve seni biraz düşünmen için burada bırakmalıyım." Büyük ve güçlü vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar bana yaklaşıyor.

"Hayır." Sızlanmalarım geri geldi. "Sana pislik dediğim için özür dilerim."

Geri adım atıyor ve ellerini kemer tokasına götürerek acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyor.

"Sen tanıdığım en inatçı kadınsın." Kemer tokasını açarken şingirdiyor. "Senden en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Ama burada kuralları ben koyuyorum, değil mi?"

"Evet." Bunu itiraf etmek benim için zor bile değil. Başka her yerde çok inatçıyım ama yatak odasında bana sahip olur.

"Aferin kızıma." Pantolonu iniyor, onu boxer'ı takip ediyor ve sonunda hayalini kurduğum taş gibi sert siki görebiliyorum.

"Aç görünüyorsun, Reagan." Bana sahte bir şaşkınlıkla bakıyor. "Sana sandviç ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Sırıttırıyor ve yatağımızın ucuna oturuyor, böylece yüz yüze ama birkaç metre uzaktayız. "Belki," diyor, büyük bir avucunu ereksiyonunun etrafına sararak. "Ya da belki sadece kendimi boşaltacağım

Sen izlerken."

Aletini iki kez yukarı aşağı okşarken iniltisi uzun ve derin. Onu izlerken kalbim küt küt atıyor ve içim ısınıyor.

"Hayır. Jude...hayır."

"Buradan ayrıldığımdan beri işediğim zamanlar dışında bir kez bile dokunmadım," diyor. "Sana dönene kadar bekleyeceğime söz vermiştim ve... döndüm, değil mi?"

Bana ait olana dokunduğunu gördüğümde nefesim kesilirken göğsüm inip kalkıyor. Gittiği ilk geceden beri yapmak için can attığım şeyi yapıyor.

"Ne yapabilirim?" Sesim yüksek ve çaresiz. "Her şeyi yaparım Jude, sadece lütfen dur. Lütfen."

Elini çekip ayağa kalkarken gülümsemesi neredeyse vahşi. "İşte duymak istediğim şey bu. Küçük kaplanımdan tam bir itaat."

Bana böyle seslenmesinden nefret ettiğimi biliyor, ama itiraz etmeden geçmesine izin vermek beni tahrik etmiyorsa ne olayım. Oynamaktan bıktım. Çıkmam *lazım*.

"Seni çok özledim," diyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Yavaş ve şefkatli, dudakları ve dili benimkiyle yeniden tanışmak için zaman ayırıyor. Çekilir çekilmez hayal kırıklığıyla inliyorum.

"Ben de seni özledim."

"Ben yokken iyi bir kız olduğunu söyleyebilirim." Avucunu iç baldırıma koyuyor ve ben de nefes alıyorum. "Sana söylediğim için her gece ıslak bir amla yatağa giriyorsun."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Evet" dedim.

Parmaklarını kalçamda gezdiriyor ve ikisini içime soktuğunda rahatlama ve zevk çığlıkları atıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Bak ne kadar ıslaksın. Buna ihtiyacın var, değil mi?" "Evet."

Boynumu öpüyor, dudakları kulağımın altında beni çılgına çeviren noktayı buluyor. Jude vücudumu bu şekilde tanıyan tek erkek. Her santimimi katalogluyor, amacı her seferini bir öncekinden daha iyi yapmak. O benim olduğu için çok şanslıyım.

Kalçalarımı parmaklarıyla aynı anda hareket ettiriyorum ve parmak uçları klitorisimin üzerinde kayarken, terk edilmiş bir şekilde inliyorum.

Şimdiden çok yaklaştım. O bana dokunmadan önce sınırdaydım. Yüzünü boynumdan çekiyor ve ben çığlık atacak kadar sert boşalırken yüz ifademi izliyor. Nefes nefese aşağı inerken, yoğunluğundan gözlerime yaşlar doluyor.

"Çok ateşli," diyor kocam beni usulca öperken. "Bütün uçak yolculuğu boyunca bunun hayalini kurdum. Seni böyle boşalırken izlemeyi."

Doygunluktan eriyip bir su birikintisine dönüşecekmişim gibi hissediyorum. Öpücüğüne karşılık veriyorum ve o da bir eliyle yüzümü kavıyor. Sonra eğilip ayak bileklerimi çekmecedan çözüyor.

"Şimdi yemek yapmamı ister misin, aşkım?" diye sordum.

Yoğun ifadesini bana doğru çeviriyor. "İyi bir tane. Bunlar çıkar çıkmaz o yatağa kıcını yaslayacaksın. Ve seninle işim bitene kadar ellerini çözmemi bekleme."

Ve aynen böyle, rahatlamam çözülüyor ve tekrar tamamen tahrik oluyorum. Kocam sonunda eve geldi. Ve lanet olsun, onu çok özledim.

JUDE

Mutfak adasının diğer tarafında duran Reagan'ı görmezden gelerek okumaya devam ediyorum.
Hatta

Hemen cevap vermeyince parmaklarını gazetenin üst kısmına doluyor ve aşağı doğru itiyor. "Hey."

Başını eğiyor, gözlerini kısıyor ve kahve fincanını tezgâhın üzerine kaydırıyor. "Rakibiniz ya da kampanya yöneticiniz olarak değil, eşiniz olarak soruyorum."

Tezgâhın üzerine eğiliyor, düğmeli gömleğimin açılmasına izin veriyor ve kirli oynamaya başlarken göğüslerini ortaya çıkarıyor. "Bebeğim," diyor tatlı tatlı, beni manipüle etmeye çalışarak.

Başımı sallıyorum, gözlerim muhteşem göğüslerine kilitleniyor ve uzun güzergahım yerine sikimle dikkatini dağıtabilir miyim diye merak ediyorum. "Endişelenmen gereken ne olabilir ki?"

Öfke damarlarımda dolaşırken bakışlarım onunkilere kayıyor. "Aptallık etme," diye tıslıyorum ve tabureden kayarak tezgâhın etrafında ona doğru ilerliyorum. Arkasına geçer geçmez dönüyor ve

ben onu kafeslerken elini göğsüme koyuyor. "Senden daha çok istediğim başka kimse yok, Reagan. İş konuşmak istemediğimde benimle kafa oyunları oynama."

Tırnakları tenimi ısırana kadar parmaklarını kıvrıyor. "Oyun oynamıyorum, Jude." Reagan'ın bileklerini tutarak ellerini göğsümden uzaklaştırıyorum ama bırakmıyorum.

"Kampanya yürütmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorsun. Bırakın bir ilişki yaşamayı, uyumaya bile vaktin olmuyor. İstedğim gibi benimle gelseydi bunların hiçbirisi sorun olmazdı."

Homurdanıyor, bileklerini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor. "İşimi bırakamayacağımı biliyorsun. Valiliğe aday olmayabilirim ama işim daha az önemli değil."

Ellerini sırtında dolaştırarak yüzümü onun kine yaklaşıyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim,

tatlım."

Öfkeyle dudaklarını büküyor. Ona tatlım dememden nefret ediyor. "Jude," diye tıslıyor, elimde kıpırdanırken göğsünü göğsüme bastırıyor. "Bırak beni."

"Hayır," diyorum dudaklarımı çenesi boyunca kaydırıp ağzına doğru ilerlerken. "Sen benimsin. Sebepsiz yere kırgınsın ve bu sorunu çözene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

"I..." Ağzını kendi ağzımla kapatıp söyleyeceği her şeyi içine hapsetmeden önce başka bir kelime söyleyemiyor. Vücudu öne doğru sallanıyor, dilim içeri girip onunla dolarken içimde eriyor.

Reagan göğüslerini göğsüme bastırıyor ve inlerken kalçasını sikime sürüyor. Aletim sertleşiyor, oyun oynadığını bilsem de tepkime engel olamıyorum. Reagan'dan uzakta geçirdiğim üç hafta neredeyse dayanılmazdı ve tam kırılma noktama gelmek üzereyken eve geldim.

Ağzım onu terk edip boğazına doğru kayarken inliyor, altında hızlı nabzının attığı yumuşaklığı yalıyor. Ellerini bırakıyorum, avuçlarımı kalçalarına koyuyorum ve tutuşumu sıkılaştırıyorum. Açlık içimde birikiyor, etrafımızdaki her şey yok olurken içimi kemiriyor. Karımla birlikte tükeniyorum... vücudunun hissi, teninin kokusu, sikimi ona sürttüğümde hırıltılı nefes alışıyla.

Sanırım konu kapandı çünkü o da en az benim kadar anın içinde kaybolmuş durumda. Elleri vücudumda dolaşüyor, pantolonumun üzerinden kıcımlı kabaca yokluyor. "Ne saklıyorsun?" diyor, tam göğüslerinin üst kısmını yalamak üzereyken başını arkaya eğerek.

Geri çekilip ağzımı teninden uzaklaştırıyorum ve Reagan'a bakıyorum. "Bana soru sormak için beş dakikan var ve sonra seyahatim hakkında konuşmamız bitecek." Dağılmaya başlayan öfkem tüm gücüyle geri dönerken kelimeleri hırıldayarak söylüyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ağzının köşesi yukarı doğru dönüyor. "Tamam, peki..."

Gözlerimi kapatıyorum, hırlamamı engelliyorum çünkü bunu bana hep yapıyor. "Zaman geçiyor." "Dün kiminle buluştun? Seyahat programında yoktu ve sana ulaşamadım. aradım."

"Bütün mesele bu mu?" Kaşımı kaldırıyorum, hâlâ oyalanıyorum çünkü onunla konuşmak istemediğim tek kişi hakkında soru soruyor.

"Evet." Çenesini kaldırıyor.

Gerginliğimi ensemden atıyorum ve azgın ereksiyonum kayboluyor çünkü savaş daha başlamadı bile. Onun adını söylediğim anda, kızın bir anda tedirginlikten öfkeye geçeceğini biliyorum. Oyalanmaya gerek yok. Kampanya başışçılarım ortaya çıkınca Reagan öyle ya da böyle öğrenecek. İşleri uzatmak sadece sonucu daha da kötüleştirir. "Dominic Marino ile görüşüm," diyorum, yara bandını çabucak söküp atıyorum ve kendimi geri tepmeye hazırlıyorum.

Bir an sessiz kaldı. Bana bakarken gözleri büyüyor, burun delikleri açılıyor ve az önce söylediğim isim aklına geldiğinde nefes alış verışı hızlanıyor. "Yapmadın," diye fısıldıyor benden uzaklaşmadan ve başını sallamadan önce. "Yaptığın onca aptalca şey arasında..."

Onun sözleriyle başım geri döndü. "Aptalca şeyler mi?" Nadiren aptalca şeyler yaparım. Belki daha gençken ve bu kadar çok şey tehlikede değilken, bela aramak için ayak parmağımı çizginin ötesine daldırırdım. Artık o adam değilim. Bir Birleşik Devletler Senatörü olarak tüm kariyerimi ya da adımlı, sevgili eşimin tabiriyle, aptalca şeyler yaparak riske atamam.

"Sana uzak durmanı söylediğim tek kişi o, Jude. Aklından ne geçiyordu?"

Tezgaha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, o ise kafesteki bir hayvan gibi adım atmaya başlıyor.

Hayvan. Ağzımı kapalı tutarak, kollarının çırpınışını ve kendi kendine benim lanet bir aptal olduğumla ilgili bir şeyler mırıldanışını izliyorum, ama sözlerinin geçmesine izin veriyorum.

Topuklarının üzerinde dönüyor, kollarını iki yanında birleştiriyor. "Bir şey söyle," diye homurdanıyor, çenesini öyle sıkmış ki sadece dudakları kıpırdıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, ani hareketler yapmamaya dikkat ediyorum çünkü gözlerindeki vahşi bakış kaybolmadı. "Yemeği ben planlamadım ama en azından görünmem gerekiyordu."

"Reddetmeliydin. Sana kaç kere söyledim..."

Elimi kaldırarak cümleye devam etmesini engelliyorum çünkü açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç şey var. "Birincisi, ben senin kocanım, çalışanın değil."

Hızla göz kırpmıyor ve gözleri daha da açılıyor ama o konuşmadan ben konuşmaya başlıyorum.

"Fikirlerinizi sevmeme rağmen, konu kariyerim olduğunda bana söyleneni yapmıyorum ve yapmayacağım." Ağzını açtığında başımı sallıyorum. "Bay Marino hakkında söyleyeceklerinizi söylemenize izin veriyorum ama bunun ötesinde, kampanyaya katkıda bulunmasına izin verip vermemek benim kararım. Ben evdeyken, evdeyimdir. Hayatımızın iş ya da kampanyadan ibaret olmasını istemiyorum. Tek yapmak istediğimin eşimle vakit geçirmek ve yeniden normal bir insan gibi hissetmek olduğunu anlayabiliyor musunuz?"

Her nasılsa. Karıma ve onun kariyerime sürekli karışmasına çok sinirlenmeme rağmen sakinliğimi koruyor, tek bir kelime için bile sesimi yükseltmiyorum. Bana bir çocukmuşum gibi davranıyor, baba kartını çıkarıyor ve sanki Chicago siyasetinin kirli tarafının nasıl işlediğini anlamıyormuşum gibi bana her zaman açıklama yapıyor.

Reagan başını öne eğiyor ve titrek bir nefes veriyor. "Anlıyorum, Jude." Duraksıyor ve ben bir an için konuşmanın bittiğine dair umutlanıyorum. Ama yine yanılıyorum. Başını kaldırıyor, çenesini yukarı kaldırıyor ve benim duruşuma uyacak şekilde kollarını kavuşturuyor. "Ama bazen sen dışarıda savaşırken benim babamın ofisinde oturup onun gangsterlerle yaptığı anlaşmaları dinlediğimi hatırlaman gerekiyor."

"Ben dün doğmadım." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve sesimi dengede tutmaya çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey, tekrar yola çıkmak zorunda kalmadan önce kalan zamanımı mahvetmek. "Onun parasını alırsam, ona bir iyilik borçlu olacağımı bilecek kadar uzun süredir siyasetin içindeyim."

"Yapamazsın," diyor ve az önce söylediğim her şeyi tamamen görmezden gelerek bana doğru bir adım atıyor.

Tezgâhı itiyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Bu konuda onunla daha fazla kavga edemem. Tek bir toplantı gibi aptalca bir şey yüzünden tüm hafta sonunu tehlikeye atamam. "Bu konuda konuşmayı bıraktım, Reagan."

Kapının yanındaki kancadan anahtarlarımı alırken "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Dışarı," diye homurdanıyorum sırtım ona dönük ve elim kapı kolundayken.

"Bekle!"

Ayakkabılarımın altı sahanlığa değerken onun ayak seslerini duyuyorum ama durmuyorum. Duramıyorum.

Sikeyim. Yapmayacağım.

O kadını seviyorum. Onun için hayatımı feda ederim. Başka bir insan için hiç bu kadar deli olmamıştım ama son zamanlarda benzin ve ateş gibiyiz. Kampanyanın stresi ve Reagan'ın sadece benim kariyerime odaklanarak evliliğimiz üzerinde kurmaya devam ettiği ek baskı beni ağırlştırıyor ve kurmaya çalışmak için çok şey verdiğimiz hayali öldürüyor.

Kim bilir nereye gitmek için sokaklarda dolanıyordum. Saatlerce yürüyordum, Chicago şehir merkezindeki ucsuz bucaksız sokaklarda dolanıyordum ve eski spor salonumun merdivenlerine varana kadar her telefonu duymazdan geliyordum.

Kapıdan içeri girdiğimde eski antrenörüm bağılıyor, "Jude! Ne oluyor lan?" diye bağılıyor ve elini uzatarak bana doğru koşuyor. Bir an için kendimi tekrar normal hissettim. Neredeyse ben de

bir savaştan sıcak bir karşılama ve nazik bir el sıkışma ile döndü.

"Seni görmek çok güzel, Manny." Elini sıkarken gülümsemem çok kolay. "Beni içeri alabilir misin?"

"Illinois'in müstakbel valisini sığdırabilir miyim?" Bana deliymişim gibi baktı. "Hıyarlık etme dostum. Senin için her zaman vaktimiz var."

"Ringde birkaç raunt istiyorum. Engel yok."

Eli benimkinden uzaklaşırken gözleri açılıyor. "Sanmıyorum..." diyor, ellerini önünde birleştirirken arkasına bakıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Başka bir yere gidebilirim," diyorum omuz silkerek.

Manny hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Hayır. Hayır. Sadece sana karşı nazik olacağım. Kameralar için o güzel yüzünü dağıtamam." Kaburgalarımın şakacı bir şekilde vuruyor.

İfadesine güldüm. "Seni çok kötü dövmemeye çalışacağım, yaşlı adam."

Küçümseme karşısında doğruldu ve kaslarını şişirerek kendini her zamankinden daha büyük ve kötü göstermeye çalıştı. "Bunlar savaş sözleri, Titan."

"Getir," dedim ona.

REAGAN

I Bavulumu hazırlarken içine ne attığıma pek dikkat etmiyorum. Bazı kıyafetler hala kuru temizleme poşetlerinde. Tüm bu eşyaların içinden birkaç iş kıyafeti çıkaracağım.

Çok kızgınım. Üç hafta ayrı kaldıktan sonra Jude beni terk etti ve aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Onu deliler gibi özledim, o kampanya yaparken ben de bir politikacının eşi rolünü oynadım.

O lanet röportajdan ve ev hayatımızla ilgili bir dergi için fotoğraf çekiminden ne kadar korktuğumu biliyor. Çalışanları temizlik ve dekorasyon konusunda yardımcı olsa bile, her şeyin mükemmel olduğundan kendim emin olmak zorundaydım. Bir fotoğrafçı evinize geldiğinde, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalısınız.

Ama hepsini onun için seve seve yaptım. Kampanya için tekrar yola çıkmadan önce sadece iki günlüğüne evde ve beni becerdiği ve buradan fırlayıp gitmeden önce bana iki kelime bile etmediği için çok öfkeliyim.

Evlenmeden önce aramıza hiçbir şeyin girmeyeceği konusunda anlaşmıştık. Ne politika, ne babam. Evliliğimiz her şeyden önce gelir.

Ama bugün egosu her şeyden önce geldi ve o eve gelmeye karar verene kadar beklemeyeceğim.

Aylardır işimi bir kenara bıraktım, onun yerine Jude'a yardım etmeye odaklandım. Bu benim için zor oldu çünkü işime tutkuyla bağlıyım. İki taraflılığı savunmak amacıyla iki yıl önce kurulan Lancet Vakfı'nın ABD Kongresi irtibat görevlisiyim.

Jude ve ben, ortak bir zemin bulmak için parti çizgilerini aşmanın poster çocukları haline geldik. Kongre muhalifleri olarak düşman olmalıydık. Bir süreliğine öyleydik de. Ancak bizi bir araya getiren şeyin anlaşmazlıklarımızdan daha önemli olduğunu görerek ona çabucak aşık oldum.

Yarıştan çekilmemin nedeni ilişkimiz değil, babamın gizli ailesinin ortaya çıkmasının benim için neyin gerçekten önemli olduğunu yeniden değerlendirmeme neden olmasıydı. Ancak erkeğim için kenara çekildiğim için Demokrat Parti içindeki kadın gruplarından çok sayıda eleştiri aldım.

Siktir et onları. Beni tanımıyorlar, bizi de tanımıyorlar.

Bavula birkaç çift topuklu ayakkabı ve seyahat makyaj çantamı ekleyip fermuarını kapatıyorum. Telefonumu elime aldığımda asistanım Julia'dan bir mesaj görüyorum. Uçuşumu ayarlamış ve öğleden sonra geç saatlerde DC'ye vardığımda beni alması için gerekli ayarlamaları yapmış.

Haftalardır Jude ve kampanyasına öncelik vererek bu geziyi erteliyordum. Artık değil.

Julia'ya mesaj attıktan sonra kocama da bir mesaj gönderdim. **İş için Washington'a gidiyorum.**

Havaalanına giden taksi yolculuğunda öfkem yatışmaya başlıyor. Jude, Dominic Marino'nun aramızda bir patlamaya neden olacağını düşünmekte haklıydı ama bu, bana bundan bahsetmediği

için onu haklı yapmaz.

Dominic Marino politikacıları satın alır, açık ve net. Hangi partiden oldukları umurunda değil - her iki partiden de onunla derin ilişkilere giren insanlar gördüm. Derin cebi ve karşılıksız dostluk numarasıyla onları cezbediyor, onları ağırlıyor ve yemek yediriyor. Ama sonunda, iyilik istiyor ve

asla yasal değiller. Jude'un ve benim politikada hor gördüğümüz her şeyi temsil ediyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor taksi şoförüm, dikiz aynasından bana bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Havaalanına," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, yani oraya vardığında. Nereye uçuyorsun?"

"DC'YE."

Aynasına bile bakmadan yanımızdaki arabanın önünü keserken alay ediyor. "Senin gibi güzel bir şey ne diye o cehennem çukuruna gidiyor?"

"İş."

Ses tonumdaki keskinlik onu susturuyor. Bana *güzel* bir şey denmesini kaldıracak durumda değilim. Benim kim olduğumu, daha doğrusu kocamın kim olduğunu bilen hiç kimse böyle bir şey söylemeye cesaret edemez. Jude karizmatik ve diplomatik biri ama aynı zamanda karısının elini ve gözünü çekmiş olduğunun bilinmesine de izin veriyor.

O ve benim birbirimize ait olduğumuz hissini her zaman sevmişimdir. Genç kadın çalışanlarla yalnız kalmamaya dikkat ediyor, sadece sorun yaratabileceği için değil, kimsenin onunla birlikte olmaya *çalışmadığını* ve geri çevrilmediğini bilmemi istediği için.

Taksi şoförü durdu, valizimi indirdi, bahşişini cebine koydu ve uzaklaştı. Bavulum yanımda, havaalanına doğru yürürken telefonum bir mesajla çalıyor. Ekranda kocamın adını görünce ters ters baktım.

Jude: WTF? Hiçbir yere gitmeyeceksin.

Mesajlarımı görmezden geldiği gibi ben de onu görmezden gelmek istiyorum ama bu konuda iyi değilim. *Her zaman* cevap vermek istiyorum. O'Hare'de bir banka oturuyorum ve Jude ile mesajlaşmaya başlıyorum.

Programım değişti. Ve bu arada, yarın saat 10'da market teslimatı için evde olman gerekiyor.

Jude: Yarından sonra iki haftalığına gidiyorum. Böyle mi ayrılmak istiyorsun?

Gerçekten güzel, Reagan.

Ben: SEN BUNLARI BÖYLE BIRAKTIN, BEN DEĞİL. Ben evde oturup seni bekleyecek müşfik bir eş değilim.

Jude: Seni asla sevecen sanmam, tatlım. Ben:

Siktir git.

Jude: Şu anda çok baskı altındayım. Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm.

Bu suçluluk duygusunu kıcına sok, Jude. Beni bırakıp gitmemeliydin.

Jude: Tanrı aşkına... Ben seni terk etmedim. Bu kadar melodramatik olmayı

bırak. Ben: Pislik gibi davranmayı bırak.

Jude: Eve geri dön.

Ben: İş için DC'ye gidiyorum.

Jude: Yeniden planla. Sana yanımda ihtiyacım var.

Ben: Bütün aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelip çekip

giden adam söylüyor bunu. Jude: JFC, Reagan, stres atmaya

ihtiyacım vardı.

Ben: Ben de öyle. Bu kampanya için fedakârlık yaptığımı anlamıyor gibisin. İşimi bir kenara bırakıyorum, bağış toplama toplantıları yapıyorum ve her gün senin salak iletişimci kızına yardım ediyorum.

Jude: Tabii ki anlıyorum ama bu bizim için. Her şeyde beraberiz.

Saçmalık. Beni kızdıracağını bile bile Dominic Marino ile yatağa girdin.

Jude: Taşaklarımı çantanda saklaman için sana vermiyorum, Reagan. Kiminle evlendiğini biliyorsun.

İşte tam da bu yüzden bebek için hazır değilim. Kötü bir kararı, sen böylesin diyerek geçiştiriyorsun ve işler zorlaştığında kaçıyorsun. Sana en çok ihtiyacım olduğunda.

Jude: Ben kaçmadım. Şunu söylemeyi kes. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Evliliğimizin üçüncü yılında çocuk yapmayı denemekten bahsetmiştik, şimdi beş yıl oldu ve sen hâlâ hazır değilsin. Hep bir bahanen var.

Kariyerim bir bahane değil, seni pislik. Buna karar verdiğimizde, valiliğe adaylığını koymayı planlamıyordun. Her zaman her şeyi dengelemenin bir yolunu bulabileceğimi düşünmenden bıktım. Senin gibi tam bir ekibim yok. Bu kaotik hayata bir bebek getirmek adil olmaz.

Jude: Bunu mesajla yapamaz mıyız? Eve gel. Ben:

Uçuşum için check-in yapmam lazım.

Jude: Ne zaman döneceksin?

Ben: Fark eder mi? Nasıl olsa gideceksin.

TELEFONUMU KAPATIP ÇANTAMA KOYDUM VE CHECK-IN İŞLEMINE GITMEK İÇİN AYAĞA KALKTIM.

karşı. Şu anda Jude'a çok kızgınım, ama aynı zamanda incindim.

Aslında daha çok incindim. Gittiğinde onu çok özlüyorum ve o da birlikte geçirdiğimiz zamanın saatlerini kara kara düşünerek boşa harcıyor.

Kiminle evlendiğimi biliyordum; otoriter, ukala ve güçlü. Aynı zamanda tanıdığım en çalışkan, en onurlu adam.

Ama son zamanlarda kendimi kiminle evlendiğini gerçekten bilip bilmediğini merak ederken buluyorum. O akıllı bir adam, yani muhtemelen biliyordu. Ama beni değiştirebileceğini mi düşünüyordu? Ondan korkmayan tek kadını evcilleştirebileceğini mi?

İkimiz de yaşamak için insanlarla iletişim kuruyoruz, peki neden son zamanlarda birbirimizle iletişim kurmak bizim için bu kadar zor? Her şey kavgaya dönüşüyor gibi. Tamamen uyum sağladığımız tek yer yatak odası, Jude'un kontrolcü doğası ikimizin de işine geliyor.

Bugünün çoğunu yatak odamızda geçirmeyi ve son üç haftada kaçırdığımız tüm seksleri telafi etmeyi planlıyordum. Bunun yerine, önümüzdeki iki saat boyunca O'Hare'de oturacağım ve bu gece kocamdan uzakta bir otelde kalacağım.

Yine de üzgün değilim. Kendi ilacından bir doz alması lazım.

JUDE

“W Bu kadar erken kalkmak da neyin nesi?" diye soruyor kampanya yöneticim Tyson, kampanya otobüsüne tırmanıp kabine çöktüğümde. "Birkaç saat daha çekilmeyeceğiz."

Masanın karşısından ona bakıyorum, dişlerimi sıkarken parmaklarımı formikaya vuruyorum. Reagan'ın benimle hiç konuşmadan Washington'a doğru yola çıkmasının etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim. Evde, çıplak ve karımla yatakta kıvrılmış geçirecek birkaç günüm vardı ama o hiç düşünmeden çekip gitti.

Sorusuna cevap vermediğimde, "Anladığım kadarıyla izin zamanının iyi geçmemiş," diyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum ona, yüzümü pencereye çevirip güneş uzaktaki ağaçların üzerinden yükselmeye başlarken otoparka bakarken.

"Evini düzene soksan iyi edersin."

Çenem titrerken gözlerim ona kayıyor ve daralıyor. "Evimin kampanyamla hiçbir ilgisi yok."

Arkasına yaslanıp kolunu kabinin arkasına doğru kaydırıyor. "Her şeyin bu kampanyayla ilgisi var.

Tüm platformunuz aile değerleri ve evliliğiniz çökerse, şansınız da çöker.

Vali konağını kazanmak için."

"Biz iyiyiz, Tyson." En azından ben öyle düşünüyorum. Evli insanlar her zaman kavga eder. Reagan ve ben diğerlerinden farklı değiliz ama nedense daha yüksek bir standarda tabi tutuluyoruz ki bu tamamen saçma.

Tyson önündeki kâğıt yığınını karıştırırken ben pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Huysuzum, gerginim ve eyaletteki en yozlaşmış insanlardan bazılarıyla el sıkışmak ve dirsek sürtmek için yola çıkma havamda değilim. Tyson bana bakmaya devam ediyor, benim de ona bakmamı bekliyor ama göz ucuyla onu görmeme rağmen fark etmemiş gibi yapıyorum. Elimi çenemin altına kıvrıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, son birkaç günü tekrar yaşayabilmeyi diliyorum.

"Bir NRA mitingi için şehir dışına gidiyoruz, ardından bir Gaziler örgütüyle akşam yemeği yiyeceğiz." "Hmm," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum ve konuşmasına izin veriyorum. Her şeyi içime atıyorum ama gerçekten dikkat ediyor. Haftanın programını çoktan okudum ve tam olarak nereye ve ne zaman gideceğimi biliyorum, ama bu onun bana her şeyi tekrar etmesini engellemiyor.

"Beni dinliyor musun?"

"Mm-hmm."

İç geçiriyor ama devam ediyor, kesinlikle gerekli olana kadar kelime üretecek durumda olmadığımı biliyor. "Yarın o kadar kolay değil. Kararsız olan bazı seçmenlerle buluşacağız. Onları ikna etmeniz ve kazanmanız gerekiyor. Şansımıza, kadın seçmenler arasında çok güçlü bir oy

oranına sahipsin, bu yüzden bence onları çantada keklik görüyorsun. Sadece biraz daha fazla gülümseme ve çok daha az öfke ile ortaya çıktığından emin olun, tamam mı?"

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Tyson, Senato'ya seçilmemden hemen sonra benim en iyi yardımcılarımından biri oldu. İnek, garip bir tiptir ama çalışkan ve sadıktır. Kampanyamı yönetmesini istediğimde doğru adamı seçtiğimden hiç şüphem yoktu. İlk kez bu kadar yüksek profilli bir rol üstleniyor ve ikimiz de ilerledikçe öğreniyoruz.

"Sana birkaç içki içireceğiz ve sakinleşeceksin." Gülümsüyor ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor.

Telefonum cebimde titriyor ve Tyson'dan uzaklaştığım için şükrederek elimi uzatıyorum. Ekran kararmadan önce Reagan'ın adı yanıp sönüyor. Başkent'e giden uçağa bindiğinden beri bana ilk kez mesaj atıyor. Bir an için umutlandım. Belki de ateşkes ilan edecek ve tüm bu boktan olayı geride bırakabileceğiz. Ama parmağımı ekranda kaydırıp sözlerine baktığımda, topuklarını derinlemesine kazdığını anlıyorum.

Reagan: Dün gece DNC'den bir arkadaşımla konuştum. Marino'dan uzak dur.

Telefonumu yanımdaki koltuğa bırakıyorum ve Tyson boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Ne?" Sesimden öfke damlayarak soruyorum.

"Sadece bazen o kızın seni nasıl etkilediği konusunda endişeleniyorum."

"O kız benim karım," diye hatırlatıyorum ona. "Aslında hayatımın aşkı. Onun hakkında nasıl konuştuğuna gerçekten dikkat etmelisin."

"O zaman ona nasıl davrandığına gerçekten dikkat etmelisin," diye cevap veriyor ve dudaklarını sert bir çizgiye yerleştiriyor, gözlüklerinin kenarından bana bakıyor, beni yargılıyor.

Sözleri bana doğru gelmiyor. Bu konuda tam da onun eline oynamıştım ama Tyson beni ve rakiplerimi nasıl alt edeceğini biliyor gibi görünüyor. Telefonumu elime alıp Reagan'a hızlıca bir mesaj yazarken derin bir hırıltı çıkarıyorum.

Ben: Sözlerinizi dikkate alacağım.

Çok romantik bir mesaj değildi ama en azından uçağa binmeden önce bana yaptığı gibi gidip kendini becermesini söylemedim. Ona bundan fazlasını veremezdim. Teknik olarak evden ilk ben çıkmış olsam bile onun çekip gidebilmesi öyle kolayca vazgeçebileceğim bir şey değildi. Birkaç günlük aranın benim için ne anlama geldiğini biliyordu, kendisi de kampanya yolundaydı ama umurunda değildi. Ne pahasına olursa olsun, her şey bir diğerini alt etmek içinmiş gibi görünüyordu.

"Ben arkada biraz dinleneceğim." Ayağa kalkıyorum, Reagan'ın söyleyecek daha fazla şeyi olması ya da benim ona daha fazla şey söyleme ihtiyacı hissetmem ihtimaline karşı telefonumu yanıma alıyorum. Onu aramayı çok istiyorum. Onun sesini duymak her zaman her şeyi bir perspektife oturtmaya yardımcı oluyor ama olanların bu kadar kolay unutulmasına izin veremem.

"Springfield'a vardığımızda seni uyandırırım. Biraz dinlen. Bok gibi görünüyorsun ve bu gece kalabalığın önünde ve odada çalışan altın çocuğa ihtiyacım var."

Kampanya otobüsünün arkasına doğru ilerlerken nefesimin altında homurdanıyorum ve yatağa yığılmadan önce kendimi kapatıyorum. Yolda olmaktan hiç bu sefer olduğu kadar korkmamıştım. Reagan'dan uzakta olmak, özellikle de kavga ederken, yeryüzünde cehennem gibi. Gözlerimi kapatıp kolumu yüzüme sardım, güneşin soluk ışığını engelledim ve tekrar kendim gibi hissetmek için yeterli saatin geçmesi için dua ettim.

"BAY TITAN, SIZI KARIMLA TANISTIRMAK ISTIYORUM." ILLINOIS EYALETİNİN EN BÜYÜK

BAĞIŞÇILARINDAN BİRİ OLAN BAY CARTER

Cumhuriyetçi siyasi parti, karısının belini sıkıca kavradığını söylüyor. "Partinin yeni yüzüyle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

Elini elime alıp dudaklarımı parmak eklemlerine değdirirken gülümsemem yumuşak. "Benim için bir zevk,

Hanımefendi."

Tam zamanında kızarıyor, kendisinden yirmi yaş büyük görünen kocasının yanında dururken hülyalı gözlerle bana bakıyor. "O zevk bana ait," diye cevap veriyor ve dudaklarını yalıyor, basit bir merhabadan daha fazlasını istiyormuş gibi görünüyor.

Bay Carter onu geriye doğru çekerek genç kadının eli benim elimden kurtulurken onun üzerinde hak iddia ediyor. "Daha önce NRA mitinginde yaptığınız konuşmadan çok etkilendim. Bence yeni bir soluk getirmek ve partinin geleceğini uzun yıllar boyunca güvence altına almak için ihtiyacımız olan kişi sizsiniz."

Adam tamamen iş adamı, ama zaten bu tür etkinliklerde herkes öyle. Bu gecenin gaziler ve karşılaştıkları sorunlar, özellikle de onların hayatlarını daha iyi hale getirmeye nasıl yardımcı olabileceğim hakkında olması gerekiyordu. Ama siyaset her zaman araya giriyor. Smokin giymiş, saçları geriye taranmış, zenginlik kokuyor.

"Teşekkür ederim, efendim." Çenemi eğiyorum, zaten yanaklarımı sızlatan sahte gülümsememi yüzümde sabit tutuyorum. "Illinois eyaletindeki gazilere ve Cumhuriyetçi Parti'ye yardımcı olmak için mümkün olan her şeyi yapmayı dört gözle bekliyoruz."

"Katkımız büyük olacak," diyor Bayan Carter, kocasının açıklamama yanıt vermesini beklemeden. "Neredeyse müstehcen." Gözlerini vücudumda gezdirirken sırtıyor, kocasının önünde arzusunu gizlemeye çalışmıyor.

"Karım ve ben desteğiniz için minnettarız." Bunu ona evli bir adam olduğumu hatırlatarak söylüyorum, ama o evli bir kadın ve bu gerçek beni gözleriyle soymasına engel olmadı.

"Bayan Titan nerede?" Bay Carter odaya göz gezdirerek sorar.

Tyson'ın bir yolunu bulup beni Carter'lardan uzaklaştırmasını dilerken ona "Başkente işi var," diyorum. Tyson'ı tanıyorum, beni kendi halime bırakıyor ve Carter'ların yapacağı bağışın altı haneli rakamlara ulaşması için dua ediyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum Titan. Evlilik kolay değil ve bir liberalle evlenmek büyük sorunlara yol açmalı."

"O kadar da zor değil. Politika tartışmıyoruz."

Bu bir yalan, ama kelimeler dilimden dökülürken kulağa hoş geliyor. İlişkimizin temeli siyasete ve yıllar önceki kirli yarışımıza dayanıyor.

"Akıllı adam," diyor Bay Carter, Tyson sonunda kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma gelirken.

"Ah," diyor Tyson, elini Bay Carter'ın omzuna koyarak dikkatlerin bir kısmını benden uzaklaştırıyor. "Seni görmek her zaman bir zevk, Fred."

"Biz de tam adamınızla konuşuyorduk." Carter bana malmışım gibi bakıyor.

Elimi cebime sokup Reagan'ın öfkemi kontrol altında tutmam için bana verdiği bir taşı ovuyorum. Zor durumlarda ona yardımcı olduğunu söylemişti ve bu sezon kampanya yolunda benim için yararlı bir araç olacağını düşünmüştü. Gazilerden oluşan bir kalabalığın içinde durmak, ama bunun yerine zenginlerle çene çalmak zorunda kalmak bana doğru gelmiyordu. Benim için denizci arkadaşlarımdan daha önemli bir amaç, hatta bir bağış bile yoktu.

"Neden bir içki almıyoruz?" Tyson başını bara doğru uzatarak ona söyler.

"Bu harika olur." Carter gülümsüyor ve Tyson'la birlikte uzaklaşmadan önce bana başıyla hızlıca bir selam veriyor.

Bir an için kurtulduğumu düşünüyorum ama Bayan Carter beni takip etmiyor. İlerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve koluma dokundu. "Eşinizin burada olamaması çok yazık."

"Öyle hanımefendi," diyorum, kolumu elinin altından çekip başımı eğerek. "Kaçtığım için özür dilerim ama konuşmam için hazırlanmam gerekiyor." <https://rantey.org>

"Tabii ki. Tabii ki." Gülüyor ve uzun sarı saçlarını omzunun arkasına itiyor. "Biz

Sonra konuşuruz, eminim."

Elimden gelse yapmazdım ama balo salonunun diğer tarafına geçip Bayan Carter'dan uzaklaşmadan önce başımla onaylıyorum. O beladan başka bir şey değil. Benim siyasi platformumla ilgilenmediğini bilmeyecek kadar çok onun gibisini tanıdım. O adamdan bir parça istiyor, potansiyel olarak sahip olabileceğim güçten. Gaziler ya da gündemim umurunda değil; pantolonumun içine girmek istiyor ve ben bunların hiçbirine sahip değilim.

En kötü günümüzde bile, Reagan'a o kadar kızgın olduğumda, onu duvara fırlatmak ve itaat etmesi için becermek istediğimde, benim için başka bir kadın yok. Başka hiç kimse onun yerini dolduramaz. Zaman zaman başımın belası olabilir ama ben de kolay biri değilim. Çalışıyoruz. Birbirimize çok benziyoruz ama tamamen farklı olduğumuz için mükemmel bir eşiz.

Ona kızgın olmaktan bıktım. Kavga etmekten yoruldum. Tek istediğim karımın yanımda olması, bu kavgada en iyi dostum olması, her zaman olduğu gibi arkamı kollaması. Telefonu cebime geri sokmadan önce ona kısa bir mesaj yazıyorum, en azından ateşkes ilan etmeye yetmesi için dua ediyorum.

REAGAN

I Suyumu yudumluyor, Temsilciler Meclisi Çoğunluk Lideri hakkında söylenen Andre Walker'ı dinliyormuş gibi yapıyorum. Anlamadığımdan değil, çoğunluk lideri inatçı bir kadın. Ama partisi

Şu anda üstünlük onda ve her iyi liderin sahip olması gereken gücü kullanıyor.

Ayrıca, durmadan sızlanmak benim en sevdiğim şeydir. Hiçbir işe yaramıyor.

"Köprüler kurması gerektiğinin farkında değil mi?" Andre'nin gözleri sorusuyla birlikte şişiyor. "Yani, onun hayatını zorlaştırabiliriz."

Bu yemeğin Lancet Vakfı'nın bu çeyrekteki hedeflerini tartışmak için bir fırsat olması gerekiyordu, ancak Andre iki saatin tamamını eski günlerden bahsederek ve babam hakkında bilgi arayarak geçirdi.

Bugünlerde babamla pek konuşmuyorum, konuşsam bile Andre'ye bundan bahsetmezdim. Hiçbir zaman yakın bir arkadaşım olmadı.

"Tuvalete gitmem gerek." Andre onun sahte İngiliz aksanıyla sırtıyor ve ayağa kalkarken içindeki son birayı boşaltmak için bardağını alıyor. "Hemen döneceğim."

O gider gitmez derin bir nefes veriyorum ve omuzlarımdan çökmesine izin veriyorum. Andre'nin onunla konuşmak istememin nedenine odaklanmasını sağlamaya çalıştığım çok uzun bir iki saat oldu. Ayrıca aklımda Jude var. Onu çok özlüyorum ve bu nadir kampanya molasında onunla geçirdiğim tüm zamanı neden bir noktayı kanıtlamak için feda ettiğimi merak etmeye başlıyorum.

Evlilik danışmanımız Melissa, *eşinize inatçı olduğunuzu göstermenin evliliğinizi güçlendirmede defalarca söyledi. Mesele kavgayı kazanmak değildir. Uyumunu korumak için vermek ve almakla ilgilidir.*

Son zamanlarda aramızdaki uyum 80'lerin saç gruplarına benziyor. Kocamın kariyerine kızan bir kadın olmak istemiyorum. Jude ile ve vali olarak yaptığı ve yapacağı her şeyle son derece gurur duyuyorum.

Son derece başarılı bir teknoloji şirketi kurmuş bir kadına karşı valilik için zorlu bir mücadele veriyor. Kampanyasına ayıracak sınırsız kaynağı var. Jude, Illinois'in 102 ilçesinin her birinde sahaya inerek zafer kazanmak zorunda. Cook gibi birçok ilçenin düzenli olarak ziyaret edilmesi gerekiyor.

Ayrıca hala senatör olarak görev yapıyor. Jude çok fazla stres altında ve ben de içten içe biliyorum ki ayrılmakla durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdim.

Cüzdanımı çıkarıp yemek faturasını ödemek için şirket Amex'imi çıkarıyorum. Beklerken telefonumu kontrol ettiğimde Jude'dan gelen mesajı görünce kalbim mutlulukla çarpıyor.

Bu işi halledelim, Ray. Bu gece DC'ye geç saatte gideceğim, sonra seninle odanda

buluşuruz. Julia'dan otel detaylarını alıyorum.

Kelimeleri okurken nefesim boğazımda düğümleniyor. Buraya geliyor. Bu gece. Jude Titan kovalayan ya da yalvaran bir adam değil ama gururunu bir kenara bırakıp işleri yoluna koymak için buraya gelmeye karar verdi.

Düğün gecemizde yaptığımız bir konuşmayı hatırlarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yatağa asla birbirimize kızgın girmeyelim, Jude." Otel yatağımızda onun kucağına oturmuş, karanlık ve yoğun gözlerinin içine bakıyordum.

"Yatağa her zaman birbirimize kızgın giriyoruz, aşkım. Sonra ertesi sabah kalkıp makyaj seksi yapıyoruz."

"Biliyorum, ama artık evli olduğumuza göre... bence uyumadan önce sorunlarımızı çözmeye çalışmalıyız."

Buna içtenlikle güldü. "Bunu yaparsak bazı geceler gün doğumuna kadar ayakta kalırız."

"Bu doğru değil." Onu kaburgalarından dürttüm. "Sadece bazı şeylerin uğruna kavga etmeye değmeyeceği konusunda hemfikir olmalıyız."

Jude'un ifadesi ciddileşti. "Sana aşık oldum çünkü sen bir savaşçısın, Ray. Tutkulu, güçlü ve yorulmak bilmezsin. Asla değişme."

"Öyle bir planım yok. Yatağa birbirimize kızgın girmememiz için geri adım atmandan bahsediyorum."

Beni bir anda sırt üstü çevirdi ve nefes nefese ona bakakalmama neden oldu. "Kocanın geri adım atan bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Ama belki, uygun şekilde motive edilirse..." Sırttım ve dudağımı ısırdım.

"Oh, bilmiyorsun bile, değil mi?" Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı ve bana sırtıttı. "Hiçbir şey beni kavgalarımız kadar motive edemez. Bana haddimi bildirebilecek tanıdığım tek kadın sensin."

"Ve bunu sakın unutma."

Alay etti. "Sana çok daha sık haddini bildiriyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, uzun ve yavaş bir öpücükle beni susturdu. Üzerimdeki ağırlığının, bileklerimi yatağa sabitleyen ellerinin tadını çıkardım.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, "Makyaj seksimizden asla vazgeçmeyeceğim," diye mırıldandı.

"Hanımefendi?"

Kafamı kaldırıyorum ve masanın yanında duran garsonumuzu görüyorum. Elimdeki Amex'i işaret ediyor. "Hesabınızla ilgilenmemi ister misiniz?"

"Oh." Başımı sallıyorum, şu ana dönüyorum. "Evet, teşekkürler."

Ona kartı uzatıyorum. Andre tam servis elemanı uzaklaşırken masaya dönüyor.

"Oh, hey, ben de onu alacaktım," diyor bana bakarak.

Yalancı. Onunla yarım düzine öğle veya akşam yemeği yedim ve her seferinde hesap geldiğinde tualete gidiyor ve sonra ödemeyi planlamış gibi davranıyor.

"Hayır, sıra bende." Bir el salladım ve gülümsedim.

Andre gülümsememe karşılık veriyor, muhtemelen kendini kibar hissediyor. "Jude nasıl? Görünüşe göre Tyson onu çok yoruyor." Tekrar karşıma oturdu.

"Çok meşguller ama bu iyi bir şey. Jude'un kampanya için dayanıklılığı var."

"Muhtemelen sana karşı yarıştığı zamanki kadar eğlenceli değildir." Andre bana sırtlıyor.

"Ama şimdi eski rakibi onun takımında."

Andre başını sallıyor. "Bunu nasıl yaptığını hala bilmiyorum. İlginç bir işiniz olmalı."

akşam yemeği sohbetleri."

"Her zaman. Ama dürüstçe söyleyebilirim ki Jude ile evli olmak beni daha iyi bir insan yaptı. Artık her şeyi daha farklı görüyorum."

"Yatak odanızın bir tarafını kırmızıya, diğer tarafını maviye boyamışsınız, değil mi?" Andre alay ediyor.

Sunucumuz çekimizle geri dönüyor, ona teşekkür ediyorum ve imzalamak için dosyayı açıyorum.

"Dürüstçe mi?" Masanın karşısındaki Andre'ye gülümsüyorum. "Yatak odamız gri ve mor. Gri çünkü her şey asla siyah ya da beyaz değildir ve mor çünkü kırmızı ve maviyi karıştırdığınızda elde edeceğiniz şey budur. Bunlar bizim en sevdiğimiz iki renk."

Andre şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi? O iri yarı, dövme, kaslı, silahlı Cumhuriyetçi mor rengi mi seviyor? Bunu gazetelere sızdırmak zorunda kalabilirim Bayan Titan."

Babamın ekibinde işe başlayan adamın yorumuna gülüyorum. "Jude utanmıyor. Kampanya mitinglerinde bundan bahsediyor. Hepimiz iki taraflılık ve uzlaşmadan yanayız. Mor Takım."

Andre ayağa kalktı ve tokalaşmak için elini bana uzattı. "Lancet Vakfı size sahip olduğu için çok şanslı. Grubumun bu çeyrekte nasıl yardımcı olabileceğini bana bildirin. Desteğimizin tam olduğunu biliyorsun."

"Harika, teşekkür ederim."

"Kocana selamımı söyle."

"Söyleyeceğim."

Restoranın çıkışına doğru ilerliyoruz, ben Uber'imi beklerken havadan sudan konuşuyoruz. Taksi yanaşır yanaşmaz Andre'ye veda ediyor ve arabaya biniyorum.

Kalbim beklentiyle çarpıyor. Jude şu anda odamda olabilir. Bunca yıldan sonra bile, hiçbir şey beni bir odaya girdiğimde bana baktığı gibi heyecanlandıramaz. Bakışları her zaman karanlık ve arzu dolu. Başka hiçbir kadına bu şekilde baktığını görmemiştim.

Bunu itiraf etmeye hazır olduğumdan emin olmasam da, o şekilde gitmemeliydim. Ve eğer kocamı sandığı kadar iyi tanıyorsam, bunun bedelini bana bu gece otel odamda ödetmeye niyetli.

Zaman zaman onu çıldırtsa da yatak odasının dışında meydan okumama katlanıyor. Ama yatak odasının kapısı kapandığında, kontrol tamamen onda oluyor.

Hoşlandığımı biliyor ama *ne kadar* hoşlandığımı bildiğinden emin değilim. Ellerinin üzerimde olduğu düşüncesiyle heyecandan ve beklentiden karnım dönüyor.

Bana dokunuyor.

Alay etmek.

Bana sahip

olmak.

Makyaj seksimizden asla vazgeçmedik. Sadece yeniden tanımladık.

JUDE

I DC'ye inmeden önce uçakta birkaç saat uyudum. Tyson'a bir süreliğine ayrılacağımı söylediğimde sinir krizi geçirdi ve yapamayacağını bildiği halde beni durdurmaya çalıştı. Yarın akşama kadar programda bir etkinlik yoktu ve şu anda başka hiçbir şey yoktu. evliliğimden daha önemli.

Reagan'ın asistanı Julia yardım etti. Bana otelinin adını ve yerini vermekle kalmadı, ön bürodan anahtar alabilmem için adımı rezervasyona ekletti. Kapıyı açtığımda Reagan içeride değildi, muhtemelen akşam yemeğinde bir politikacıyla konuşmakla meşguldü ama beklediğimi biliyordu.

Yatağa uzanmadan önce ayakkabılarımı çıkarıp kravatımı gevşeterek kendimi rahatlatıyorum. Kapıya bakarak, saatlerce gibi görünen ama Reagan'ın içeri girmesinden sadece birkaç dakika önce olan şeyi bekliyorum.

"Jude," diyor ve çantasını yere bırakıp hızla bana doğru yürüyor.

Aşağı kayıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Seni özledim," diyorum yüzümü karnına bastırıp kokusunu içime çekerken. Elimi gömleğinin altından geçiriyorum ve mavi gözlerine bakarken elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. "O şekilde ayrıldığım için özür dilerim."

Reagan parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve bana gülümsüyor. "Ben de her şey için özür dilerim. Bu kadar sinirli ve saldırgan olmamalıydım."

Gülüyorum, elim sırtından aşağı kayarak kışını kavrarken başımı sallıyorum. "Nasıl ısrarcı olunmayacağını bilmiyorsun. Bu senin doğanda var."

İç çekiyor ve öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Son kırk sekiz saat içinde olanlardan sonra öpücük beklediğimden daha yumuşak ve nazik. "Artık kavga etmek istemiyorum Jude," diye fısıldıyor gözlerimin içine bakarken.

Yanağını avucumun içine alıyorum, diğer elim hâlâ kışının üzerindeyken ona bakıyorum. "Ben de kavga etmek istemiyorum aşkım. Zamanın konusunda açgözlülük ettim ve senin işine daha fazla odaklanman gerekiyor."

Birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden birbirimize bakarak öylece kalıyoruz. Eteğinin fermuarını yavaşça aşağı doğru kaydırırken odadaki hava yoğun, metalin her dişe takılmasına izin vererek beklentiye artırıyorum. Reagan ve ben yatak odasında her zaman patlayıcı oluruz. Hiç tartışmadığımız tek yer orasıdır.

Eteği haliya çarpar çarpmaz eteğini çıkarıyor. En sevdiğim siyah dantel külotu görünce nefesim kesiliyor ve sikim sertleşiyor. "Misafir mi bekliyordun?" Parmağımı kalçasının üzerinde duran narin kumaşın kenarından geçirip kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Hayır." Çenesini kaldırıyor. "Bu gece seksi hissetmek istedim. Daha çok kendim gibi

hissetmeye ihtiyacım vardı.

bu toplantı aracılığıyla."

"Şanslı kişi kimdi?" Kıskanmamam gerekirken kıskanıyorum. Kiminle buluştuysa kıyafetlerinin altında ne olduğunu görmedi ama yine de hoşuma gitmedi.

"Andre."

Kıskançlığımın ya da kızgınlığımın her zerresi onun adını duyduğumda yok oluyor. Dünyada endişelenmem gereken son adam o. Reagan onun varlığına zar zor dayanabiliyor ve en kötü günümüzde bile onun külotunu görme şansı yok.

"Hoşuma gitmiyor," diyorum, çünkü ne derse desin, biraz kıskanç olmam hoşuna gidiyor. Ona benim olduğunu hatırlatmamdan, dünyada ondan başka kimsenin benim için *bunu* yapamayacağını kanıtlamamdan hoşlanıyor.

Parmakları bluzunun düğmelerini iliklerken dudağını ısırarak ve küçük gülümsemesini gizleyerek geriye doğru adım atıyor. Bluzunu iterek açıp ipek kumaşı omuzlarından silkelirken ve göğüslerini tamamen ortaya çıkarırken gözleri benim üzerimde. Ona dokunmak için elimi uzattım ama geri çekilip elimden kurtuldu.

"Henüz değil," diyor ve başını sallıyor, sevmediğim ve sabrımın olmadığı bir oyun oynuyor.

Öne atılıp onu belinden kavıyorum ve yatağa fırlatıyorum, günlerdir ilk kez karımı yutmaya hazırım. "Oyun oynamayı bırak, bebeğim." Yanına sürünüyorum, bir elimle göğsünü avuçlarken ağırlığının yarısını üzerine yerleştiriyorum.

Ne yaptığını çok iyi bildiği için gülüyor ama başparmağım meme ucuyla oynayınca gülmesi hemen kesiliyor. "Jude," diye kekeliyor neredeyse ve kalçaları yataktan kalkıyor.

Saçlarını omzundan uzaklaştırıyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıyorum, onu çıldırttığını bildiğim tek noktayı öpüyorum. Başını çevirerek yumuşak teninin her santimine erişmemi sağlıyor. Onu içime çekiyorum, kokusuyla ve teninin bana verdiği hisle sarhoş oluyorum. Sütyeninin dantelli kumaşının arasından parmak uçlarımla meme ucunu sıkıştırdığımda inliyor.

"Benim," diye hatırlatıyorum ona, boynunun kıvrımını kemirirken, dişlerimi tenine titremesine yetecek kadar batırmadan önce kelimeleri söylüyorum.

"Her zaman," diye nefes alıyor, elim karnından aşağı kayarken bacaklarını daha da açıyor.

Amını avucumun içine alıyorum, dudaklarım ağzına doğru hareket ederken çekirdeğini tutuyorum. "Sonsuza kadar," diye cevap veriyorum dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce.

İnlemelerini yutuyorum, öpücüğümle nefesini çalıyorum. Dillerimiz birbirine karışıyor, ihtiyacım arttıkça ve sikim büyüdükçe mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ediyor. Ağızlarımızı birbirine kaynaştırarak bacaklarının arasına tırmanıyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. Reagan'a yapmak istediğim şeyin nazik ya da tatlı bir yanı yok. Onun içinde olmalıyım. Derinlerine. Benim olduğunu bildiğim vücudunun her santimini hissetmeye ihtiyacım var.

Pantolonumu indirdikten sonra, sert sikimi içine sokarak vücudunu yatakta yukarı doğru itiyorum. Pazılarımı kavıyor, ben ona vurdukça dayanıyordu. Tekrar tekrar, nefes nefese ve inleyerek onu daha önce hiç becermediğim gibi beceriyorum. Bu aşkla ilgili değil. Sadece ihtiyaç beni tüketiyor ve ileriye götürüyor.

Sırtını yatağa yaslayıp göğüslerini yüzüme yaklaştırıyor. Dudaklarımı göğüs ucuna yapıştırıp orgazmım arttıkça içine doğru sallanıyorum. Altımda titriyor, nefes nefese kalıyor. İçimdeki öfke ve hayal kırıklığının her zerresi dışarı akıyor, orgazm üzerime çökene kadar her vuruşta azalıyor.

Altımda titriyor, aynı coşku patikasında dönüyor ve tenimi pençeliyor. Alnımı onunkinin üzerine koyarak üzerine yığılıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona, nefes nefese kalarak. "Hayatın kendisinden daha çok."

Yüzümü aşağı çekiyor, yanaklarımı elleriyle kavıyor ve kalan nefesimi bir eliyle çalıyor.

BÜTÜN SABAHİ YATAKTA GEÇİRDİK. AYLARDIR YAPMADIĞIMIZ BİR ŞEY. ZAMANA İHTİYACIMIZ VARDI. ve bunu yapmanın tek yolu da dünyayı dışlamaktı. Telefonlarımızı kapattık, televizyonun fişini çekti ve otel telefonunu kapattık. Hiç kimse ve hiçbir şey birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanı rahatsız edemeyecekti.

Reagan beni belimden kavıyor ve yatağa geri çekiyor. Kürek kemiklerimin arasındaki noktayı öpüyor ve ellerini karnımın üzerine koyuyor. "Şimdiden gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum."

Başımı eğiyorum, her şeyden çok daha uzun kalabilmeyi diliyorum ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Elimini onunkinin üzerine koyup başparmağımla yumuşak tenini okşuyorum. Parmaklarını ağzıma götürüp öpücüklere boğmadan önce, "Bana katıl," diyorum. "Buradan ayrıldığında, gel ve benimle birlikte yola çık."

Reagan başını sırtıma yaslıyor ve iç geçiriyor. "Bilemiyorum Jude. Bunun kampanyan ya da evliliğimiz için ne kadar sağlıklı olacağından emin değilim."

"Bunu bir düşün. Olabildiğince yanımda olmanı istiyorum." Kollarında dönerek onu usulca öpüyorum ve bunu yaparken ona bakıyorum. "Seni her zaman yanımda istiyorum," diyorum uzaklaşırken.

"Tyson küplere binerdi." Gülüyor.

Ayağa kalkıyorum ve bacaklarını altına sıkıştırmış oturan çıplak karıma bakıyorum. "Biraz heyecana ihtiyacı var. Şimdi bir cevaba ihtiyacım yok Reagan, ama seni yanımda istediğimi bilmeni istiyorum."

"Her zaman," diyor gülümseyerek ve sonra ayağa kalkıp benimle yüz yüze geliyor. "Buradaki işimi bitireyim, belki yarın seni bulurum."

Ondan uzaklaşmak her seferinde biraz daha zorlaşıyor, ama kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum. İkimiz de sonunda, vali konağını güvence altına almak için ayrı kalmaya degeceği konusunda hemfikiriz. Ama şu anda, evliliğimize verdiği zararlar, umarım kazanırım ve her şey boşa gitmez.

Bu noktada kaybetmek bir seçenek değil.

REAGAN

TErtesi gün doğaçlama toplantılarla doluydu ve akşam yemeğinden hemen öncesine kadar Jude'a birkaç kelimeden uzun bir mesaj gönderme şansım olmadı.

Üzgünüm bebeğim. Çılgın bir gün. Yine de çok şey hallettim. Ve bir şekilde Andrea Matisse ile bir öğle yemeği ayarladım! Seni seviyorum.

Andrea Matisse, lobicilerle ya da politikacılarla nadiren görüşen milyarder bir hayırsever. İnandığı davalara cömertçe bağışta bulunuyor, ancak kendisinden para istenmesinden hoşlanmadığı biliniyor. Kocam için bağış istediğimi düşünmemesi için ona karşı dikkatli davranmam gerekecek.

Kimse başarılı olamadığı ve bunun zaman kaybı olacağını bildiğim için neredeyse onunla görüşmeyi bile denemeyecektim. Ama sonra Jude bana onunla asla tanışamayacağımı garanti etmenin tek yolunun sormamak olduğunu hatırlattı. Ve şimdi birkaç gün içinde onunla tanışacağım için, ilgilendiğim şey onun parası değil. Sadece ona hayat, aşk ve tüm bunlarla nasıl başa çıktığı hakkında sormak için yanıp tutuştuğum binlerce sorum var.

Andrea ve kocası Olivier birbirlerine zıt kutuplar olarak bilinirler. Adam varlıklı bir aileden gelen Fransız bir yatırım bankacısı, kadın ise kurnaz, kendi kendini yetiştirmiş bir moda patronu. Adam rahat ve muhafazakâr. O ise cesur ve korkusuz. Evliliklerinin bu kadar iyi yürümesini sağlayan şey hakkında söyleyeceği her şeyle özellikle ilgileniyorum. Birbirlerine derinden aşık oldukları biliniyor.

Jude'dan gelen bir mesaj beni gülümsetti.

Jude: İşte benim kızım. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Yemek ne zaman?

Ben: Perşembe ya da Cuma. Asistanı seyahat programını çarşambaya kadar kesinleştirmeyecek.

Jude: Lanet

olsun. Ben:

Ne?

Jude: O zamana kadar burada benimle olursun diye umuyordum. Yine de anlıyorum. Böyle bir fırsatı kaçıramazsın.

Ben: Günün nasıl geçiyor?

Jude: Güzel. Bazı bağışçılarla 45 dakika içinde yemeğe çıkacağız. Ben: Kim?

Jude: Branch kardeşler.

Güzel. Onlar kesin bir şey, aşkım.

Jude: Evet. Rahatlayıp birkaç içki ve iyi bir biftel yiyebilirim. Eğlenceli olur. Keşke sen de

gelseydin.

Ben: Biliyorum. Ben de biliyorum.

Jude: Yoldan çalışabilmek için patronunla konuştun mu? Ben:

Hayır, fırsat bulamadım.

Jude: Yapabiliyorsan yarın yap. Gerçekten burada benimle olmanı istiyorum. Chicago'dan bir çalışanımız evdeki her şeyi takip edebilir, bu konuda endişelenmeyin.

Elimden geleni yapacağım, bebeğim.

Duşa girmem lazım. Beni sonra ara. Ben:

Yemeğin ne zaman bitecek?

Jude: Bitmiş olması önemli değil. Telefonuna cevap vermek için dışarı çıkacağım. Tamam. Seni seviyorum.

Jude: Ben de seni seviyorum.

TELEFONUMU ÇANTAMA GERİ KOYUYORUM VE KÜÇÜK OFİSİMİN KAPISINI KAPATIYORUM, BÖYLECE BİRAZ ALABİLİRİM

iş yapılır. Gün boyunca insanlar sürekli buraya girip çıkıyor ve genellikle oturup konuşuyorlar. Bu ofiste çok fazla bulunmadığım için hoşuma gidiyor, ancak fazla bir şey yapmak zor. Bu akşamı e-postaları yanıtlamak ve birkaç telefon görüşmesi yapmak için kullanacağım.

Jude beni görmeye geldiğinden beri kendimi yeniden topraklanmış hissediyorum. Aramızda bir şeyler ters gittiğinde, hayatımın diğer tüm alanlarında da bir şeyler ters gidiyor. Onunla tanışmadan önce, temelim kendi içimden geliyordu. Ama şimdi, evliliğimiz benim duygusal temelim. O benim sevgilim ve eşimden çok daha fazlası. Jude benim en iyi arkadaşım. Yang'ımın yin'i. İyi ya da kötü bir şey hakkında olsun, konuşmak istediğim ilk kişi.

Güneş batmaya başladığında midemde bir gurultu fark ediyorum, bu yüzden teslimat yapan bir Çin lokantasından sebzeli kızarmış pilav sipariş ediyorum ve gelene kadar gücümü korumaya devam ediyorum.

Nihayet yemeğimi yiyebildiğimde, ofisimin köşesindeki küçük koltuğa kıvrılıp, bu gece hala yapmak istediğim tüm işleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu işin sonu gelmiyor. Her zaman yapılması gereken başka bir bağlantı, ayarlanması gereken başka bir toplantı var. Bu hoşuma gidiyor ama bazen beni bunaltıyor.

Patronlarım beni bu iş için işe aldıklarında, kendi hızımda çalışmamı söylediler. Jude bunu söylediğimde alay etti ve benim tek bir hızım olduğunu çok iyi bildiklerini söyledi - tam yol ileri. Ama ben meydan okumayı severim ve iki taraflılık konusunda tutkuluyum. Cumhuriyetçi bir senatörle evli olan eski bir Demokrat eyalet temsilcisi olduğum düşünüldüğünde, bu kadar iyi işleyen bir işe girdiğim için oldukça şanslıyım. Jude ile birlikte olduğumuz ve Senato yarışından çekildiğim duyulduğunda siyaset dünyasının beni ülkesi olmayan bir kadın olarak görebileceğini düşünmüştüm.

Kampanya sırasında Jude'un yanında olmak istiyorum. Kampanya yürüttüğü için değil, her zaman o neredeyse ben de orada olmak istediğim için. Ama kampanya sırasında işimi yapmam neredeyse imkansız olacak.

Bu iş yüz yüze temas gerektiriyor ve toplantılarımdan çoğunu Washington'da yapıyorum. Arada sırada Chicago ya da New York'ta da görüşmelerim oluyor ama siyasi görüşmelerin çoğu ülkenin başkentinde gerçekleşiyor. Eğer Jude ile yollarda olsaydım, her gün birkaç telefon görüşmesi ve e-posta için ancak zamanım olurdu. Bu benim yapmak istediğim türden bir iş değil.

Bir de bütün gün zihnimi kurcalayan bir gerçek var: Kocam bile olsa Cumhuriyetçi bir aday için aktif olarak destek verirken nasıl olur da iki taraflılık yaratmak için çalıştığımı iddia edebilirim?

Rakibi aptal değil ve Demokrat Parti'deki gl oyunculara benim yolun ortasında olmaktan bahsettiğimi syleyecek.

Beyaz kutudan son pirinç lokmasını da alıp kabı p kutusuna atıyorum ve masama dnyorum. Ofisimde bir kanepe olsaydı, bu gece orada uyuyor olurdum. Onun yerine, muhtemelen

Saat on gibi Uber'e binip otelime gideceğim, Jude ile konuşacağım ve sabah kalkıp her şeyi yeniden yapmadan önce yatacağım.

Jude ve valilik kampanyasıyla son derece gurur duyuyorum. Ama onunla birlikte kampanyaya katılsaydım, eşi olarak orada olurdum. Benim duygusal desteğimi alırdı. Huysuz yaşlı bağışçılar etkileyebilir ve destek istediği kadınlarla sohbet edebilirdim. Her gece yatağa birlikte girerdik.

Ama Jude'un kampanyasında ona yardımcı olacak yetenekli bir ekibi var. Beni orada istiyor ama bana *ihtiyacı* yok. İçimdeki bağımsız kadının bazı şeyleri kendine saklaması gerekiyor ve kariyerim benim için çok önemli.

O kadar otoriter ki, tüm bunları ona anlatmaya çalışsam bile beni duyacağını sanmıyorum. Dinleyeceği bir şekilde nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Jude, uzun, yükselen bir okyanus dalgası gibi -kaçınılmaz ve her şeyi tüketen. Sonunda kavga ederiz ve bundan nefret ediyorum.

O yüzden şimdilik bu düşüncelerimi kendime saklıyorum. Jude işine odaklanmalı, ben de kendi işime. Muhtemelen o kadar meşgul olacak ki, kampanya yolunda ona katılmamı istemeyi unutacak, o halde neden belaya davetiye çıkaralım?

JUDE

Louis Branch konyağının kenarından bana bakıyor. "Onurlu bir adam olmanıza ve muhtemelen valilik için en iyi aday olmanıza rağmen, hala endişelerimiz var."

Başımı eğiyorum, sandalyenin kolçaklarını biraz daha sıkı kavriyorum. Adam oturduğumuz andan beri Reagan'a takmış durumda. En az on kez onun adından bahsetti, babasını da konuşmaya dahil etti. Sinirlenmenin ötesindeyim ama bir şekilde soğukkanlılığımı koruyorum. Askeri bir geçmişten geldiğim için zor bir durumda nasıl sakın kalacağımı biliyorum ama politika başka bir canavar ve karım tamamen sınırların dışında. "Endişelerinizi anlıyorum ama benim özel hayatım sadece özeldir... özel."

Tyson koltuğuna yerleşiyor ve ses tonumdan hoşlanmadığı için sesini yükseltiyor. Masanın öbür ucundan attığı bakış hiç de hoş değil. "Jude'un söylemeye çalıştığı şey..."

"Ne söylemeye çalıştığımı çok iyi biliyorum," diyerek Tyson'ın sözünü kesiyorum ve onu susturmak için elimle işaret ediyorum. "Siyaset, karım ve benim evimizin mahremiyetinde tartışmadığımız bir konudur. Tıpkı benim kampanyam ve siyasi görevim söz konusu olduğunda karımla tartışmadığım gibi."

Thomas Branch brendisinden bir yudum almadan önce, "Anlıyorum," diyor ve aynı kardeşi gibi bana bakıyor. "İkimiz de iş ve özel hayatlarımızı ayırmayı anlıyoruz Bay Titan, ama bu masadaki her erkek bilir ki kadınların bir yolu vardır... nasıl desem-"

"İstediklerini elde edene kadar kafamızla oynuyorlar," diye sözünü bitirdi Louis ve bardağını önündeki masaya koyarak güldü. "Karımın her zaman bir fikri olduğunu biliyorum." Bardağının dibini bembeyaz ketene sürtüyor ve başını sallıyor. "Ve onun fikirleri bazen kararlarımı etkiliyor."

"Sizi temin ederim ki karımın fikirleri hiç de az değil. Ama benim kararlarımda hiçbir rol oynamaz. Siyaset dünyasının evimize girmesine asla izin vermeyecek kadar birbirimize zıt insanlarız. Onun keyif aldığı ve hedeflerine odaklanmasını sağlayan bir işi var, benim de önemli olduğuna inandığım bir işim var ve seçmenlerimi temsil etmek için canımı dişime takarak çalışıyorum."

"Eminim kayınpederinizin söyleyecekleri vardır."

Öne doğru eğildim ve ellerimi masanın üstünde birleştirdim. "Kayınpederim tam bir pislik. Onun benim hayatımda ya da kampanyamda hiçbir rolü yok. Ben onun kızıyla evlendim, adamlar değil."

"Bu kadar derin bir siyasi geçmişe ve sert bir ruha sahip bir kadını yarışı bırakmaya nasıl ikna ettiniz?" Louis bir yudum daha alarak sordu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

İfadesinin saçmalığına gülüyorum. "Reagan gibi bir kadına hiçbir şey yaptıramazsınız, Mr. Şube."

Thomas, "Belki de gizliden gizliye Cumhuriyetçidir," diyor.
"Sizi temin ederim ki durum böyle değil." Bu ifade o kadar saçma ki, daha fazla bir şey söyleyemiyorum.

Louis elini ceketinin içine sokup çek defterini çıkarıyor. "Bay Titan," der kaleminin ucunu çevirerek, "sözünün eri bir adam olduğunuzu hissediyorum. Sizinle ilgili algıma ters düşecek hiçbir şey duymadım. Son beş yıl boyunca ilk platformunuzdan hiç sapmadınız ve seçmenlerinize sadık kaldınız."

Tyson, Louis Branch'ın çeki yazmasını izlerken sırtıyor. Bütün sıfırlar ağzının suyunu akıtıyor. Öte yandan ben, onların süslü takım elbiselerinin ve şirketlerinin arkasına saklanan Bay Marino'nun daha itibarlı bir versiyonu olup olmadıklarını merak ediyorum. Bu kadar zenginliğin arkasında her zaman karanlık bir taraf vardır. Hiç kimse birkaç kuralı esnetmeden ve politikacılar da dahil olmak üzere birkaç kişiye baskı yapmadan Branch kardeşler kadar güçlü olamaz.

Bay Branch çeki yırtıp atıyor ve küçük kâğıdı masanın üzerinde kaydırıyor ama parmaklarını kaldırmıyor. "Sana güveniyoruz. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Ses tonunda daha önce duymadığım bir ciddiyet var. Kampanyam için aldığım her dolar, iyilik ve senetlerle dolu bir çukur kazıyormuşum gibi hissettiriyor. Senato yarışımın baş belası olduğunu düşünüyordum ama vali adaylığıyla kıyaslanamaz bile.

"Platformuma ve seçmenlere verdiğim sözlere sadık kalacağım."

Bir an bana bakıyor ve muhtemelen bunun, Branch Enterprises'ı etkileyebilecek bir konuda bana baskı yapmaya karar verdiğinde onun isteklerine boyun eğeceğim anlamına gelip gelmediğini merak ediyor. Ama bilmediği şey, yaptığı bağışın sadece bundan ibaret olduğu. Gelecekteki bir iyilik için bir söz ya da onu daha zengin yaparken hizmet ettiğim insanlara zarar verecek bir yasayı geçirmek değil.

Sonunda elini çekmeden önce tırnağıyla çeke vuruyor. Hemen hareket etmiyorum, kimseden para almaya çok hevesli görünmek istemiyorum çünkü yapım böyle.

Ama Tyson benim gibi değil ve çeki masadan kaptığı gibi ceketinin cebine koymadan önce düzgünce katlıyor. "Teşekkür ederim." Tyson'ın gülümsemesi genişliyor. "Bunu iyi bir şekilde kullanacağız."

Masadan kalkıp Louis ve Thomas'ın ellerini sıkıyorum, sonra da saçma sapan bir şeyler uydurup kendimi son konuşmadan muaf tutuyorum. İstedğim son şey orada oturup üçünün Washington ve "eski günler" hakkında konuşmalarını dinlemek.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp kravatımı gevşeterek odama giriyorum. Alt kattaki üç adamla oturmak da dahil olmak üzere her şeyden çok karımın yüzünü görmek istiyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp yatağa uzanıyorum ve çevrimiçi aramama cevap vermesini bekliyorum.

Üç kısa zil sesinden sonra güzel yüzü ekranımı dolduruyor. "Selam yakışıklı," diyor, öne doğru eğiliyor ve rahatlamak için dizüstü bilgisayarı yatağa doğru itiyor.

Bakışlarım, neredeyse üstünden dışarı taşan göğüslerine kayıyor. "Selam güzelim. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Gözleri bir an için yatağa kayarken kaşlarını çatıyor. "Branch kardeşlerle görüşmen nasıl geçti?"

Geriye doğru eğilerek dizüstü bilgisayarı bacaklarımın arasından geçiriyorum ve yastıklara yaslanıyorum. "Her zamanki gibi aynı bok. Arka ceplerinde olduğumu sanıyorlar." Kravatımı çıkarırken Reagan beni izliyor, gözleri ellerimi dikkatle takip ediyor.

"İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz. En azından Branch kardeşlerle."

Nereye gittiğini biliyorum. Ya da en azından bu açıklamadan sonra nereye gidebileceğini. Muhtemelen Dominic Marino'yla ilgili küçük *masum* bir şaka. "Bu kadar iş yeter. Bana muhteşem göğüslerini göster." Ona hızlıca göz kırpyorum, şakacı ama son derece ciddiym.

Reagan sırtıyor, dirseklerinin üzerinde tişörtünün altını görebileceğim kadar yükseliyor. "Oh,

çok şık bir havadasın. Bunları mı kastediyorsun?" diye soruyor, göğüslerini kameraya doğru sallayarak.

"Klas için çok azgınlım, bebeğim. Hadi ama. Sadece küçük bir bakış."

Dik oturup bacak bacak üstüne atarken kamera alçalıyor. "Eski günlerdeki gibi," diyor bluzunun düğmelerini karıştırırken, o kadar yavaş hareket ediyor ki bana işkence etmeye çalıştığına yemin edebilirim.

Dizüstü bilgisayarı bacaklarımın arasına yerleştirirken, "Bundan daha hızlı olduğunu hatırlıyorum," diye takılıyorum ona.

Gömleğini göğüslerinin kabarıklığını gösterecek kadar açarken gülümsüyor ama yeterli değil. "Eğer ben sana benimkileri gösteriyorsam, sen de bana kendininkileri göstermelisin. Bu adil olur." Kaşlarını çatıyor.

Gömleğimi çıkarıp yere atarken başımı sallayarak hafifçe gülüyorum. Reagan'a sahip olduğum her şeyi göstermekte bir sorunum yok ama o da aynısını yapacak. Aramızdaki mesafe dayanılmaz hale geliyor ve sadece birkaç gündür ayırız. İstediğim tek şey karımın bacaklarının arasına gömülmek ve onun adımı inlemesini dinlemek. Pahalı bir otel odasında yalnız kalmak istemiyorum. Onun yan odada olduğu günleri özleyorum ve onu görmek için nedenler ve yollar buluyorum.

"Şimdi mutlu musun?" Ona daha iyi bir görüş sağlamak için kameradan uzaklaşarak soruyorum. "Pantolon da," diyor, neredeyse kıkırdarak.

"Sen de aynısını yap," diyorum ona ve neredeyse başım dönüyor. En son internet üzerinden sanal seks yaptığımız zamanı hatırlıyorum ve çok ateşliydi.

Kendimi tamamen kaptırmışım, her şey için çok heyecanlıyım ve ereksiyon olmuş ergenlik çağındaki bakire bir genç gibi pantolonumu indiriyorum. Yataktan kalkıp kameradan uzaklaşıyor ama giysilerinin hissettirisini duyabiliyorum.

Pratik olarak yatağa geri dalıyorum ve hemen elimi horozumun etrafına sarıyorum, karım için bir gösteri yapmaya hazırım. Beni mastürbasyon yaparken izlemekten çok hoşlanıyor. Onunla sık sık alay ettiğim bir şey. Ama benim de aynı hayranlığa sahip olduğumu bilmiyor; onun kendine dokunmasını izlemek dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor.

Reagan yatağın üzerinde kayarak başını dirseğine dayıyor ve beni izliyor. Tatlı göğüslerine odaklanıp onlara dokunabilmeyi dilerken neye baktığı umurumda bile değil.

"Bebeğim, amını görmeme izin ver," diyorum ona, şaftımın etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, avucum onun güzel amıymış gibi davranıyorum.

"Jude," diye sesleniyor Tyson, otel odamın kapısını çalarken.

"Siktir," diye tıslıyorum ve başımı arkaya eğip gitmesi için dua ediyorum.

Reagan gülümsüyor ve dudağını ısıırıyor, Tyson'ın sesini ve kapıya tekrar tekrar vurulduğunu açıkça duyuyor. "Gözetleme deliğinden ışığın yandığını görebiliyorum, göt herif. Aç kapıyı."

Aletim anında avucumun içinde eriyor. Karımın bana yaptığı küçük röntgen şovu bile, kafamı becerdiği gibi, kaya gibi sert horozumu koruyamaz.

"Gitsen iyi olur," diyor ve durumu daha da kötüleştirmek için bacaklarını açıyor. "Ben başladığımız işi bitireceğim. Sen Tyson'la iyi eğleneler."

Homurdanıyorum ve ekran kararmadan önce daha iyi görebilmek için dizüstü bilgisayara uzanıyorum.

"Tyson'dan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum yataktan inerken, akşamım için harika bir son olarak başlayan şeyin öldüğünü bilerek... tam orada sikimle birlikte.

REAGAN

Andrea Matisse beklediğim gibi çıkmadı. Küçük bir kafedeki öğle yemeğimiz neredeyse iki saat sürdü ve yakında başka bir toplantım olmasına rağmen bitmesine hazır değilim.

Kulaklarının hemen arkasına düşen platin sarısı saçları, kahverengi çerçeveli gözlükleri, siyah keten pantolonu ve hoş koyu yeşil bluzuyla moda alanında neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum. Andrea herkes gibi görünmüyor. Kendine has bir tarzı var ve başkalarının bunu onaylayıp onaylamamasıyla ilgilenmiyor. Elli yaşlarındaki gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar bile modaya uygun görünüyor.

"Bir yanım her gün moda hakkında mikroskobik düzeyde konuşmayı özlüyor," diye itiraf ediyor. "Sadece trendleri değil, onların arkasındaki nedenleri de. Mücevherler ya da şapkalarla ilgili toplantılarda saatler geçirir, editörlerimin bunları ele almanın yeni yolları hakkında makaleler sunmasını dinlerdim."

Omuz silkiyor. "Ama şimdi, yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmıyorum. Bir dergi yayıncısı olarak, bana göre olmayan pek çok toplantıya katılmak zorunda kaldım."

"Buradayken toplantılar benim hayatım," diyorum.

"Ve bunların çoğu da kendi seslerinden başka bir şeyden hoşlanmayan palavracı politikacılarla birlikte olmalı."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıstırıyor ve ben gülüyorum. "Kesinlikle biraz var," diye itiraf ediyorum.

"Peki, kocanızla işiniz hakkında konuşuyor musunuz?"

"Biraz. İkimiz de kavgaya neden olacağını bildiğimiz şeylerden kaçınmaya çalışıyoruz."

Andrea kaşlarını çatı. "Bir Cumhuriyetçi ile bir Demokrat arasında, *her şey* bu değil mi?"

"Pek sayılmaz. Jude ve ben aslında pek çok konuda hemfikiriz. Siyasette çok fazla insan bizi birleştiren şeylerden ziyade bizi bölen şeylere odaklanıyor."

Garson yaklaşıyor ve Andrea iki kadeh daha şarap için başıyla onay veriyor. Neyse ki bir sonraki toplantım patronumla, burada olduğumu biliyor ve toplantının gecikmesine çok sevinecek.

Gözlüklerinin kenarından bana bakarak, "Bana hemfikir olduğunuz bazı şeyleri söyleyin," diyor.

"B a k a l ı m ... eşitlik. Jude her ırktan ve geçmişten insanla birlikte görev yaptı ve hepimizin aynı hak ve fırsatları hak ettiğine inanıyor."

Andrea beni incelerken, "Evet, bunu hak ediyoruz ama *buna sahip* miyiz?" diye soruyor.

"Hayır. Yaklaşamadım bile. Eyalet temsilcisi olmanın en çok özlediğim yanlarından biri dışlanmışlar için çalışmaktı."

"Senin gibi ayrıcalıklı bir beyaz kız mı?"

"Evet. Fakir bir aileden gelen güçlü bir anne tarafından yetiştirildim. Bize sık sık ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatırdı. Büyürken evsizler barınaklarında gönüllü olarak çalıştık ve bu deneyimler gerçekten aklımda kaldı."

"Aferin sana."

Garsona getirdiği bir kadeh şarap için teşekkür ediyorum ve devam ediyorum. "Jude ve ben ikimiz de eğitime inanıyoruz. Kamu eğitimi, okul öncesi eğitim ve üniversite için daha fazla fon ayrılmasından yanayız. Ülkemizde, varlıklı bölgelerdeki çocukların sahip olduğu fırsatları hak eden çok sayıda parlak çocuk var."

"Anlaştık." Andrea şarabından bir yudum alır. "İkinizin anlaşılamadığı bir konu var mı?"

"Ah... bu konular hakkında konuşmamaya çalışıyoruz." Sinirli bir şekilde gülüyorum.

"Medyaya sızdıracağımdan mı endişeleniyorsun?" Bana

kurnaz bir bakış attı. Aklımdan geçenleri okuyunca yanaklarım ısındı.

"Merak etme canım. Her şeyden önce medyadan uzak duruyorum. Kendime sakladığımı da biliyorsun. Konuşmamız aramızda kalacak. Sana söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıp boğazımı temizliyorum.

"Silah kontrolü Jude ve benim hiç tartışmadığımız bir konu. Onun görüşlerine katılmasam da saygı duyuyorum. Askerlik hizmeti onun böyle hissetmesinin bir parçası ve askerlik yapmamış biri olarak onun görüşlerini yargılayabileceğimi sanmıyorum."

"Gerçek bir diplomat gibi konuştun." Andrea masanın üzerinden bana gülümsüyor.

"Bazı politikacıların ikili konuştuğunu biliyorum. Babam her şeye inanmanın hiçbir şeye inanmamakla aynı şey olduğunu söylerdi. Hiçbir şey hakkında konuşmaya çalışmıyorum, sadece başkalarını küçümsemeye ve katı tutumlar sergilemeye devam edersek hiçbir yere varamayacağımızı düşünüyorum. Uzlaşma her şeydir. Sadece siyasette değil, hayatta da."

"Peki bir daha ne zaman aday olacaksın?" Andrea konuşurken gözleri parlıyor. "Oyum sana."

"Ah, bu çok hoş Bayan Matisse."

"Andrea, hatırladın mı?"

"Evet-Andrea, yani. Bir daha makam sahibi olmak istemiyorum. Perde arkasında çok daha iyi bir insan olduğumu fark ettim."

"Kocanız için perde arkasında mı?"

Düşünüyorum. "Bazen. Ama aynı zamanda inandığım davalar için de." "Hmm. Ben de yaptığım şey hakkında aynı şekilde hissediyorum."

Hafif bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Andrea, sen perde arkasından başka bir şey değilsin. İnsanların hayatlarını değiştiriyorsun. Afrika'daki temiz su girişimi için verdiğin para her gün hayat kurtarıyor. Benim işim senin yaptıklarının yanında hiçbir şey."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. İki partililik hayatları dönüştürecek bir değişim yaratabilir." "Umarım öyle olur."

Andrea çantasından gümüş bir ruj tüpü çıkarır ve nötr bir nude ton sürer. "Peki sen işini seviyor musun Reagan?"

"İstiyorum."

"Bu işte yaptığınız ve sizi harika hissettiren tek şey nedir?"

Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Şey... Ben hâlâ oldukça yeniyim. Sanırım, dürüst olmak gerekirse, seninle bu yemeği yemek benim cevabım olurdu."

Andrea buna gülüyor. "Herkesin bir parçasını istediği ele avuca sığmaz milyarder olduğum için mi?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Şey, sayılır. Yani, bu var. Ama aynı zamanda yaptığınız işlerden dolayı. Yarattığınız burs programı hakkındaki *Time* makalesini okudum. Ve zenginlerin hayatlarını

yatlarda harcayabileceklerini ya da dünyayı daha iyi bir yer haline getirebileceklerini söylediğinizde... bu beni çok etkiledi."

Gözlüklerinin kenarından bana yine o çalışkan bakışını atıyor. "Okuduğum kadarıyla bir yıldan uzun süredir bu iştesin. Bu bana göre 'oldukça yeni' değil."

Yanaklarım ısındı. "Sanırım haklısın."

Andrea sandalyesine geri oturur ve birkaç saniye sessiz kalır. "Ve hala bu toplantı dışında sevdiğin hiçbir şey gerçekleşmedi."

"Uğruna çalıştığım misyonu seviyorum," diye açıklıyorum. "Buna derinden inanıyorum." "Ve benden büyük bir bağış istiyorsunuz."

"Şey, bunu geri çevirmezdim... ama hayır. Sadece seninle tanışmak istedim. Belki biraz büyüğü içime çekerim."

Birkaç saniye daha sessizce beni inceledi.

"Sekreterime bir çek göndermesini söyleyeceğim."

"Buna gerçekten gerek yok, Andrea."

Buna itiraz ediyor. "Bunu az önce bana geri çevirmeyeceğini söyleyen kız mı söylüyor?"

Gülüyorum. "Buraya seninle para için oynamaya gelmedim. Artık birbirini tanıyan iki kadın olarak yemeği sonlandırabilir miyiz? Bir ara tekrar bir araya gelmek isteyebilecek iki kadın olarak?"

"Elbette. Ama yine de çeki göndereceğim. Sizi sevdiğim için değil, kuruluşunuzun misyonunu desteklediğim için."

"Tamam. Cömertliğiniz için teşekkür ederim. Parayı iyi bir şekilde kullanacağız."

Yakındaki bir masada vakit öldüren güvenlik görevlilerine bakar. Ayağa kalkıp yanına gelirler.

"Yine de senden hoşlanıyorum Reagan Titan,"

diyor. "Ben de senden hoşlanıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Senden o kadar hoşlanıyorum ki sana iş teklif etmek istiyorum." Dudaklarım şokla aralandı. "İş mi? Bana mı?"

Oturduğu yerden ayağa kalkıyor. "Benim için vekil olarak çalışmanı, desteğe ihtiyacı olan projeleri ve kuruluşları incelemeni istiyorum. Kendim için bağışta bulunduğum her kuruluşu kontrol etmek için bizzat seyahat ediyorum ve şey... sadece bir tane ben varım. Hayatımı bir yatta geçirmeye inanmasam da, tatil yapmayı ve benimle vakit geçirmeyi seven bir kocam var."

Ona sırtıyıyorum. "Bununla ne kadar özdeşleşebileceğimi tahmin bile edemezsin." "Peki, ne diyorsun? Benim için çalışır mısın?"

"Size henüz bir cevap veremem. Bunu Jude ile konuşmam gerek. Ama bana sorulduğu için kesinlikle onur duydum. Çok teşekkür ederim."

"Umarım evet dersiniz. Sana bazı detayları e-posta ile göndereceğim ve numaram sende var."

Başını sallıyor ve restorandan çıkan güvenlik görevlilerinden birini takip etmek için dönüyor, diğeri arkasından geliyor ve onlar çıkarken bir o yana bir bu yana bakıyor.

O kadar şaşkınım ki bir dakika boyunca sessizce oturuyorum. Garson hesabı almaya geliyor ve ben otomatik pilotta ona ödeme yapıyorum, Andrea'nın bana az önce yaptığı teklifi düşündükçe aklım karışıyor.

Faturayı imzaladıktan sonra Jude'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ve ondan bir mesaj beklediğimi görüyorum.

Jude: Yemekte iyi şanslar, bebeğim. Nasıl gittiğini haber ver.

Kalbim mutlulukla ısınıyor. Bu sabah telefonumdan Jude'un bugünkü programına baktım ve tıka basa doluydu. Sabah altıda bir gazi grubuyla kahvaltı yaparak başlamış ve akşam sekize kadar hiç boş vakti olmamış.

Ama yine de önemli öğle yemeğimi hatırladı ve bana mesaj attı. İşte o böyle biri - inatçı ve zorba, evet, ama aynı zamanda tanıdığım en sadık en iyi arkadaş. En büyük destekçim.

Kampanya yolunda birkaç gün onunla bağlantı kurmam gerekiyor. Gülümsemesini, kokusunu, yoğun bir günün sonunda sakinleşmeme yardımcı olan eşsiz yöntemini özliyorum.

Şimdilik mesajlaşmakla yetinmek zorundayım, bu yüzden ona bir mesaj yazıyorum.

Harikaydı. Andrea beklediğimden çok daha fazlası. Bağış gönderiyor ve tahmin et ne oldu? Bana iş teklif etti, bebeğim! Buna inanamıyorum.

Ofisime dönmek için kafeden çıkıyorum ve Jude yolda bana cevap veriyor.

Jude: İş mi? Vay canına, tebrikler, tatlım. Karımın ne kadar harika biri olduğunu anlamasına şaşırmadım. İş nedir? Ne dedin sen?

Ben: Bunu sana yüz yüze anlatmak istiyorum. Seninle konuşmak için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Yarından sonraki gün birkaç günlüğüne kampanyada sana katılabilir miyim?

Evet, yapabilirsin. Hiç sormana gerek yok, bebeğim. Sadece gel. Yeni programcıma o gece Tyson'dan uzakta daha güzel otel odaları ayarlayacağım.

Evet, Tyson ile aynı odayı paylaşmayacağım. Sadece sen ve ben.

Jude: Tabii ki. İyi ki ipleri paketlemişim.

Kocam tarafından bağlanıp alay edilme beklentisiyle karnım zonkluyor. Keşke şu anda ona gidebilseydim ama sabahki toplantım nedeniyle burada kalmak zorundayım.

Ben: Evet. İyi bir şey. Geçen seferkini düşününce bile ıslandım.

Jude: İşçi temsilcileriyle bir toplantıdayım, beni zorlama. Ben mi?

Ben asla...

Jude: Bu küstahlığını tokatla yok edeceğim, Bayan Titan.

Ben: Ve ben sadece bundan gelebilirim. Pantolonunun fermuarını açmana bile gerek kalmayacak. Jude: Şimdi telefonumu kaldırıyorum. Sonra ararım.

Ben: Seni çok seviyorum, Jude

Titan. Jude: Ben de seni

seviyorum, bebeğim.

JUDE

Salonda kalan son birkaç eli sıktı. Miting büyük bir başarıya imza atmış, alanı tamamen doldurmuş ve bu nedenle olası seçmenleri geri çevirmek zorunda kalmıştır.

Tyson yanımda durup bazı evrak işlerini gözden geçirirken, "Bir dahaki sefere daha büyük bir yer ayırtacağız," diyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim hanımefendi." Elimi usulca okşayan nazik yaşlı kadına gülümsüyorum.

"Rahmetli kocam sizin gibi bir adamın aday olmasını çok isterdi." Kocasından bahsederken yüzünde bir parça hüznün var. "Politikacılardan nefret ederdi ama her gazinin sadık bir destekçisiydi. Vali konağında bir denizcinin oturduğunu görmek onu çok mutlu ederdi."

"Oraya varmak için elimden geleni yapacağım," diyorum ona.

"Size güveniyorum Bay Titan. Bu iş için gerekli azme sahipsiniz ve devletimize iyi hizmet edeceksiniz." Çekilmeden önce elimin üstünü son bir kez okşuyor. "Zafer konuşmanızı televizyonda izlemek için sabırsızlanıyorum."

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeden önce ona "Teşekkür ederim," diyorum.

Tyson, "Son sınıflar arasında yüksek oy alıyorsunuz," diyor. O her zaman anketlerle ilgilenir, mesajla pek ilgilenmez.

"Kazanmayı başaramadığım bir grup var mı?"

Tyson kalemini elinde tuttuğu kâğıtlara vuruyor ve dudaklarını büküyor. "Kadınlarla yarı yarıya paylaşıyorsun."

"Ne? Kadınlar beni seviyor gibi görünüyor." "Liberal kadınlar sevmez, Jude."

"Sadık liberalleri asla kazanamayacağım. Bu sadece Reagan'da işe yaradı." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ama o da kolay bir zafer değildi."

"Hepsiyle yatamazsın ve bu da çok utanç verici."

Tyson'a çeneni kapa diyen bir bakış attım. "Saat kaç?" "Yediyi biraz geçiyor."

"Kahretsin, Reagan'ın uçağı indi. Gitmem gerekiyor. Birazdan otelde olur."

Sadece birkaç gündür ayırız, ama ayrıldıktan sonra zaman çok yavaş geçti. Onun uçağa atlamasına ve benim de evden hışımla çıkmama neden olan sorunların üstesinden gelmiş olsak da, aslında hiçbir şeyi çözmüş değiliz.

O yeni iş teklifi için heyecanlı olsa da, benim zaten stresli olan özel hayatımıza nasıl bir etkisi olacağı konusunda daha fazla sorum var.

"Git," diyor Tyson ama sesinde heyecan ya da mutluluk yok. "Seni sabah ararım."

"Çok erken değil," diyorum ona kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Karım ve ben biraz özel zaman geçirebiliriz."

Elini cebine attı ve kalmamız için ayırttığı yeni otelin anahtarını çıkardı. Bu seyahatteki otel tercihi pek de iyi değildi, önünde kalan uzun kampanya yolculuğu için her zaman maliyetleri kontrol etmeye çalışıyordu.

"Ucuz bir piç olmayı bırak. Baktan otellerden bıktım. Branch kardeşler bize en azından çarşafların üzerinde uyumak zorunda kalmayacağım bir otelde kalmamıza yetecek kadar para verdi."

Gözlerini deviriyor. "Eski bir asker olarak her yerde uyuyabilirsin sanıyordum."

"Yapabilirim, ama bu istediğim anlamına gelmez. Şu andan itibaren daha iyi planlar yapın. Kazanmak istiyorsak, beş parasızmışız gibi görünemeyiz çünkü değiliz."

"Evet. Evet. Tabii ki." Muhtemelen beni dinlemekten bıktığı için beni mazur görerek el salladı.

Birkaç gece kampanya otobüsünde uyudum, konaklama yerlerini akşam için rezerve ettiği bok çukurundan daha güzel buldum. Tyson harika bir kampanya yöneticisiydi ama yemin ederim her geçen yıl daha da ucuzladı.

Salondan aceleyle çıkıyorum ve otele giden üç şehir bloğunu yürüyorum. Her geçen adımda vücudumdaki heyecan daha da artıyor.

Otel odasına girdiğimde boştu. Telefonumda Reagan'dan uçağının biraz geç kalktığını ama sadece yarım saat geciktiğini söyleyen bir mesaj vardı. El sıkışmak ve başkalarının bebeklerini öpmekle geçen uzun bir günün ardından duş alıp odayı hazırlamam için yeterli bir süre.

Duştan gelen sıcak su küçük banyoyu buharla doldururken kıyafetlerimi çıkarıyorum. İçeri girdikten sonra başımı arkaya doğru eğiyorum, su vücudumdan aşağı süzülürken spreyin yüzüme sıçramasına izin veriyorum. Kaslarım gergin, ama bu gerçek bir zor faaliyetten çok kampanyanın stresinden kaynaklanıyor. Ama bu gece her şey değişecek.

Reagan'ın birkaç günlüğüne yanımda olması ilişkimiz ve benim yollardaki hevesim için iyi olacak. Seçim yaklaştıkça, kendimi tüm bu sürece daha az aşık buluyorum. Şapkamı siyaset ringine attığımda, bu kadar ileri gideceğimi ve Illinois eyaletindeki en büyük makam için yarışacağımı hiç düşünmemiştim. Ancak desteklediğim pek çok yasa tasarısı siyasi parti saçmalıkları yüzünden iptal edilmiş olsa da Senato'da başardığım onca iyi şeyi gördüm. Valilik bana daha fazla özgürlük ve imkan sağlayacak, seçmenlerimin zararına olacak şekilde diğer eyaletlerden gelen çekişmelerden daha az etkilenecektim.

Dışarı çıkmadan önce elimi yüzümü yıkıyorum, havluyla hızlıca kuruluyorum ve bol bir şort giyiyorum. Önümüzdeki on iki saati Reagan'la yatakta geçirmeyi planlıyorum, sadece yemek için ara vereceğim. Karımın bacakları arasında vakit geçirmek, onu memnun etmek ve benim olduğunu hatırlatmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

"Jude" sesini duymadan önce hafifçe vuruluyor ve kapı kolu sallanıyor.

Kapıya ve karıma doğru yürürken kalbim hızlanıyor. "Bebeğim," diyorum koridorda her zamanki gibi güzel görünen karımı görünce.

Onu öne doğru çekiyorum, çantasını bırakırken kollarımı ona doluyorum. Kollarını boynuma doluyor ve bacaklarını sırtıma dolayarak kendini bana bağlıyor. Dudaklarım onunkilerin üzerinde, sert ve hızlı, her santimini hissetmeye ihtiyacım var.

"Seni özledim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, dudaklarını tekrar dudaklarımla kapatmadan önce zar zor nefes alıyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, dili benimkine dolanırken ağzını benimkine tutuyor. Ellerimiz birbirimize karşı hararetle hareket ediyor, bağlantıya ihtiyaç duyuyor ve bunu istiyor. Sonunda

çekildiğinde neredeyse nefesim kesiliyor.

"Hey," diye fısıldıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Selam sana." Günler sonra karımın kokusunu ve hissini içime çekiyorum.

"Önümüzdeki bilmem kaç saat boyunca mutluluk içinde kaybolmadan önce konuşmak istiyorum."

O konuşurken bakışlarım ondan hiç ayrılmıyor. Yapmak istediğim son şey konuşmak, özellikle de başka bir kavgaya yol açabilecek bir konu içeriyorsa. Eğer bunun bir sorun olacağını düşünmeseydi, bu konuyu açmak için beklerdi. Karım hakkında bu kadarını biliyorum.

Onu yatağa taşıyorum, hala vücuduma sarılı ve kenarına oturuyorum. Bacaklarıma sarılıyor, boynuma yakın saçlarımin uçlarıyla oynuyor.

Parmaklarımı gömleğinin eteğinin altından geçirip beline yakın yumuşak teni okşayarak, "Konuş bakalım," diyorum.

"Daha ileri gitmeden önce, bu işi gerçekten almak istiyorum."

"Tamam." Kollarımda titrerken ellerimi sırtında gezdiriyor, omurgasının eğimiyle oynuyorum.

"İşin iyi yanı, Washington'da çok fazla bulunmam gerekmiyor."

"Bu bir bonus."

Daha önce, ben sadece bir senatörken, Reagan'ın Washington'da olması harikaydı. Şimdi neredeyse hiç yokum ama bu onun şehre yaptığı seyahatleri azaltmadı. Her şeyden çok karımla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Yine de ince bir çizgi var. Çalışması gerekiyor ve bir şekilde, ağzımda kötü bir tat bıraksa bile onun yokluğunu kabullenmeyi öğrenmem gerekiyor.

"Yani daha çok evde mi olacaksın?" Bir kaşımı kaldırıp yanıtını

bekliyorum. Dudağını ısıırıyor ve bakışlarını indiriyor. "Pek sayılmaz."

Derin bir nefes alıyorum, bana duymak istemediğim şeyler söylemek üzere olduğunu biliyorum.

"Devam et."

"Şey," diyor tırnakları kürek kemiklerimde gezinirken ve tüylerim diken diken olurken.

"Andrea'nın yardıma ihtiyacı var. Güvendiği ve güvenilir birinin omuzlarındaki iş yükünün bir kısmını almasına yardımcı olmasını istiyor."

Gözlerimi kapatıyorum ve o konuşmaya devam ederken yüzümü karımın boynuna gömüyorum. "Daha fazla kısa yolculuk yapmam gerekecek ama eskisinden daha fazla evde olabileceğim."

"Kaç sefer?" Dudaklarımı köprücük kemiğine yakın boynuna bastırarak soruyorum. "En azından haftada bir."

Dudaklarımı teninden çekip geriye yaslanıyorum ve karımın gözlerinin içine bakıyorum. "Her hafta gidecek misin?"

Sözleri ona tekrarlarken bunun ne anlama geldiğini fark ediyorum. Reagan ayda bir ya da iki kez başkente gidiyor ama her seferinde bir hafta kalıyor.

"Evet, ama kısa sürecek."

İlk başta hep böyle söz verilir. *Sadece birkaç günlüğüne gideceğim.* Ancak günler haftalara dönüşüyor ve saatler ve iş yükü daha zorlu hale geldikçe zaman akıp gidiyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Göğsüme doğru itiyor, ben onu tutmaya çalışırken kucağımdan geriye doğru kayıyor. "Affedersiniz?" diye soruyor, önümde dururken kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor, kısık gözlerle aşağıya bakıyor. "Vali olmak istediğini söylediğinde sana bunu söylemedim."

"Bebeğim," diyorum, uzanıp kollarımı tekrar ona dolamaya çalışıyorum ama o geri adım atıyor. Kaslarım geriliyor ve tedirginliğim artıyor. "Valiliğe aday olma kararını tek başıma vermedim. Birlikte verdik."

"Ama seni durdurmadım."

"Biliyorum ama itirazınız olsaydı yarışa katılmazdım."

"Saçmalık." Saçını çekiştiriyor ve adım atmaya başlıyor. "Hoşuma gitmese bile ne istersen yapacaktın."

"Bu doğru değil." Söylediğim sözlere inanıyorum ama hayır deseydi, tam olarak emin değilim.

ne yapardım. Eşimi mutlu etmek ve kariyerimi sürdürmek için ne gerekiyorsa yapardım diye düşünmek istiyorum. Ama bu benim en büyük hayalim olsaydı onun isteklerine karşı gelir miydim? "Önümüzdeki yılın bizimle ilgili olması gerekiyordu Reagan. Bir aile kurmakla ilgili."

"Yalınayak ve hamile olmamı istiyorsun, değil mi? Senin için bebekler doğurduğum sürece işimi ve hayallerimi unutayım mı?"

Kızgınlığı arttıkça bedenim geri çekiliyor. İçinde uzun zamandır görmediğim bir ateş var. "Beni maço bir domuz gibi gösterme. Ben sadece karımı geri istiyorum."

"Neden yarışı bırakıp yolda bana katılmıyorsun? Dünyayı birlikte görebiliriz." "Saçmalama. Benim işim önemli."

Dudakları düz bir çizgi halinde, parmağıyla beni işaret ediyor. "Sorun tam da burada."

Kahretsin, keşke her kelimeyi geri alabilsem ve bu odada kontrolden çıkmış bir kasırga gibi üzerimize doğru gelmeye başlayan bok fırtınasını durdurabilsem.

Berbat ettim. Yanlış bir şey söyledim ve şimdi bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım.

"Reagan," diyorum bana arkasını döndüğünde. "Bebeğim, hadi." Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıyorum. "Kavga etmek istemiyorum."

Yüzünü çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu lanet işi alıyorum Jude ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

REAGAN

Todadaki hava birkaç saniyeliğine durgunlaşıyor. Jude'un göğsünün nefes alıp verirken sırtıma doğru inip kalktığını hissedebiliyorum.

Henüz bir geri dönüş yapmamasına şaşırdım, biz dövüşürken genelde hızlı davranır.

Derin bir iç çekiyor, boynumun derisine değen sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Buna hemen karar vermek zorunda değiliz," diyor sonunda ve bana daha sıkı sarılıyor. "Karar vermeden önce *aylarca* valiliğe adaylığımı koymamı konuştuk."

Beni omuzlarımdan tutup yüzünü ona çeviriyor ve kocaman ellerinden biriyle yanağımı kavırıyor.

"Bu gece, teklifi kutlayalım ve farların önüne geçmeyelim. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaran bir karı koca olalım, tamam mı?"

İstediği zaman gerginliği nasıl yatıştıracağını biliyor. Beni yatıştıran sadece özenle seçtiği sözcükler değil, derin, seksi sesi ve diğer elinin kıcımı kavrayış şekli.

Jude kelimeleri kullanmadan bana bu gece tartışmaktan daha iyi şeyler yapmamız gerektiğini söylüyor. Bir yanım pes etmek istiyor, bir yanım da ona seksapeliyle dikkatimi dağıtamayacağını söylemek istiyor.

"Bu işi almak istersem alırım," diyorum kararlı bir şekilde. "Beni itaat etmem için sikmeyeceksin." Gözleri kararıyor ve dudaklarının kenarları seğiriyor. "Kim demiş?"

"Ben senin küçük kadının *değilim*," diye hatırlatıyorum ona.

Jude'un ifadesi tekrar ciddileşir. "Öyle olduğunu hiç söylemedim aşkım. Sen bundan çok daha fazlasısın. Sen benim güneşim, ayım ve yıldızımsın. Bütün dünyamsın. Bunu biliyorsun."

"O zaman göster bana. Beni destekle."

İşaret parmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Seni destekliyorum, Ray. Ama sana da ihtiyacım var. Hayatımda senin yerini alması için kimseyi işe alamam. Eğer vali konağına gitmeyi başarırısam, sen yanımda olmazsan bunun hiçbir anlamı olmaz. Biz bir takımız."

Yumuşakça iç çektim. "Biliyorum. Bu işin detaylarını henüz öğrenmedim, o yüzden hayır demeye hazır değilim."

"Anlıyorum. Sen de evet demeye hazır olmadığın sürece."

"Şu anda değil," diye kabul ediyorum. "Ama çok ilgileniyorum ve eğer umduğum gibi olursa, evet demek isteyeceğim."

Bir an için tavana bakıyor, sanki ilahi müdahaleyi çağırıyor. "Bunu sabah konuşalım," diyor.

"Uh-huh. Birkaç kez indikten ve kendini daha az gergin hissettikten sonra mı?" Kaşlarını çatı. "Ben de senin için aynısını düşünüyordum, bebeğim."

"Birkaç kez ama?" Ona sahte bir şüpheli bakış atıyorum. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" "Oh, küçük kız." Kahkahası alçak ve seksi. "Bunu söylediğine çok pişman edeceğim seni."

Elini boğazıma dayıyor, beni öperken başparmağıyla çenemi okşuyor. Başta yumuşak ve nazik, ama ağzının içinde inlediğimde, elini göğsüme doğru kaydırıyor ve diğer kolu belime sarılıp beni kendine doğru çekerken sıkıyor.

Ağzı benimkine karşı sıcak ve aç, sanki ayrı kaldığımız süre boyunca birbirimize vermeyi özlediğimiz tüm öpücükleri telafi etmeye çalışıyor.

Kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum, geri çekilirken dudaklarımı yalıyorum ve "İplerimizin olmaması çok kötü" diyorum.

"Bu utanç verici, değil mi?" Öne doğru bir adım atıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor, bana bakarken gözleri arzuyla doluyor. "Kıçın havada yatağa bağlı bir gece geçirebilirsin."

"Belki bir dahaki sefere." Ellerimi sert, geniş omuzlarına koydum ve oradaki kasları sıktım.

"Belki bu sefer." Kırmızı naylon iplerin göze çarptığı büyük boy yatağa doğru başını sallıyor.

beyaz yatak örtüsü.

Midemde binlerce kelebek kanatlarını çılgınca çırpıyor. O ipleri görmek bile vücudumun tepki vermesini sağlıyor. Her yerim ısınıyor ve Jude yatağa doğru yürüyüp ipleri eline aldığı anda daha da ısınıyorum.

Onun büyük, güçlü ellerinin bağları tuttuğunu görmek bana oynadığımız bu oyundan neden bu kadar tahrik olduğumu hatırlatıyor. Bağlanmama ve çaresiz bırakılmama izin vermesi için ona tamamen güvenmem gerekiyor. Jude'dan önce hiçbir erkeğe bu şekilde güvenmemiştim.

Ama Jude beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor. Oyunumuzu benim konfor alanımın sınırına kadar zorluyor ama asla onu geçmiyor.

"Önce güzel, uzun bir duş alabilirim." Banyoya bir göz attım. "Ya da küvette bir saat kadar bekleyebilirim."

Başını sallıyor. "Buraya gel."

Sertçe yutkunuyorum, topuklu ayakkabılarımdan sıyrılıp ona doğru yürürken vücudumdaki her sinir farkındalıkla dans ediyor.

Tam yanına geldiğimde beni nazikçe çeviriyor, uzun, siyah saçlarımı omuzlarımdan birinin üzerine yatırarak giydiğim sade siyah elbisenin fermuarını ortaya çıkarıyor.

Fermuarın inişini sadece duymuyorum, *hissediyorum* da. Jude elbisenin fermuarını neredeyse belime kadar açarken serin hava çıplak tenime çarpıyor ve sırtımda dans ediyor.

Sonra sıcak eli omzumun üzerinden kayarak elbiseyi üzerimden çıkarıyor. Elbise ayaklarımdan dibinde birikiyor ve beni dantelli kırmızı sütyenim ve külotumdan başka bir şeyle bırakmıyor.

"En sevdiklerimden biri," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma doğru eğerek.

Dudakları boynumun derisini okşarken yumuşak, dili köprücük kemiğimi zar zor sıyrıyor. Nefesim titrek bir şekilde dışarı çıkıyor, son birkaç günlük çalışmanın tüm stresi ve heyecanı eriyip gidiyor.

Şu anda Jude'dan başka bir şey düşünemiyorum. Onun bana sahip olduğu böyle gecelerde sadece *hissetmekte* özgürüm. Düşünmek yok. Güç oyunları yok. Gelecekle ilgili endişeler yok. Sadece beni her zaman alt etmekle tehdit eden şu anın hislerine teslim oluyorum.

"Sırt üstü yat." Kulağıma doğru konuşuyor, sesi derin ve ısrarcı.

Bakışları üzerimde gezinirken kendimi güçlü hissediyorum. Jude gerekirse benim için dizlerinin üzerine çökebilir. Evliliğimiz uğruna ateşin içinden geçer, her türlü ejderhayı öldürür. Bunu hiç şüphesiz biliyorum ve bu yüzden onun için düzenli olarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Buna o kadar ihtiyacım var ki," diyor ince naylon ipi bileklerime dolayarak onları birbirine bağlarken. "Gece geç saatlerde yaptığın telefon konuşmalarıyla beni fena azdırdın."

Bileklerimi yatağın başlığına bağlıyor ve sonra bana kurt gibi gülümseyerek yataktan kayıyor.

"Bacaklarını benim için aç, bebeğim."

Yapıyorum ve o da her iki bacağımın etrafına ayak bileğimin üstünden dikkatlice birer ip sarıyor, sonra bu ipleri yatağın altındaki metal karyola çerçevesine bağlıyor.

Ayağa kalkıp bana bakarken zor nefes alıyorum.

"Beni akıl sağlığımın sınırlarına sürüklüyorsun, Reagan Titan. Seninle tanışana kadar onsuz yaşayamayacağım bir insan olduğumu düşünmemiştim."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Bağlanan sen olduğun için muhtemelen bunu yapmamalısın."

Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp yere atıyor ve tekrar yatağa tırmanıyor. Sonra karnıma doğru eğiliyor, dudakları tüy kadar yumuşak tenimde geziniyor, inliyorum ve nefesimi tutuyorum.

Jude sabırlı bir adam ve tenimin her santimini ağzıyla kaplamak için zaman ayırıyor. Dudakları ve nefesiyle öpüyor ve okşuyor.

O kadar tahrik oldum ki nefes nefese kaldım ve kıvranıyorum, beni bağlayan iplere karşı bükülüyorum. Aynı anda hem mutluluk hem de ıstırap.

Yataktan kalkıp yanında durduğunda, elleri yavaşça şortunu aşağı çekerken, dudağımı ısıırıyorum ve kendimi sessiz kalmaya zorluyorum. Dudakları bir gülümsemeyle titriyor.

"Senin için zor, değil mi aşkım?" diyor alaycı bir tonda. "Bana acele etmemi ve sikimi sana vermemi söylemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, şortu yere düşerken bakıyorum, onu boxer külotu takip ediyor.

Kocam muhteşem bir çıplaktan başka bir şey değil. Mümkün olan her şekilde sertleşmiş. Elini shaftının etrafına sarıp okşadığında, hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Çok iyi hissettiriyor." Yatağa dönüyor, yanımda dizlerinin üzerine çöküyor.

Tek yapabildiğim çaresizce yukarı bakmak, vücudum uyarılmışlıkla çığlık atıyor, o da tam yanımda kendini yukarı aşağı okşuyor.

"Göğüslerine boşalmalı ve seni bütün gece böyle bırakmalıyım," diyor alçak bir hırıltıyla. "Sadece sana kimin patron olduğunu hatırlatmak için."

"Jude...hayır."

Başını sallıyor ve kendini daha hızlı okşuyor, zevkle inliyor. "Yanlış cevap, tatlım. Yataкта olduğumuzda ihtiyacın olan tek bir kelime var. Nedir o?"

"Evet." Kelimeyi hızlıca tükürdüm, kendine dokunmayı bırakması için çaresizdim. "Evet, evet, evet." Gülümsüyor ve hızını yavaşlatıyor. "İşte böyle."

Boştaki eli bacaklarımın arasından kayarak külotumun danteli üzerinden beni okşadığında, yüksek sesle inliyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Beni tam burada istiyorsun, değil mi?" diyor alçak bir ses tonuyla. "Amına gömülmemi." "Evet. Tanrım, evet."

"İpler yüzünden külotunu çıkaramıyorsun ama." Omuz silkiyor ve kendini okşamaya devam ediyor. "Ve şimdi boşalmam gerek."

"Jude!" İpleri çekiyorum, kollarım ve bacaklarım yataktan birkaç santim yükseliyor.

"Pekala, bebeğim." Bacaklarımın arasına tırmanıyor. "Sik açlığı çeken amına ihtiyacı olanı vereceğim." İki elini külotuma doğru uzatıyor ve dantelin parçalanırken yırtıldığını hissediyorum. İki saniye

Sonra içime girdi, her santimini sokarken inliyordu.

Beni becerirken ağzı benimkini kaplıyor, beni hem saygıyla hem de şehvetle öpüyor. Ellerinden biri yatak başlığına sarılıyor, diğeri ise içime girerken yanağımı kavırıyor.

Bu şekilde tamamen onun merhametine kalmak kadar beni tahrik eden bir şey yok. Acımasız, asla yavaşlamıyor ya da çok mu zor diye sormuyor.

Çünkü o biliyor. Beş yıllık evlilikten sonra, sahip olduğu her şeyle becerilmeyi sevdiğimi biliyor. Ve bunu bana veriyor, boşalmaya başladığımda kendini tutarken yüz ifadesi geriliyor.

Kendisi boşalmadan önce benim sadece boşalmadığımdan, uzun ve sert bir şekilde boşaldığımdan emin olur. Sadece ben ona sakso çekerken, istediği zaman boşalmasına izin veriyor.

Adını birkaç kez bağıryorum ve durmayacağını bildiğim halde ona durmamasını söylüyorum. Dişleri omzuma batıyor ve daha da sert boşalmama neden oluyor.

Ve sonunda, aşağı indiğimi hissettiğinde, tüm gücüyle bana çarpıyor ve kendini orada tutuyor, boşalırken kulağıma doğru iniyor.

Beni usulca öpmeden önce birkaç saniye nefes alıyor. İkimiz de nefes nefese ve ter içindeyiz.

"Bu çok yoğundu," diyorum usulca.

"Evet." Alnımdan öpüyor. Yanaklarımı. Burnumu. "Ve kavga etmekten çok daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Ellerimi çözmek için uzandığında gülüyorum.

"Evet ama kavga etmemiz senin suçun, o yüzden bu konuşmayı kendinle yapmalısın."

Bana baktı. "Sabah, Ray. Bu gece sadece karım kollarımdayken uykuya dalmak istiyorum. Bir kez olsun."

"Oh, zavallı Jude Titan." İlk bileğimi kurtardığında uzanıp kirli yanağına dokunuyorum. "Her seferinde ona istediğini vermeyen bir karısı var."

Diğer bileğimi serbest bırakırken başını sallıyor. "Kıçına vuran elimle uyanırsan şaşırma."

Eğildim ve onu öptüm. "Hoşuma giderse şaşırma."

Beni çözmeyi bitiriyor, ben de onun tişörtünü giyip yatağa giriyorum ve ona sarılıyorum.

"Tyson sabah bu odaya gelmese iyi olur," diyorum. "Gelirse kendimi kaybederim." Jude alnımdan öpüyor. "Buraya gelmeyecek, aşkım. O bundan daha iyisini bilir."

"Umarım öyledir."

"Çalışanlarıma, istemeden de olsa sizi çıplak gören her erkeğin yumruklanıp kovulacağını söyledim."

"Ciddi misin sen?"

"Tamamen ciddiylim. Ben yalnızken odama girip çıkabilirler ama sen buradayken giremezler."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcak, sert göğsüne yaslanıyorum. "Seni seviyorum, Jude." "Ben de seni seviyorum."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Sanırım işi kabul etmeliyim," diyorum. "Git uyu, Reagan," diye homurdanıyor.

Deniyorum ama bu biraz zaman alıyor çünkü sabah yapacağımız konuşma hakkında içimde kötü bir his var.

JUDE

I Reagan uyurken pencerenin yanındaki küçük masada kahvemi yudumluyorum. Yatağa uzanmış çok huzurlu görünüyor, usulca horlarken çarşaflar vücuduna dolanıyor. Birkaç kez onu uyandırmak için elimi uzattım ama bıraktım. Artık her şeyden çok kavga ediyor gibiyiz, ve sabahın yedisinde bir savaşa hazır değilim.

İş teklifini kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim. Her şeyden memnun değilim ama o benim karım ve o heyecanlıysa ben de heyecanlanmalıyım. Yine de açgözlüyüm. Reagan'ı her gece yanımda ve yatağımda istiyorum. Andrea izin istiyor diye haftalarca dünyayı dolaşmasını istemiyorum.

Karımı istiyorum ama Reagan'ı da mutlu etmek istediğimi biliyorum. Senato adaylığından yıllar önce vazgeçti ve ben de onun başka hayallerinden vazgeçmesini istemiyorum. Pislik olmak istemiyorum. Babası onun siyaset heyecanını öldürmek için yeterince şey yaptı; ben de onun yaşama ve hayır işlerine olan hevesini almak istemiyorum.

Kendimi sandalyeden kaldırıyorum, yatağa doğru ilerlerken tam olarak ne söylemem gerektiğini biliyorum. Yorganın altına girip önümü çıplak bedenine bastırdığımda gözleri kapalı bir şekilde kıpırdanıyor.

"Hey," diye fısıldıyor ve omzunun üzerinden bana bakarken yavaşça göz kırpmıyor.

"Hey, bebeğim." Gülümsüyorum, ağızımdan çıkacak her kelime neredeyse tamamen yalan olsa da en iyi oyun suratımı takınmaya çalışıyorum. "Yanımda seninle uyanmak çok güzel." Bu sözler doğru. Bunu normal evli insanlar gibi her gün yapmak için neler vermezdim.

Yuvarlanıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor ve bana tembel bir gülümseme veriyor. "Güzel, değil mi?"

Burnumu ona sürüyorum, yumuşak göğüslerini, ipeksi teninden dalga dalga yayılan sıcaklığı ve kollarımdaki bedeninin hissini hatırlamak için bu anı şişeleylebilmeyi diliyorum. Birkaç ay içinde bunların hepsi sadece bir anı olacak. "Düşünüyordum da..." İfademi henüz bitirmeden sesimin kaymasına izin verdim.

Ellerini göğsümde gezdirirken kaşları kalkıyor ve yüzünü beni daha iyi görebileceği kadar uzaklaştırıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

"İyi mi kötü mü?"

Parmaklarımı yavaşça omurgasında gezdiriyor, her bir kemiğin dış hatlarını takip ediyorum. "Duruma göre değişir." Tamamen oyalanıyorum. Kelimeleri gerçekten söylemek istemiyorum. Boğazımda düğümleniyorlar, dışarı çıkmak istemiyorlar.

"Jude," diyor Reagan sabrı tükendiğinde kullandığı ses tonuyla.

"Bence işi kabul etmelisin," diye geveledim, tıpkı birinin kıllı bir uzvundaki yara bandını yırtıp atması gibi.

Bir an sessiz kalır. Farkına vardığında gözleri açılıyor. Yüzündeki şaşkınlık

İçimde hissettiklerime uyuyor ama duygularımın yüzüme yansımaya izin vermiyorum. Artık onları geri almak yok. Fikrini değiştirmeye çalışmak yok. Reagan istesem bile kontrol edemeyeceğim biri, ki istemiyorum.

Yüzü buruşuyor ve tırnakları beni irkiltecek kadar derime batıyor. "Tanrı yardımcım olsun, Jude. Eğer saçmalıyorsan, ben-"

"Bebeğim, yapmıyorum," diye sözünü kesiyorum, bana acı çektireceği tüm yolları söylemeden önce. "Seni mutlu edecekse işi kabul etmeni istiyorum."

Alt dudağını ısıyor ve pençelerini göğsümden çekerek gülümsüyor. "Az önce beni dünyanın en mutlu kadını yaptın."

Sözleri bir an için yüzüme bir gülümseme getirdi çünkü kim karısını mutlu görmek istemez ki. Kendime bencil bir pislik olmayı bırakmamı söylüyorum, bu bazen mücadele ettiğim bir şey, ama sadece onun söz konusu olduğunda. "Tek istediğim bu," diyorum ve onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Az önce ona dünyanın en güzel hediyesini vermişim gibi bana bakıyor. Bana doğru kıvrılıp dudaklarını tereddüt etmeden bana uzatırken mutluluğu yüzünden yayılıyor. Sanki ona ayı ve yıldızları teslim etmişim de kariyer hedefleri için basit bir onay işareti yapmamışım gibi. Zaten bildiğim bir şey vardı, Reagan ben istesem de istemesem de bu pozisyonu alacaktı, o halde neden mücadele edeyim ki?

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni yavaşça öpüyor ve ensemdeki saçlarla oynamaya başlıyor. Onu içime çekerken tüylerim diken diken oluyor.

"Jude." Tyson adımı tekrarlayıp kapıyı çalarken sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibi.

Öpüşmemize ara veriyoruz, birbirimize bakıyoruz ama konuşmuyoruz. Tyson'a Reagan ve beni rahatsız etmemesi için kesin talimatlar verdim. Dünyanın sonu gelse bile umurumda değil, karımın kollarında ölmeyi tercih ederim.

Önceden bilgi sahibi olmadan silahlar. "Jude. Tanrı aşkına, kapıyı aç. Acil bir durum var."

"Aldırma ona," diyorum Reagan'a. Elimden kurtulmaya çalışırken dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırıyorum.

Onu durdurmaya çalışsam da kollarımın altından kayarak çıkarken bana "Ona cevap vermelisin" diyor.

Yataktan kayar ve pencerenin yanındaki sandalyenin arkasından bornozunu alır.

Kendimi yukarı fırlatmadan önce yumruğumu yatağa vuruyorum. "Bu iyi olsa iyi olur," diye homurdanıyorum kapıya doğru ilerlerken, eşofmanlarımı düzeltiyorum. Vücudumdaki her kas gergin ve sikim de tüm bu durumdan pek memnun değil.

"Jude!" Tyson bu kez daha yüksek sesle konuşuyor ve sesinde daha fazla panik var.

Kapıyı açtım ve ona yaslandım. Yüzümde ne bir eğlence ne de mutluluk belirtisi var. "Ne var, Tyson?"

Takım elbisesini tamamen giymiş, saçları mükemmel bir şekilde taranmış, sanki hatırlamadığım bir toplantımız varmış gibi. Bu kadar toparlanmış olmak için çok erken. "Haberleri gördün mü?"

Reagan bize doğru yürüyüp bornozunu bağlarken omzumun üzerinden bakıyorum. "Biraz meşguldüm."

Tyson Reagan'a küçük bir gülümseme veriyor ama gözleri hemen bana dönüyor. "Özel olarak konuşmamız gerek."

"O benim karım, Tyson. Düşman değil."

Reagan kolunu yanıma doluyor ve avucunu karnıma, şortumun kemerinin hemen üstüne

yaslıyor. "Söyleyeceğin hiçbir şeyi sızdırmayacağıma söz veriyorum," diyor ama buna gerek yok çünkü biz birbirimizden sır saklamayız.

Tyson ayaklarının arasında kayıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Büyük bir sorunumuz var." Koridora göz gezdiriyor ve çenesini odaya doğru sallıyor. "Beni içeri alın."

İsteksizce, Reagan'ı arkamda tutarak geriye doğru ilerledim ve Tyson'ı

önümüzdeki birkaç saat boyunca çalışılmayacak bir bölge olacağını düşündüm. Ama her zamanki gibi, her şeyi berbat etmenin bir yolunu buldu.

"Sorun nedir?" Kapı kapanır kapanmaz soruyorum.

Tyson pencerenin önünde volta atıyor, ellerini birbirine sürtüyor. Onu uzun zamandır bir şeye bu kadar sinirlenmiş görmemiştim, yani her ne ise, bu iyi bir şey değil. "Birisi medyaya gidip bugün ilerleyen saatlerde sana karşı cinsel taciz suçlamasında bulunacaklarını söyledi."

Geriye doğru sallanırken ve onu yanlış duyup duymadığımı düşünürken sözleri karnıma inen bir yumruk gibi. "Tekrar söyle."

Reagan yan tarafımı öyle sıkı tutuyor ki tırnakları iz bırakacak. "Kimse ona inanmayacak."

"Medya zaten her şeyin üzerinde, Jude. *Altın Çocuk Düşüyor* telefonumda gördüğüm son manşetti. Bir de *Titan's Tryst* vardı."

"Tanrı aşkına." Tavana doğru bakıyorum ve öfkemin beni ele geçirmesine izin vermeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Ne biliyoruz? Kim o?" Reagan nihayet arkamdan çıkarak soruyor.

"Öğrenmeye çalışan insanlar var. Şu anda sadece medyanın bildirdiklerini biliyorum ve bu da çok fazla değil."

"Belki de çekip gider."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyorum, bugünün siyasi ikliminde bunun nasıl bir fırtınaya yol açacağını bilerek. "Ekibimden ya da dışımdan hiç kimseyle uygunsuz bir ilişkim olmadı."

Tyson, "Bunun önüne geçeceğim," diyor.

Reagan sert bir şekilde, "Kim olduğunu bile bilmiyorsan zaten arkasındasın," diyor. "Ekibin geri kalanını *hemen* buraya getirin."

REAGAN

Jude'nin iletişim müdürünün gitmesi gerekiyor. Kocamla yalnız kaldığım ilk an, haberi vereceğim.

Monica yirmili yaşlarının sonunda ve tam bir sosyal medya dehası. Şimdiye kadar gördüğüm hiç kimsenin yapamadığı kadar olumlu hikayeler pompalayabiliyor. Ama şu anda ilk kez kriz modundayız ve verdiği tepkilere inanamıyorum.

Jude'a en az onuncu kez, "Bunun için endişelenme," diyor. "Gaziler için yaptıklarınızla ilgili haberlerle bunu bastıracağız."

"Bu sadece *bizim* yayınlarımızla ilgili değil," diyorum oturduğum kanepenin kenarından. "Medya şu anda gazilerin sorunlarıyla ilgili hiçbir haberimizi yayınlamayacak. Bu hikâyeden başka bir şey olmayacak."

"Ama bugünlerde seks skandallarının haddi hesabı yok, değil mi?" Kimin söylediğini görmek için bakıyorum, duvara yaslanmış bir stajyer. "Bence derinden özür dileyin ve bundan sonra bu konuyu bir daha tartışmayın."

Jude "Ben hiçbir şey yapmadım!" diye kükremeden önce bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu.

"Bebeğim." Elimi mürekkepli koluna koydum. "Sessiz ol. Kimsenin bunları duymasını istemeyiz."

İç geçiriyor ve öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve ellerini saçlarına götürüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

Elimi gerginlikten kaya gibi sertleşmiş omzuna götürüyorum.

"Sen-" Tyson stajyeri işaret ediyor "-kahve getirmek ve öğrenmek için buradasın. Ne düşündüğün kimsenin umurunda değil. Senden istenmediği sürece başka fikir beyan etme."

Stajyer başını sallıyor, yüzü utançla kararıyor.

"Bir stajyerin şu anda bu odada ne işi var?" Tyson'a soruyorum. *Hiçbir fikrim yok* dercesine ellerini kaldırıyor.

"Ben sadık biriyim," diye mırıldanıyor stajyer.

Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Sadakatini sorgulamıyorum," diyorum.

Jude ve benim dışımda odada bulunan sekiz kişiye bakıyorum. Herkesin yüzünde kasvetli bir ifade var.

"Tamam, bak. Jude ve benim Tyson'la yalnız konuşmamız gerekiyor. Geri kalanınız birinin odasında bir ana kamp kurun ve bulabildiğiniz tüm haberleri ve sosyal medya akışlarını taramaya başlayın. Ve elimizdeki tüm haber kaynaklarını kontrol edin. Bu kişinin kim olduğunu ve iddiaların

tam olarak ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Jude hafifçe başını sallar, hala yere bakmaktadır, omuzları kamburlaşmıştır.

Tyson dudaklarını büzerek bana bakıyor. Diğer herkes hızla odadan çıkıyor ve onlar gider gitmez Tyson, Jude ve benim oturduğumuz kanepenin yanında durmak için hareket ediyor.

"Bu kampanyadan *ben* sorumluyum," diyor bana. "Personele emir veremezsin."

Jude ona bakar, kaşları çatılmıştır. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu sidik yarışını sonraya saklayabilir misin?"

Tyson ona odaklanır. "Dürüstçe mi? Hayır. Bu olaya vereceğimiz yanıtlar birbiriyle uyumlu olmalı. Farklı yönlerle koşuyor olamayız. Peki bu şovu kim yönetiyor?"

"Ben." Jude'un ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Bunu nadiren duyuyorum ama bu haldeyken onu zorlamamam gerektiğini biliyorum. Umarım Tyson da biliyordur. "Ve karım benim iki numaram Tyson, sen değilsin, o yüzden bunu hemen açıklığa kavuşturalım."

Tyson'ın omuzları düşüyor ve hiçbir şey söylemiyor ama hâlâ kızgın olduğunu görebiliyorum.

"Tyson," diyorum, konuşurken avucumu Jude'un sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Saygısızlık etmek istemem, gerçekten. Sadece krize müdahale modundayım ve her dakika önemli."

"Reagan şu anda benden daha doğru düşünüyor ve haklı," diyor Jude. "Yapmamız gereken ilk şey bu konuşmayı yapmak ve burada olması gerekmeyen hiç kimseyi istemiyoruz."

Tyson başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. "Tamam. Ben de saygısızlık etmek istememiştim Reagan." "Her şey yolunda. Şu anda hepimiz oldukça gerginiz."

Tyson kanepenin karşısındaki sandalyeye oturur. "Monica bunun için burada olmalı."

Jude başını sallar. "Hayır. Gitmesi gerek."

Ben araya giriyorum. "Tamamen katılıyorum."

Jude, "Burada işimiz biter bitmez RNC'yi ara ve bize bazı iletişim krizi insanlarını bağla," dedi. "Daha önce bu badireleri atlatmış tecrübeli insanlar."

Tyson sessizce başını sallar. "O zaman Monica'yı kovmamı mı istiyorsun?"

Jude düşünür. "Rütbesini düşürün gitsin. Harika işler yapıyor ama bu iş onu aşar."

"Tamam."

Jude yüzünü bana dönüyor, buruşuk siyah saçları ciddi ifadesiyle uyuşmuyor. Tyson bu toplantıyı çağırdığında üzerine koyu gri bir eşofman ve tişört giymişti ve hâlâ yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. İkimiz de öyle. Ben yoga pantolonu ve "Titan for Tomorrow" kampanyasından aldığım bir tişört giyiyorum.

"Bu konuşmayı yapmak zorunda olduğumuzu biliyorum ama-" "Bekle."

Kalbim ne söyleyeceği konusunda endişeyle çarpıyor. Benim çalıştığım ve onun yalnız olduğu zamanlardan birinde ağzından bir şey mi kaçırdı? Zayıf bir anında bana itiraf etmek üzere olduğu bir şey mi söyledi ya da yaptı?

Benim Jude'um değil, diyor içimden bir ses. Ama başka bir iç ses daha var, babamın ilişkisi yüzünden yıkılmış olan, bana diyor ki...belki. *Belki.*

Her iki sesi de susturup elimdeki işe odaklanıyorum. "RNC'den de bir stratejist bulmamız gerekmiyor mu sence?"

Hafifçe başını sallar. "Janet Fremont'u düşünüyordum." "Şu anda Sheryl Canyon için çalışıyor." "Ah, kahretsin." Elini kirli yüzünde gezdirdi. "Jack Carrigan?" Tyson önerir.

"O iyi," diyor Jude başını sallayarak. "Bakalım onu bulabilecek miyiz. Bulamazsak da RNC'yi ara." "Arayacağım."

Jude tekrar bana döndü. "*Hiçbir şey* yapmadığımı bilmeni istiyorum, bebeğim."

"Biliyorum." Yanıt kendiliğinden geliyor ama gözlerine bakamıyorum.

"Çocuklar," diyor Tyson nazik bir ses tonuyla. "Hadi şu işi bitirelim, tamam mı? Bırakın ben yöneteyim."

Ona minnettar bir bakış attım ve ellerim kucağında koltuğa yaslandım. Kocamı kampanya müdürünün önünde sorguya çekmek istemiyordum.

"Evet." Jude kahve fincanından bir yudum alır ve arkasına yaslanır.

"Herhangi biriyle evlilik dışı fiziksel ya da yakın bir temasınız oldu mu?" Tyson başlıyor.

"Hayır." Jude'un sesi kesin.

"Hiç rıza dışı olarak yorumlanabilecek bir şey yaptınız mı? Ve unutmayın, bunun yakın zamanda olması gerekmiyor. Bu, on yıl önce uygunsuz bir şey yaptığınızı söyleyen bir kadın da olabilir."

Jude başını sallar. "Hayır. Evlenmeden önce bile kendimi kimseye zorla kabul ettirmedim. Bu benim olduğum her şeye aykırı."

"Hiç bir partnerle rol yapma oyunu oynadın mı?"

Jude derin bir iç çeker. "Hayır, pek sayılmaz. Ordudayken bana baba demek isteyen bir kadın vardı, hepsi bu. Sadece bir gecelik bir şeydi."

Sözlerinin bana verdiği görüntüyle midem bulanıyor. Kocamın *herhangi biriyle* yatması fikrinden nefret ediyorum.

başka bir kadın, tanışmadan önce olsa bile.

"İyi misin, Reagan?" Tyson bana

soruyor. "İyiyim."

Devam ediyor. "Hiç videoya kaydedilmiş biriyle seks yaptın

mı?" Jude başını sallar. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Hiç bir kadını hamile bıraktın mı?"

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Hayır." Jude

avucunu uyluğuma koyuyor.

Tyson mahcup bir ifadeyle, "En azından senin bildiğin

kadarıyla," diyor. "Sanırım. Yine de tam bir şok olurdu."

Sertçe yutkunuyorum, zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Daha bir saat önce en büyük endişem Jude'un iş teklifimi kabul edip etmeyeceğiydi. Ve şimdi... Kocamın dışarıda hiç bilmediği bir çocuğu olabileceği ihtimalini düşünüyorum.

Onun bebeklerine sahip olmak istiyorum. Bizim bebeklerimizi. Başka bir kadının onun bebeğini doğuracağı düşüncesi beni ağlatıyor. Gözyaşlarımla savaştığım zorundayım. Neredeyse bir saniyeliğine nefes alamıyorum.

"Bebeğim." Jude gözlerimin içine baktı. "Sana yemin ederim, hiçbir şey yok...

hiçbir şey." "Ben... Ben biliyorum." Sesim titriyor.

"Şimdiye kadar reddettiğiniz ve aşağılanmış hissedebilecek herhangi bir

kadın var mı?" Tyson bastırır. Jude derin bir iç çeker. "Yani... hiç mi?

Elbette, kadınları reddettiğim oldu."

Tyson her zaman taşıdığı küçük not defterine bir not alır.

"Şimdiye kadar birlikte olmaya çalışıp da ilgilenmediğiniz bir kadın

oldu mu?" "Yine"-kocamın sesi tedirgin-"hiç mi? Elbette."

Tyson, "Bunlar, daha fazla bilgi sahibi olmadan önce göz önünde bulundurmamız gereken insanlar," diyor. "Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Biliyorum." Jude nefesini dışarı üflüyor. "Bu bir şey değil, garanti ederim. Ama bu, birinin

kariyerime mal olabilecek bir suçlama yapmasına engel değil. Onuruma."

Tyson, "şimdilik yapabileceğimiz tek şey bir yere saklanıp ne olacağını görmek için beklemek," diyor. "şimdilik bu odadan çıkamazsınız."

Başımı sallıyorum, başım dönüyor. Tyson ayağa kalktı ve bize baktı.

"Bunu düşünün ve Reagan'la konuşun" diyor. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz - aklınıza gelen her şeyi bana bildirin ki önünü almaya çalışalım. Ayrıntıları öğrendiğimizde gelip sizi bilgilendireceğim."

"Teşekkürler," diyor Jude ciddiyle.

Tyson odadan çıkarken ikimiz de ayağa kalkıyoruz ve sonra Jude bana dönüyor, koyu renk gözleri duygularla dolup taşıyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diyor usulca.

"Her şey yoluna girecek."

"Bana inanıyorsun, değil mi? Sen yanımda olmadan bunların hiçbirini yapamam. Bana inandığını bilmem gerek."

"Biliyorum, ama-"

"Ama?" Gözleri inançsızlıkla irileşir.

"Ama Tyson'ın dediği gibi, bu geçmişinden gelen bir şey olabilir. Reddettiğin ve intikam almak isteyen biri. Henüz neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz."

Başını sallıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor, sonra bana doğru yürüyor ve ellerini kalçalarımın altına koyuyor. "Beni bırakamazsın, Ray. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ve sen yanımda olmalısın."

"Tyson bizi bu odada karantinaya aldı, yani..." Küçük mizah girişimim boşa çıktı.

"Haber aldıktan sonra da demek istiyorum. Bu her şeyi değiştirir. Sana yanımda ihtiyacım var."

Dünyaya sadık bir karısı olduğunu göstermek için. Babamın seks skandalıyla ilgili anılar beni o kadar etkiledi ki, sanki içimdeki rüzgar dışarı fırlamış gibi hissediyorum.

"Buradayım," diyorum usulca.

Sonra beni kollarına alıyor ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Onun katı sıcaklığı beni birkaç tatlı an için sarıyor, ama sonra kabus bilincime geri dönüyor.

Jude'un bana sadık olduğunu biliyorum. Ama tüm bu olanlar beni hala kimsenin anlayamayacağı bir şekilde hasta ediyor.

Kabusu tekrar yaşamak zorundayım. Sorular. Yargılama. Kınama. Doğru ya da yanlış, kocama yöneltilen bu suçlama her şeyi değiştirecek.

JUDE

“W Bu geceyi iptal etmeliyiz," diyor Tyson odamıza geri döndükten sonra. "Herhangi bir ipucu var mı?" İfadesini görmezden gelerek soruyorum.

Herhangi bir etkinliği ya da kampanya durağını iptal etmemin imkanı yok. Yalancılardan kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Kampanyamı çökertmeye çalışabilirler - bu ilk kez olmayacak - ama haklı olduğumu biliyorum. Suçlamaları halının altına süpürmek için bir özür açıklaması da yapmayacağım. Yanlış bir şey yapmadım ve onlara zaten sahip olduklarından daha fazla güç vermeyi reddediyorum.

Tyson avuçlarıyla yüzünü ovuşturuyor ve inliyor. "Hiçbir şey," diye cevap veriyor, ellerini çekip yenilmiş gibi kollarını indiriyor. "Anlamıyorum. Herkes ağzını sıkı tutuyor."

"O zaman şu anda tüm bu olanlara saçmalık diyorum. Eğer biri gerçekten böyle bir iddiada bulunmuş olsaydı, şimdiye kadar ortaya çıkardı," diyorum Reagan'ın ceketini giymesine yardım etmek için odanın diğer tarafına geçerken.

Reagan ceketini silkip bana dönerken, "Bu kadar çabuk göz ardı etme, Jude," diyor. "Her medya kuruluşunun bundan bahsetmesi, kampanyayı çökertmek için gereken tüm inandırıcılığı sağlıyor."

"Haklı," diye ekliyor Tyson ve kelimeler diline acı geliyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Reagan ve Tyson arasında hala bir aşk yok. Olacağını da hiç sanmıyorum. Hem politik hem de kişisel olarak sonsuza kadar anlaşmazlığa düşecekler ve ikisi uzun süre orta yolu bulamayacaklar.

Ben dolaptan takım elbise ceketimi alırken Tyson bize doğru bir adım atıyor. "Jude, bu etkinliğe gitme fikrini değiştirmen için sana yalvarıyorum."

Elimi kaldırarak başka bir şey söyleyemeden onu durduruyorum. "Gidiyoruz, Tyson. Ya maaşını hak et ve bu işi hallet ya da ben halledecek birini bulurum."

"Hey." Reagan çeneme dokunuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. "Tyson'dan daha iyi kimse yok. Sakin olman gerek. Sana fikrini söyleyerek işini yapıyor. Buradaki herkes senin istediğini yapacağını biliyor ama onun da bunu söylemeye hakkı var."

Bir nefes veriyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Gerginim ve saldırmaya hazırım ama hıncımı yanlış insanlardan çıkarıyorum. Reagan bana bakıyor, cevap vermemi ya da muhtemelen aşırı tepki verdiğim için Tyson'dan özür dilememi bekliyor.

"Özür dilerim, Tyson," diyorum ve kelimeler ağzımdan çıksa da ses tonum zerre kadar özür ifade etmiyor. "Bana sadece tavsiye verdiğini biliyorum ama bu gece gidiyorum. Pes etmeyeceğim."

Tyson ellerini havaya kaldırdı ve homurdandı, "İyi." Bizi otel odasından çıkarken takip ederken nefesinin altından beni hiç dinlemediği için homurdanıyor.

Asansörle aşağı inerken gergindik. Tyson önümüzde durmuş, yukarıdaki ışıklara bakıyordu.

Kapıdan inerken. Alışılmadık derecede sessiz ama muhtemelen bana o kadar kızgın ki

Reagan yanımda, ceketimin altından sırtımı okşuyor. Eğilip ağzımı tam kulağının yanına getiriyorum ve fısıldıyorum, "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Bana gülümsüyor ve göz kırıyor, onu ilk gördüğüm andaki kadar güzel. Yollarımızın ilk kesişmesinin üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmiş gibi görünüyor, ama ilişkimiz yüzünden değil. Son beş yılın en güzel yanı buydu.

Asansör durduğunda Tyson dışarı çıkıyor ve bize doğru dönüyor. "En azından otelin arka girişinden çıkın. Medya ön tarafta kamp kurmuş durumda."

"Hadi, Tyson." Elimi Reagan'ın küçük sırtına koyarak onu otelin ön lobisinden uzaklaştırıyorum. "Bir kez olsun seni dinleyeceğiz. Gitmemiz gereken bir parti var ve zaten geç kaldık."

Amerikan Mühimmat Derneği için düzenlenen yıllık gala ve yardım amaçlı sessiz müzayede yılın en büyük muhafazakâr etkinliklerinden biridir. Cumhuriyetçi partinin en büyük isimleri ve eyaletteki en zengin insanlardan bazıları her zaman yoğun katılım gösterir. Eğer önemli biriyseniz görölmeniz gereken bir etkinliktir ve seçim gününe bu kadar yakinken benim de katılmam gerekir.

Araba zaten arkada bizi bekliyor ve arkaya tırmanmadan önce Tyson'a sırtıyorum. "Beni tamamen çözdün, değil mi?"

"Seni uzun yıllardır tanıyorum, Jude." Dirseğini kolçağın üzerine koyuyor ve araba kaldırımdan uzaklaşmaya başlarken bir süre pencereden dışarı bakıyor. "Sorularla nasıl başa çıkacağımızı konuşalım."

Elimi dizine koyduğumda Reagan yanıma kıvrılıyor. "Sence insanlar bana bir şey söyleyecek mi?" Başparmağım kadifemsi teninde kayıyor ve dokunuşumun altında çakıl taşları oluşuyor.

"Pisliğin biri bir şey söyleyecek," diyor Reagan. "Bu zengin puştların nasıl olduğunu bilirsin, Jude." "Onlarla ben ilgilenirim ama resmi bir açıklama yapmayacağım."

"Konuşmayı hareketli tutmaya çalışın. Herhangi bir sessizlik anı, bunu araya sıkıştırmaları için bir fırsat olacaktır." Tyson telefonunu çıkarıyor, dili dudaklarının arasından dışarı fırlamış bir halde hararetle yazıyor.

"Sorun nedir?" Tyson'ı hayatımdaki neredeyse herkesten daha iyi tanıdığım için soruyorum. Adamın pek çok özelliği var ve ben hepsini incelediğimden eminim.

"Bir ipucu bulmuş olabiliriz," diyor ama başını kaldırmıyor. "Ama somut bir şey yok." "Kim?" Reagan koltuğunda kıpırdanarak soruyor.

Telefonunu ceketinin cebine sokan Tyson sonunda göz teması kuruyor. "Henüz bir isim verilmedi. Sadece yakında daha fazla bilgi için beklememiz söylendi."

"En kısa zamanda öğrenmek istiyorum," diyorum sesimdeki tüm öfkeyi yok etmeye çalışarak. Nabzım hızla atıyor, öfkem alevleniyor ve bir şekilde otelin etkinlik odasına yüzümde bir gülümsemeyle girmek zorundayım.

Reagan elini benimkinin üzerine koyuyor ve tenimi usulca okşuyor. "Bu gece yanından ayrılmayacağım," diye beni rahatlatıyor.

Reagan yanımda olduğu sürece her şeyin mümkün olduğunu hissetmişimdir. Onsuz hiçbir kampanyada mücadele etmedim. Araba otelin önündeki kaldırıma yanaştığında dikkatini çekmek için "Tyson," diyorum. "Neden inip bizi birkaç dakika yalnız bırakmıyorsun?" Ağzını açıp konuşmaya başladığında elim Reagan'ın bacağına sıkışıyor. "Çabuk olacağız, ama karımla biraz zamana ihtiyacım var."

Tyson kapıyı açmadan önce başını sallıyor. Döndüğünde bir ayağı dışarıdaydı ve "Çok geç kalma. İnsanlar seni soracak."

Başımı sallıyorum ama onunla konuşmaya zahmet etmiyorum. "Efendim," diye sesleniyorum ve şoför dikiz aynasından bana bakıyor, "ben size durmanızı söyleyene kadar etrafta dolaşın."

"Ne isterseniz, Bay Titan. Biraz yalnız kalmak ister misiniz, efendim?"

"Evet, lütfen."

"Jude," diye fısıldıyor Reagan, siyah cam yukarı kayarak bize tam bir mahremiyet sağlarken.

"Bilmiyorum..."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum. "Seninle ve sadece seninle biraz zamana ihtiyacım var, Reagan. Beni bundan mahrum etme."

Yavaşça başını sallıyor ve ben onu belinden tutup kucağıma kaldırırken fazla karşı koymuyor. "Sana dokunmak istiyorum," diyorum karımın gözlerinin içine bakarak. "Sana dokunmam gerek."

Elimi bacağından yukarı kaydırıp dizini ve kalçasını geçtikten sonra külotunun kenarını bulduğumda kıvranıyor. "Jude," diye tekrar fısıldıyor, ama durmak bana göre değil.

Gözlerindeki yanmayı ve sesindeki özlemi biliyorum. Benim ona dokunmam gerektiği kadar o da benim dokunuşumu istiyor. Eğiliyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum ve parmak uçlarım dantelin altından kayarken inlemelerini içime çekiyorum.

Vücudunun üst kısmını bana doğru çevirerek ağzını bana daha fazla açıyor ve ben külotunu yana iterken bacaklarını ayırıyor. Aletim kıcının altında sertleşiyor ve kendimi onun içine gömmeyi her şeyden çok istiyorum, ama otelde bizi bekleyen kalabalık yüzünden buna zaman yok. Önümüzdeki birkaç saatlik politik oyunları atlatabilmem için sadece onun ağzına, onun zevkine ihtiyacım vardı.

İçimde erirken dili açgözlü ve emin bir şekilde benimkinin etrafında dönüyor. Dokunuşum hafif, yumuşak teninde geziniyor, inlemesine neden oluyor çünkü Reagan hiçbir şeyi yavaştan alan biri olmadı. Ama hızımı kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Ne kadar şikayet edersem edeyim daha hızlı hareket etmemi sağlayamayacak.

Parmaklarım klitorisinin etrafında dönerken öpücüğü daha talepkâr hale geliyor. Hassas teninin üzerinden her geçişte kollarımda titriyor. Çoktan ıslanmıştı, bunun her bir parçasını benim kadar istiyordu.

Parmaklarımı aşağı kaydırıyorum, iki tanesini yavaşça içine sokuyorum ve klitorisini okşuyorum. Ağzıma doğru inliyor, bana hava veriyor ve ben de alıyorum. Amı parmaklarımın etrafında kasılıyor, onları biraz daha derine sokmadan önce her çıkardığımda daha fazlası için yalvarıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve dudaklarını ayırarak bana bakıyor. "Jude," diyor yumuşak bir sesle, gözleri geri dönerken. "Sikine ihtiyacım var."

"Vakit yok," diyorum ona, ritmimi sabit tutarak, onu tam da sevdiği şekilde parmaklayarak.

"Hızlı olabiliriz. Ben üste çıkacağım." Sırıttıyor. "Pantolonunu çıkar," diyor üzerimden kayarken ve elbisesinin altından külotunu çıkarıyor.

Buna itiraz etmeyeceğim. Kıçımı kaldırıyorum, pantolonumun fermuarını açıp ayak bileklerime kadar indiriyorum. Ben daha koltuğa geri yaslanmadan, Reagan çoktan ellerinde sertleşmiş sikimle bana sarılmıştı.

"Sadece rahatla," diyor, ıslaklığının arasından aletimin ucunu okşayarak. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Kalçalarını kavriyorum, kendini şaftımdan aşağıya bırakırken elbisesini belinin etrafında tutuyorum. Sıcaklığı beni sararken ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken bir nefes üfleyerek inliyorum. Arabanın sarsıntısı, o yükselip tekrar alçalırken hislerime katkıda bulunuyor.

Tekrar tekrar beni beceriyor, dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce kucağımda kıvranıyor. Hızını kontrol etmeye çalışırken parmak uçlarım kalçalarına batıyor ama Reagan kontrol edemeyecek kadar heyecanlı. Bu pozisyonda, sikime binerken, bana hükmediyor ve ben garip bir şekilde bununla iyiyim. İyiden de öte. Bayılıyorum.

Kendini sokarken amını bana sürtüyor, orgazm ikimizin de üzerine çökene kadar daha hızlı

hareket ediyor. Öpücüğü yumuşuyor, dilinin darbeleri artçı şoklar üzerimizden geçerken daha nazikleşiyor.

"Teşekkürler," diyor alnını benimkine yaslayarak.

Karıma gülümsüyorum ve dudaklarından bir kez daha öpüyorum. "Seni seviyorum," diyorum ve öylece bırakıyorum.

Söylenmesi gereken başka bir şey yok. Beni Reagan gibi tamamlayan kimse yok. Hayatımda karımın yanımda olmasından daha sakinleştirici bir güç yok. Seks olsun ya da olmasın, o benim için her şey.

REAGAN

T İki saat sonra, Jude'un buraya gelirken o ateşli seksi başlatmasına gerçekten çok sevindim. Şu anda beni rahatlatan tek şey arabada yaşadığım orgazm ve elimdeki Merlot bardağı. "Duyduğum kadar güzelmışsin," diyor yaşlı bir adam, gözleri vücudumda gezinirken. "Sen şanslı bir adamsın, Jude."

"Evet, öyleyim." Kocamın ses tonu kırılmış. "Ve aynı zamanda koruyucu biriyim."

Ses tonundaki uyarı, pahalı bir takım elbise giymiş yarı sarhoş adam tarafından fark edilmiyor. Gülüyor ve "O benim olsaydı, ben de korumacı olurum" derken beni süzmeye devam ediyor.

Avucumu Jude'un sırtına bastırarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu işin doğasında var ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama Jude'un öfkesi şu anda normalden daha kısa.

Tyson nihayet Jude hakkındaki iddiaların ayrıntılarını yaklaşık bir saat önce doğruladı ve bize anlatabilmesi için hepimiz beş dakika boyunca bir konferans odasında toplandık.

Kadının adı Jessica Culbertson ve yirmi beş yaşında hevesli bir model. İki ay önce bir etkinlikte Jude ile fotoğraf çektirirken Jude'un poposunu tuttuğunu ve onu odasına davet ettiğini, reddettiğinde ise saldırganlaştığını ve onu tehdit ettiğini iddia ediyor.

Birinin Jude'a karşı böyle bir suçlamada bulunması beni paramparça etmiş olsa da kendimi tuttum. Kimsenin, hatta Tyson'ın bile tüm bunlarla ne kadar mücadele ettiğimi bilmesini istemiyorum.

En önemlisi, Jude'un bilmesini istemiyorum. Ondan şüphe ettiğimi düşünecek ama öyle değil. Tyson, Jessica'nın Jude'a yönelttiği suçlamaları sıralarken bile, bunların hiçbirini onun yapmadığını biliyordum.

Jude istemeyen hiçbir kadına dokunacak biri değildir. Hiç dokunmak zorunda kalmadı, çünkü kadınlar ona bir kez bakıp kendilerini fark etmesini umarak sıraya giriyorlar.

Ayrı kaldığımızda, kocam bana cinsel açıdan ne kadar hayal kırıklığına uğradığını açıkça belli ediyor.

Bu konuda oldukça huysuzlaşıyor.

Beni bu şekilde hissettiren şey aşağılanma faktörü. Babamın ilişkisi ortaya çıktığında ailemin yaşadığı her şey geri geldi. Bu gece bile acıyan ve küçümseyen bakışlarla karşılaşıyorum ve bunlar Jude'un destekçileri.

Bir kez olsun Tyson'ı gördüğüme sevindim. Jude ve beni yanımızdaki sarhoş heriften ayırıyor ve bizi daha önce bulduğumuz konferans odasına geri götürüyor.

"Açıklama hazır," diyerek Jude'a bir kağıt parçası uzattı.

Jude tarıyor, sonra bana uzatıyor. Jude, Tyson'a "Kim yazdı?" diye sorarken ben her kelimeyi dikkatle okudum.

Bu

mu "Ben yaptım. Şu anda bir iletişim liderimiz olmadığı için,

?" düşündüm ki-" "Bu iyi," diye araya giriyor Jude.

Okumayı bitirdim ve başımı sallayarak onayladım. "Söylenmesi gerekeni söyledin, başka bir şey söylemedin. Bu bir

açık ve net bir şekilde reddedilmesi."

Tyson başını sallar, sonra bakışlarını Jude'a çevirir.

"Suçlayanın bir fotoğrafı var." Jude'a telefonunu uzatır ve Jude ekrana bakar. "Onunla herhangi bir noktada karşılaştığını hatırlıyor musun?"

Jude başını sallar. "Tanıdık gelmiyor ama kampanya nasıl yürür bilirsin. Her gün çok fazla insan görüyorum. Bir etkinliğe katılmış olabilir ama ben hatırlamıyorum. Ama eğer öyleyse, kesinlikle ona dokunmadım ya da teklif etmedim."

Tyson başını sallar ve yazılı ifadeyi bir dosyanın içine geri koyar. "Bunu serbest bıraktıracamız. Burada ne kadar kalmak istiyorsun?"

Jude bir kolunu belime dolayarak, "Bir saat daha iyi olur," diyor. Jude kapıya doğru dönüyor ve ben onu durdurmak için elimi koluna koyuyorum.

"Hey, Tyson, bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?" diye sordum.

"Elbette." Odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Jude ellerini belime koyup beni kendine çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ne oldu?"

"Patronlarım telefonuma bu konuyla ilgili mesajlar yağıdırıyor. Onlara ne söyleyeceğimden emin değilim." Jude şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun? Onlara bunun saçmalık olduğunu söyle."

Yumuşak bir şekilde iç çektim. "Mesele bu değil. Onlar algıyla ilgileniyorlar. Demokratlar size çok kızgınken iki partili meseleler üzerinde çalışmak benim için zor."

"Demokratlar bana *her zaman* çok kızgındır, aşkım."

"Bu şekilde değil. Cumhuriyetçi kadınlar bile kapsamlı bir soruşturma açılmasını talep ediyor."

Jude'un ifadesi kararır. "Bir soruşturma başlatın. Saklayacak bir şeyim yok çünkü ben hiçbir şey yapmadım."

"Biliyorum." Avucumu göğsüne koyuyorum. "Ama nereden geldiklerini anlıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Sanki etrafımda kopan fırtına için seni suçluyorlar ve bu saçmalık. Sen kendi başına bir insansın."

"Biliyorum, ama biz evliyiz."

Bir saniye düşündükten sonra, "Zaten istifa etmeyi planlamıyor muydun? Andrea'nın yanındaki işi almak için?"

Başımı salladım ve yere baktım. "Öyleydi ama... Andrea teklifini geri çekti. Birkaç dakika önce telefonumu kontrol ettiğimde mesajı gördüm."

Jude'un gözleri inançsızlıkla açılır. "Ne oluyor lan? Bunun üzerine mi?"

"Eminim öyledir. Andrea'nın işi Lancet Vakfı'nınine çok benziyor. Bir seks skandalıyla gündeme gelemez."

"Siktir." Jude şakağını ovuşturur ve derin bir nefes verir. "Seks skandalı falan yok, Ray."

"Biliyorum." İkimizin de zaten bildiği bir şeyi bana söylemesine sinirlenerek sözcükleri fazla vurguluyorum. "Ama bu algıyla ilgili, Jude."

"Hayır, bu tamamen saçmalık. Lancet Vakfı için kışını yırttın ve şimdi *bana* karşı saçma bir suçlama yüzünden istifa etmeni mi istiyorlar? Hem de hiçbir kanıt olmadan?"

"İzin almamı istiyorlar." "İstediğin bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Bence en iyisi bu. Zaten katıldığım her toplantıda seninle ilgili sorularla köşeye sıkıştırılıyorum. Lancet çalışanlarının neden bizden uzaklaşmak istediklerini de anlıyorum."

Jude konuşmaya başlar, kendini durdurur ve sonra tekrar başlar. "Hayır, bebeğim. Hayır amına koyayım. Bu hiç iyi değil. Herkesin bir numarayı kollamak zorunda olduğu bir dünyada yaşıyorsun,

Çünkü baban hep böyle yapardı."

Geri çekiliyorum. "Affedersiniz?"

"Seni kastetmiyorum. Etrafındaki insanları kastediyorum. Sadakati hak etmediğini düşünüyorsun. Ama hak ediyorsun, Reagan. Hak ediyorsun. Sen o örgüte sadıktın ve eğer onlardan biri bir boka yarasaydı, sana sadık olurdu."

"Yine de siyaset her zaman adil değildir. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, çenesi gergin bir çizgiye oturmuş. "Evet ama bunun karımı etkilememesi gerekiyor. Uğruna çok çalıştığın kariyerini... Kahretsin." Başını sallar ve başka tarafa bakar.

"Hey." Bana dönene kadar parmak uçlarımla yanağını çeviriyorum. "Zaten şu anda olmam gereken yer burası. En büyük yangına odaklanalım, diğer küçükleri sonra düşünürüz."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Sana burada ihtiyacım var. Bu kadının neden böyle bir hikâye uydurduğunu bilmiyorum ama sebebinin iyi olamayacağını biliyorum. Bu beni mahvedebilir."

"Oraya gitmiyoruz," diyorum kararlılıkla. "Bu kampanyayı her seferinde bir gün yapacağız. Bunun bir mücadele olacağını biliyorduk."

"Evet." Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Ama risk altında olan tek kişi ben olmalıydım, sen değil."

"Bu tür şeyler asla sadece adaya dokunmaz, tüm aileye dokunur."

Derin iç çekişi saçlarımı karıştırıyor. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Bunu zaten bir kez yaşadın."

Sesinde suçluluk duygusu var. Hissetmesini istediğim şey bu olmasa da, anladığı için içimde bir rahatlama hissi var. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu ona söylememe gerek yoktu, çünkü beni anlayacak kadar iyi tanıyor.

"Babam suçluydu ama sen değilsin," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama kamuoyunda masum olduğum kanıtlanana kadar suçluyum."

"Her seferinde bir gün," diye hatırlatıyorum ona. "Söylediği şeyi yaptığına dair bir kanıt yok ama yapmadığına dair kanıtlar olabilir. Bırakalım her şey ortaya çıksın."

Bana daha sıkı sarılıyor. "İletişim ve strateji için kimi getirirsek getirelim, her konuda son sözü sen ve ben söyleyeceğiz. Senin kararlarına herkesten daha çok güveniyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra bile onun bu sözleri söylediğini duymak iyi hissettiriyor.

"İyi olacağız," diyorum usulca. "Ne olursa olsun, iyi olacağız."

"Seni anlıyorum bebeğim, gerçekten anlıyorum." Ses tonu yenilmiş. "Ama dürüstlük benim için her şeydir. Elimden gelenin en iyisini yaptığım sürece adil bir şekilde kaybetmem umurumda değil. Ama bu... Kahretsin, gerçekten bu şekilde batmak istemiyorum."

Yanağımı göğsüne bastırıyorum, keşke beni rahatlatacak sözlerim olsaydı. Ama yok. Bu suçlamaların yanlış olduğu kanıtlanamazsa, Jude cinsel tacizle suçlanmaktan kurtulamayacak. Yarışı kazanıp vali olsa bile, onurunun sorgulanması onun için sonsuza dek sürecek.

JUDE

“**I** Son olarak, hakkımdaki iddiaları şiddetle reddediyorum. Ben sözünün eri bir adamım ve bir denizci olarak onurum benim için her şeydir. Söz konusu kadına ya da başka bir kadına asla müstehcen bir şekilde dokunmadım.

ya da uygunsuz bir şekilde. Bir senatör olabilirim ve valilik için yarışıyor olabilirim ama her şeyden önce sadık ve vefalı bir kocayım." Muhabirler ayağa kalkıp resmi açıklamamın tek kelimesini bile duymamış gibi sorular yağdırırken kürsüden geri çekiliyorum.

Bu siyasetin kirli yüzüdür. Ülkemizin daha iyi bir yer olmasına gerçekten yardımcı olabilecek pek çok iyi insanın uzak durmasının nedeni budur. Herkesin dolabında bir ya da iki iskelet vardır, ancak kimse bu patavatsızlığın kamuoyu tarafından bilinmesi riskini almak istemez. Bir de kişinin itibarını zedelemek için uydurulan yalanlar var. Herhangi bir seçmenin zihnine tohum ekilmesi tehlikelidir.

Bildiğim tek şey, beş yıldan uzun bir süredir o kadına ya da karım dışında başka bir kadına asla dokunmadığımdır. Bir ilişki yaşamayı aklımdan bile geçirmedim. Ama bu yalanların kapıma dayanmasına engel olmadı.

"Harikaydın," diyor Reagan, ben kulise gider gitmez kollarını karnıma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Başının tepesini öpüyorum, etrafımdaki her şeyi bir anlığına unutabilmek için gözlerimi kapatıyorum. Diğer odadaki muhabirlerin akşam haberlerine yetiştirmek için çırpınırken çıkardıkları alçak mırıltıyı duymamaya çalışıyorum. Tyson telefonda, muhtemelen bilmek bile istemediğim bir şey hakkında birine bağırıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum saçlarına ve derin bir nefes alıyorum, kendimi onun tanıdık kokusunda kaybediyorum. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Bu ifadede gerçeklikten başka bir şey yok. O benim diğer yarım, alıngan liberal yarım, ama yine de olduğum ve olmaya devam edeceğim her şeyde hayati öneme sahip.

Başını arkaya yatırıyor ve bana bakıyor. "Benden asla kurtulamayacaksın, Jude."

Son beş yılda, basit bir suçlamadan çok daha azı yüzünden biten evlilikler gördüm. Ayrı geçirilen mesafeler genellikle yıkıcı faktördür, ancak ben bunların bizi bitirmesine izin vermeyi reddediyorum. Yemin ettiğimde ve *ölüm bizi ayırana kadar* söz verdiğimde, her kelimesinde ciddiydim.

Derin bir nefes alıyorum ve hiç söylemek istemediğim o sözleri söylüyorum: "Okulu bırakmalı mıyım?"

Arkasına yaslanıp şaşkınlıkla bana bakarken gözleri açılıyor. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Bu yenilgiyi kabul etmek ve bir bakıma suçlu olduğunu tüm dünyaya kanıtlamak olur. Bu yarıştan

çekilmeyeceksin. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum. "Okulu bırakmak istemiyorum ama senin için bırakırım Reagan. Sadece senin için."

Eşim için yapamayacağım hiçbir şey yoktur, buna siyasetteki kariyerimden vazgeçmek de dahildir.

onu mutlu ederdi. Kariyerimin evliliğimizi mahvetme ihtimali olsaydı, istifamı verir ve tek bir düşünce veya pişmanlık duymadan asla geriye bakmazdım.

Ellerini önüme doğru kaydırarak avuç içlerini göğsüme yerleştiriyor. "Tepkileri kaldıracabilirim, özellikle de yalan olduklarını bildiğim zaman. Savaşsın ve valinin ofisinde oturana kadar durmazsın."

"Valinin ofisinde oturuyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

Bu tek kişilik bir gösteri değil. Halk için öyle olabilir, ancak her zaman almasam da Reagan'ın tavsiyelerine değer veriyorum. Neredeyse her konuda zıt kutuplarda olabiliriz ama o tartışmanın diğer tarafını anlamama yardımcı oluyor. Etrafımdaki insanlar öyle görmese de o benim siyasi kariyerim için en büyük değer.

"Her şeyin yoluna gireceğine inanın."

Her zaman çok neşeli ve bir şekilde iyiliğe inanıyor. Ama babası da dahil olmak üzere bu dünyada kötülerin kazandığını o kadar çok gördüm ki, herhangi bir peri masalına inanmak için kendime izin veremiyorum.

Tyson elinde telefonuyla sahne arkasındaki alana doğru ilerliyor. "Bir mola vermiş olabiliriz."

"Ne?" Başının üzerinden bakarken parmaklarım Reagan'ın yan tarafını sıkıyor. "Nasıl?"

"Söz konusu olayla ilgili çok sayıda video görüntüsü var. Adamlarım her anı araştırıyor, onunla geçirdiğin birkaç dakikayı bulmaya çalışıyor. Eğer kanıt gösterebilirsek, insanlar artık onun iddiasını ciddiye almaz ve biz de yolumuza devam edebiliriz."

Tabii ki. Mitinge katılan onlarca muhabir ve yüzlerce destekçinin mümkün olan her açıdan video ve fotoğraf çekeceğini düşünmemiştim bile. Bir mitingin hiçbir anı bir şekilde kayda alınmaz. Masumiyetimi kanıtlayacak bir şeyler olmalı, ya da en azından öyle olmasını umuyorum... Tanrım, umarım öyledir.

"İyi iş, Tyson." Reagan kollarımda dönüyor ve ona gülümsüyor. Birbirlerine duydukları yeni saygı hoş ama aynı zamanda tedirgin edici.

"Umarım kasetlerde bir şeyler bulurlar," diyorum.

"Eğer onunla tanıştıysan, bu onların üzerinde olacak. Her yerde kameralarım vardı. Ayrıca destekçilerinizin hepsinin telefonları açıktı. Eğer böyle bir şey olsaydı, birileri fotoğraf ya da video çekirdi," diyor Tyson.

"Böyle bir şey olmadı," diye tekrarlıyorum çünkü nedense Tyson'ın bana inanmadığını hissediyorum. "Biliyorum. Biliyorum." Dudaklarını büzmeden önce yavaşça başını sallıyor. "O kaltağı ezip geçeceğiz."

"Tyson," diye tısladım. "Bir daha asla benimle böyle aşağılayıcı bir dil kullanma, özellikle de karımın önünde."

"Hayır." Reagan yüzünü bana doğru çevirdi. "O bir sürtük."

"Tamam. Tamam. Tamam. Şimdi bekleyeceğiz ve beni haklı çıkaracak bir şey bulmayı umacağız." "Evet," diyor Tyson iç çekerek. "Kırk sekiz saat içinde her şey bitmiş olacak." *Onun ağzından Tanrı'nın kulaklarına.*

Reagan avuçlarını çıplak kollarımda gezdirerek, "Hadi akşam için kaybolalım," diyor. "Sen ne dersin?"

İtiraz etmesini bekleyerek Tyson'a bakıyorum ama beni başından savıyor. "Hiç sormayacaksın sandım," diyorum ve arkama bile bakmadan elini tutarak kapıya doğru ilerliyorum.

OTEL ODA SINA GIRDIGIMIZDE ELLERIM GÖZLERININ ÜZERİNDEYDI. AKŞAM YEMEĞİ SIRASINDA, KAÇTIM VE gece için kiraladığım çatı katında her şeyi ayarlamıştım. Tyson'ın bizi bulmasını istemiyordum ve gecenin normal otel süitimizde olacağından daha özel olmasını istiyordum.

"Neden görmeme izin vermiyorsun?" diye soruyor kapı arkamızdan kapanırken, bizi meraklı gözlerden ve dışarıdaki dünyadan uzak tutarak.

"Bir saniye," diyorum ağzım kulağının yanındayken. Gözlerim odada geziniyor, her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyorum. Aslında kapıcının her şeyi en ince ayrıntısına kadar bu kadar çabuk halledebilmesine şaşıyorum. "Artık burada olduğumuza göre, bizden başka bir şey hakkında konuşmak yok. Anlaştık mı?"

Nefesim teninde gezinirken kollarımda titriyor. "Evet, Jude," diye yanıtlıyor küçük, yumuşak bir sesle. "Anlıyorum."

"Bu bizimle ilgili. Zevkle ilgili. Bir karı kocadan başka bir şey değil. Bu andan başka bir şey yok. Bu oda. Teninin benimkine karşı hissi. Zevk iniltilerinden başka ses yok."

Konuşmamı dinlerken dudakları aralanıyor ama ne demek istediğimi en ince ayrıntısına kadar anlayarak başını sallıyor. Bu şekilde gevşiyorum, bu şekilde kendimi kapatıyorum ve karıma aşık aç bir adamdan başka bir şey olmadığımı unutuyorum.

Ellerimi yüzünden çekip ona Illinois'in bu bölgesinde paranın satın alabileceği en gösterişli otelde, kasabaya bakan tavandan tabana pencereleri olan odayı gösteriyorum.

Etrafına bakıyor, gözleri pencerelerden odanın etrafındaki yüzlerce titrek muma kayıyor. Çıplak omuzlarındaki yumuşak teni okşarken, "Çok güzel," diye fısıldıyor.

"Bizi kimse bulamaz. Bundan eminim," diyorum ona, elbisesinin askılarını yavaşça indirirken.

Kumaş düşüyor, ayaklarının etrafındaki halının üzerinde birikiyor. Parmaklarımı kollarında gezdiriyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bu gece benim, Reagan. Sen benimsin. Kendimi senin içinde kaybetmek istiyorum." Dudaklarımı boynuna bastırıp nabzının üzerine yerleştiriyorum. "Bedenim ve seninkiler daha fazla dayanamayana kadar seni her şekilde kullanacağım."

REAGAN

TBu gece, kocama yöneltilen suçlamalarla ilgili hiçbir endişem yok. İşimi kaybetmeyi ya da Andrea'nın teklifini düşünmüyorum.

Şu anda aklımda zevkten başka bir şey yok. Jude'un ağzı ikinci kez bacaklarımda aşağı yukarı geziniyor, iç uyluğumdaki bir ısırik tepki olarak inlememe neden oluyor.

Bu yatağa birlikte düştüğümüzden beri hiç konuşmadık. Tabii benim bölük pörçük zevk çılgınlıklarım sayılmazsa. Jude en az otuz dakika boyunca ağzını bacaklarımdan arasına sokarak beni serbest bırakmanın eşiğine getirdi, neredeyse oraya geldiğimde kasıtlı olarak yavaşladı.

Sonunda boşalmama izin verdiğinde, yoğunluğundan gözlerimin kenarları yaşardı.

Ellerimi başımın üzerindeki yatağa sabitlemeden önce kendime gelmem için bana sadece bir dakika verdi, bir eli iki elimi de kolayca yakaladı. Kıçımı avuçladı ve beni hızlı ve sert bir şekilde becerdi, boşalırken iniltisi tenimde titreşiyordu.

Ondan sonra bir süre bacaklarımızı birbirimize sararak yattık, birbirimizin terli teninde görünmez çizgiler çizdik, sessizliğin ve sakinliğin tadını çıkardık.

Jude ve ben birlikte çok az huzurlu zaman geçirebiliyoruz. Programlarımız genellikle çılgınca ve son zamanlarda ikimiz de uyku vakti gelir gelmez bitkin düşüyoruz.

Bu gece bana hayatımda en önemli şeyin ne olduğunu hatırlatıyor; siyaset ya da partiler değil, iş ya da anket rakamları değil, kocam.

Evliliğimize mutlu ve masalsı bir başlangıç yapamadık. Jude'un senatör olması nedeniyle sadece evlenmeye ve hızlı bir balayına kaçmaya yetecek kadar zamanımız oldu.

Bundan sonra ikimiz de seçmenlere ve destekçilerimize aşık olduğumuz için deli olmadığımızı kanıtlamak için çalışmaya başladık. Kendimizi kanıtlama zorunluluğu hissettik ve gerçekten durduk mu bilmiyorum.

Jude'un ılık nefesi kalçalarımın tepesinde gezinirken, "Mmm, buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Dilinin ucunu dudaklarımdan arasında gezdirmeden önce derin bir eğlence notası çıkarıyor ve onları benden düzensiz bir inilti çıkaracak kadar açıyor.

"Elbette yapabilirsin," diyor, koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kalçalarımın arasından bana yoğun bir şekilde baktığını görmek, tepemden omurgamın tabanına kadar bir uyarılma ürpertisi gönderiyor.

"Um...belki," diye idare ediyorum.

Jude uyluğumun iç kısmındaki hassas deriyi nazikçe ısıyor. "Gerekirse sizi tutarım Bayan Titan."

Dili daha derinlere iniyor ve bana yaşattığı son yük treni orgazmından sonra hâlâ hassas olan her noktayı keşfederken zevkle iç çekiyorum.

Bu gece ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim her şeye dđnüşüyor. Jude biliyordu ama. Bu

Bazen beni kendimden daha iyi tanıyan bir erkeğe sahip olmak cennettir.

BİRKAÇ SAAT SONRA, ODA SERVİSİ SİPARİŞ ETMEK İÇİN YATAKTAN ÇIKTIK. BİZ BEKLERKEN, JUDE çatlaklar perdeleri açıyor ve küçük şehre bakıyoruz, gece ışıklarının çoğu zaten karanlık.

Beyaz ipek bir bornoz giyip kollarımı beline doluyorum ve gözlerimi kapatarak onun sıcak, katı varlığını içime çekiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ve göğsüne yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Ben de seni seviyorum." Kollarını bana doladı. "Tüm bunlar boyunca benim dayanağım olduğun için teşekkürler." "Her zaman. İyi ya da kötü, değil mi?"

Başımın üstünü öpüyor. "Gerçekten buna degeceğini düşünüyor musun? Onca zaman ayrı kalmaya? Evimizde düzenli bir hayatımızın olmaması? Askerdeyken tek istediğim buydu, biliyorsun. Bir insan ve evim olacak bir yer."

"O kişi sende var." Göğsünü tekrar öpüyorum. "Ve bizim de bir yerimiz var. Sadece şu anda ondan uzaktayız."

"Evet, ama..." Yumuşak bir şekilde iç geçiriyor. "Eğer kazanırsam, vali konağına taşınmak zorunda kalacağız."

Yine de Chicago bizim evimiz." "Zamanımızı bölüşeceğiz."

Arkasına yaslandı ve gözlerimin içine baktı.

"Bana bir vali eşi olmaktan memnun olacağını söyle. Bu senin için yeterli mi?" "Sadece bu kadar olacağımı kim söyledi? Seçeneklerim var."

"Biliyorum bebeğim, ama senin sürekli gitmen..." Pencereden dışarı bakmak için döner. "Sadece bunun bizim için doğru şey olup olmadığını merak ediyorum. Birlikte yaşamamıza mal olacaksa daha büyük ve daha iyi bir ofise taşınmaya devam etmek istemiyorum. Çocuklarımız evler arasında mekik dokuyacak ve onlar için istediğimiz hayata sahip olamayacaklarsa. Bizim gibi her zaman gözetim altında olacaklarsa."

"Alışırın," diyorum usulca. "Alıştım."

"Hiç daha basit bir hayatımız olmasını diledin mi? Fotoğrafçılar peşimizde olmadan sadece bir şeyler içmeye ya da yemek yemeye gidebileceğimiz bir yer?"

"Elbette," diye itiraf ediyorum. "Ama büyük ayrıcalıklar büyük sorumlulukları da beraberinde getirir."

Jude'un bakışlarını kalan birkaç parıldayan ışığa doğru takip ediyorum. Oda servisi kapıyı çalana kadar kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir şekilde öylece kalıyoruz.

Ve yemek yerken, gecenin sona ermesinin hüznü çöküyor. Bundan sonra, yatağa geri döneceğiz ve yakında uyuyacağım. Sonra uyandığımızda, kampanya işlerine geri döneceğiz.

Bana en önemli şeyin ne olduğunu hatırlatması için bu geceye ihtiyacım vardı. Keşke böyle gecelerimiz daha çok olsa. Ama şimdilik bu bir lüks.

Telefonum çaldığında editörler kurulundayım.

"Sonra konuşuruz," diyor Elaine Hammond, bana çabucak sarılıyor ve telefona bakabilmem için izin istiyor.

Cevap vermek için parmağımı ekranda kaydırıyorum. "Selam anne. Nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim. Kampanya hayatı nasıl gidiyor?" "Bilirsin işte. Meşgulüm."

Garip bir duraklama *oluyor*, çünkü biliyor. Annem, babamın ilişkisi ve gizli ailesiyle ilgili haberlerle yıkılmadan önce otuz yıldan fazla bir süreyi bir senatörün saygılı, güler yüzlü eşi olarak geçirdi.

"Yine de iyi gidiyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Ah, evet." İnsanlarla dolu bir restoranda açık konuşmanın güvenli olup olmadığını tartmak için bir o yana bir bu yana bakıyorum ve daha iyisini düşünüyorum. "Öğle yemeğimi yeni bitirdim, yani bir restorandayım."

"Ah. Anlıyorum."

Ayağa kalkıp çantamı omzuma atıyorum ve restoranın girişine doğru ilerliyorum. "Anne, iyi misin? Sesin genizden geliyor, sanki ağlıyormuşsun gibi."

Endişeyle kaşlarımı çatıyorum. Annem ve ben birbirimize karşı her zaman açık oluruz ve onun iyi olmadığını söyleyebilirim.

"Neler oluyor? Anlat bana."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Biliyorsun, muhtemelen hiçbir şeydir." "Muhtemelen bir şey olmayan ne?"

"Rutin mamografimi çektirdim ve kontrol için tekrar gitmem gerekti. Göğsümdeki bir yumruya biyopsi yapmak istiyorlar."

Başım dönmeye başladığında kendimi dengelemek için bir şeye uzanıyorum. Elim restoranın lobisindeki büyük bir saksının kenarına geliyor.

"Bir yumru mu? Kesin bir yumru mu var?"

"Evet. Sonuçlar çıkana kadar sana söylemeyi düşündüm ama-"

"Anne, hayır. İkinci bir tarama için geri dönmek zorunda kaldığında neden bana söylemedin?" "Bir şey çıkmayabilir, Reagan. Doktor biyopsiden sonra daha fazlasını öğrenecek."

Şu anda tek yapmak istediğim bu olsa da ağlayamıyorum. Annemin başına kötü bir şey geleceğini hiç düşünmemiştim. Zavallı kadın babam sayesinde zaten çok şey yaşadı.

"Orada seninle olmak istiyorum." Boğazımdaki düğüme karşı yutkunarak bitkinin yanındaki ahşap bankın üzerine çöküyorum.

"Tatlım, ben iyiyim. Sen ve Jude şu anda çok meşgulsünüz."

"Saçmalama." Ses tonum öfkeli çünkü gerçekten hissettiklerime teslim olamıyorum, yoksa gözyaşlarına boğulacağım. "Yanında kim var? Abby orada mı?"

"Kız kardeşin hâlâ Avrupa'da görevde. Burada yanımda kimseye ihtiyacım yok."

"Yine de geliyorum. Biyopsi ne zaman?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Çarşamba" dedi.

İki gün kaldı. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sabitliyorum.

"En kısa uçuş için yer ayırtıyorum. İniş saatimi sana mesaj atarım. Beni alabilir misin?"

"Tabii ki."

"Seni seviyorum anne. Yakında orada olacağım." "Ben de seni seviyorum, inatçı kız."

Görüşmeyi sonlandırıp bir seyahat sitesine giriyorum ve iki saat içinde kalkacak bir uçuş buluyorum. Annemin mütevazı bir sahil evinde tek başına yaşadığı Miami'ye aktarmasız.

Seyahatim ayarlanır ayarlanmaz Jude'a mesaj atıp gideceğimi söyledim. Kampanya otobüsüne

geri dönüp çantamı hazırlayacak vaktim bile yok. Yine de annemden kıyafet ödünç alabilirim ya da oraya vardığımda birkaç şey alabilirim.

Şu anda tek umursadığım anneme bir an önce ulaşmak. Dışarı çıkıyorum ve kendimi zorlayarak bir taksi çağırıyorum.

Dağılamam. Annemin bana ihtiyacı var. Jude mesaj atıyor.

Jude: Bebeğim, çok üzgünüm. Ne yapabilirim ki?

Ben: Bir şey olduğunu sanmıyorum ama teklifin için teşekkürler. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Perşembe günkü öğle yemeğine katılamayacağım.

Jude: Hiçbir şey için endişelenmeyin, çalışanlara eşyalarınızı iptal ettireceğim. Seninle gelmemi ister misin? Gelirim.

Ben: Biliyorum. Sağ ol. Bana bir şey olmaz.

Jude: İndiğinde bana haber ver, tamam mı? Ben: Tamam.

Jude: Seni her şeyden çok seviyorum.

Ben: Seni de.

Bekleyen taksiye biniyorum ve şoförden beni O'Hare'e götürmesini istiyorum. Yolda telefonumun tarayıcısını açıp Jude'un kampanyasıyla ilgili herhangi bir şey olup olmadığını öğrenmek için Google uyarılarımı kontrol ediyorum.

Gördüğüm manşet beni durdurdu: *Gizli Titan Buluşması mı?*

Olamaz. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bu. Bağlantıya tıklıyorum, sayfa yüklenirken kalbim kontrolsüzce çarpıyor.

Bakışlarım doğrudan fotoğrafa gidiyor. Bu Jude, yüzü kısmen kapalı ama tavandan tabana bir pencerenin önündeki iki uzun perdenin arasından tanınabiliyor. Kolları, siyah saçları yüzünü gizleyen bir kadının beline sarılmış.

Gülmekten *kendimi* alamıyorum, çünkü bu *benim*. Jude'un "kaçamağı" geçen akşam otelde geçirdiğimiz geceydi. Fotoğraf, oda servisimizin gelmesini beklerken karşıımızdaki bir binadan çekilmiş gibi görünüyor.

Tanrı aşkına. Bu muhabirlerin üzerinde çalışacakları gerçek hikayeler bulmaları gerek.

JUDE

TYson yanmak üzere. Tam önümde, yemin ederim adam alevler içinde kalacak. "Nasıl olur da herhangi bir takip yapmazlar? Bu tam bir saçmalık. O düzmece haberi yayınladıkları aynı sayfada bize bir tekzip borçlular."

Omuz silkiyorum. "Sanırım akıllarınca haksız değillerdi. Bir kaçamak yapıyordum. Sadece karımla."

Başını sertçe sallar. "Erkekler eşleriyle *kaçamak* yapmaz. Bu kelime yasadışı ve gizli bir şeyi ima ediyor."

Telefonumun ekranında birkaç tuşa basıyorum. "Aşıklar arasında özel, romantik bir buluşma. Evet, öyleydi."

Pis seks romantiktir, değil mi? Karımın kalçaları arasında geçirdiğim geceyi hatırladıkça kendi kendime gülümsüyorum.

"Neden bu konuda bu kadar sakınsın?" Tyson talep ediyor. "Culbertson suçlamasının hemen ardından, bu kampanyayı sona erdiren bir-iki yumruk olabilir."

Omuz silkiyorum. "Karımla yaptığım kaçamağı haftanın her günü itiraf ederim. Sağcı bir talk show sunucusu beni aradı ve bu konuda benimle röportaj yapmak istediğini söyledi."

"Yapma bunu." Tyson'ın gözleri büyüdü. "Culbertson olayı hakkında da seni sorgulayacaktır."

"Umarım öyledir. Saklayacak bir şeyim yok çünkü yanlış bir şey yapmadım." Onu omzundan alkışladım. "Sakin ol, Tyson. Bu bir maraton, koşu değil. Talk show sunucusu Branch kardeşlerin iyi bir arkadaşı. Bu yumuşak bir röportaj olacak."

Derin nefes veriyor. Zavallı Tyson. Kıyafetleri kırıışmış ve saçları gün geçtikçe daha da ağarıyor.

"Bir gün izne ihtiyacın var dostum," diyorum ona.

"Bir gün izin mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Tüm

bunların ortasında mı?" Başımı salladım. "Geri

kalanımızın bir günlüğüne üstesinden gelemeyeceği bir

şey değil." "Bana ihtiyaç duyulduğunu bilmek güzel,"

diye homurdanıyor.

"Sana ihtiyaç *var*. Bu yüzden bir gün dinlenmeni istiyorum. Biraz eğlenin. Otobüste beş dakika ya da daha kısa sürede ağzına tıkmak zorunda kalmayacağın bir şeyler ye. Belki temiz kıyafetler giyersin."

Gömleğine bakıyor. "Kıyafetlerim kirli mi

görünüyor?" Omuz silkiyorum. "Biraz kırıışmış

belki."

"Dün gece bu kıyafetlerle uyudum," diye itiraf ediyor.

"Önceki gece de bu kıyafetlerle yatmıştın." "Oh, kahretsin. Gerçekten mi?"

"Tyson, önümüzdeki yirmi dört saat içinde yüzünü görürsem kovulursun."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve hemen ardından şüpheli bir ifade beliriyor. "Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Kaldır kışını git buradan, dostum. Ben hallederim."

Telefonunu çıkarır ve ekrana bakar. "Oh, kahretsin. Belki başka bir gün." "Ne oldu?"

Ekranı bana bakacak şekilde çevirdi. Bir erkek ve üç kadınla birlikte gülümsediğim poz verilmiş bir fotoğraf var. Yakın zamanda bir mitingde çekilmiş gibi görünüyor. Kaşlarımı kaldırıp Tyson'a soruyorum.

"Hemen solunuzdaki kadın Jessica Culbertson," diyor. "Görünüşe göre bir blog yazarı benim işe aldığım kişilerden önce yerini tespit etmiş."

"Yani, bu neyi kanıtlıyor? Sadece benimle bir mitingde tanıştığını. Halkın içinde."

Tyson ekrana dönüyor ve kaydırıyor. "Bu fotoğraf çekilirken kışını ellediğini söylüyor."

"Saçmalık.

"

"Biliyoru
m."

Fotoğrafı daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak omzunun üzerinden bakıyorum. "Ellerimin nerede olduğunu görebiliyor musun? Fotoğraf çektirirken ellerim hep yanlarımda ya da insanların sırtlarının üst kısmında olur."

Tyson gözlerini kısar. "Hiç sanmıyorum. Herkes çok yakın duruyor."

Telefonunun ana ekran düğmesine basıp görüntünün kaybolmasını sağlıyorum. "Bugün izinlisin, Tyson." "*Bu* kırılma ile mi?"

"Evet. Bu iş kolunda her zaman bir şeyler vardır. Bazen kapatmayı öğrenmek zorundasınız."

"Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Kampanya otobüsünden inmek için kapıya yöneldim. "Git bir kaçamak yap, Tyson. Sana çok iyi gelecektir."

Otobüsün merdivenlerinden kuşluk güneşine doğru yürüyorum. Şu anda basında yer alan boktan haberlere rağmen kendimi iyi hissediyorum. Rahat. Reagan'ın birkaç günlüğüne burada olması beni her yönden rahatlattı.

Bencil bir yanımla hâlâ burada olmasını istiyor ama şu anda annesiyle birlikte olması gerektiğini biliyorum. Annesi, eski kocası Stan Preston tarafından kazıklandığından beri kimseyle çıkmadı. Küçük, sakın bir sahil evi aldı ve orada yalnız başına mutlu olduğunu söylüyor. Yine de Reagan onun için endişeleniyor.

Açlığım yüzünden dikkatim başka bir şeye odaklanamayacak kadar dağılmış durumda, bu yüzden bulunduğumuz küçük kuzey Illinois kasabasının ana caddesindeki yerel bir lokantaya doğru yürüyorum.

İçeri girer girmez, pişen pastırma ve şurup kokuları midemi guruldatıyor. Tezgâhtaki tabureler yıpranmış kasketli yaşlı adamlarla dolu ve diğerleri de restorandaki masalarda oturuyor.

Garson kız bakışlarımı yakalayıp "Ne alırdınız, tatlım?" diye sorana kadar tezgâha yaslanıyorum. "Açlıktan ölüyorum. Ne tavsiye edersiniz?"

"Çiftçinin kahvaltısı popülerdir. Üç dilim domuz pastırması, üç yumurta, iki sosis halkası ve iki parça kızarmış ekmek."

"Mükemmel. Yanında kahve
lütfen." "Yumurtaları nasıl

istersin?" "Orta pişmiş."

"Tost?"

"Buğday,
lütfe."

Siparişı defterine karalıyor ve ben de ona birazdan oturacak bir yer bulacağımı söylüyorum. Beklerken bazı seçmenlerle tanışma fırsatını kaçıramam.

Siparişlerini bekleyen adamlarla dolu bir masaya yöneliyorum, çünkü içlerinden birinin şapkasında "Vietnam Gazisi" yazıyor. O zamanlar neler gördüğünü ve neler yaptığını merak ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Efendim?" Sessizce otururken ona yaklaştım.

"Evet?"

Elimi sıkması için ona uzattım. "Sadece hizmetiniz için teşekkür etmek istedim."

Elimi sıkarken kahverengi gözleri sıcacıktı. "Benim için onurdu." Kollarımdaki mürekkebe bakıyor. "Askerlik yaptın mı?"

"Evet, efendim. Ben bir denizciyim."

Başını sallıyor. "Tanıdık geliyorsun evlat. Ama buralardan değilsin."

"Valiliğe adaylığını koyuyorsun!" Arkadaşlarından biri masanın öbür ucundan beni işaret etti. "Bizi fakirhaneye tıkmak isteyen o kadına karşı."

Masanın etrafında bir dizi homurtu ve mırıldanma var. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir gün ben de bu adamlar gibi olacağım, eski dostlarımla kahve içip eskiden her şeyin ne kadar güzel olduğunu düşüneceğim.

Adamlardan biri açık bir sandalyeyi işaret ederek, "Oturun Sayın Vali," diyor.

Siyah vinil kaplı koltuğa otururken onlara "Henüz kazanmadım," diye hatırlatıyorum.

Emektar bir el sallıyor. "Yapmış gibi davran. Kibir bugünlerde savaşın yarısı."

"Gerçekten o kadının arkasını tuttun mu?" diye soruyor adamlardan biri, *arı-arkası* diye telaffuz ederek. Kaşları merakla kalkık.

"Kesinlikle hayır."

"Bah." Veteriner yine elini sallıyor. "Artık gazetelerde okuduğunuz hiçbir şeye inanamazsınız."

Masadaki grup bana en çok endişe duydukları konular hakkında bilgi veriyor; bu konular arasında Medicare, Sosyal Güvenlik ve gazilere destek olması beni çok şaşırtmadı.

Onların sorunları çoğunlukla federal sorunlar, vali seçilirsem doğrudan yardım edebileceğim bir şey yok ama yine de onlarla bir saat geçirmek güzel. Bu bana en başta neden aday olduğumu hatırlatıyor; insanlara aday olduğu şeye sadık kalan ve konuştuğundan daha çok dinleyen bir temsilci vermek için.

Tüm erkeklerin "harika bir kız" olduğunu söylediği garson kız için güzel bir bahşiş bırakıyorum.

KAMPANYA OTOBÜSÜME DÖNERKEN TELEFONUMU ÇIKARDIM VE REAGAN'IN BANA MESAJ ATTIĞINI GÖRDÜM iki fotoğraf. İlkine tıkladığım anda kanım daha sert pompalanmaya başlıyor.

Kumsalda, mor bir bikini giymiş. Ayak bileğine kadar suya girmiş, arkasında muhteşem bir gün batımı var. İkinci resim ise annesiyle birlikte çekilmiş bir selfie, her ikisi de ıslıl ıslıl gülümsüyor.

Kahretsin, çok güzel. Beni her seferinde etkileyen sadece fiziksel güzelliği değil, masmavi gözlerinde gördüğüm azim, zeka ve sadakat. İstedğim her şey ve daha fazlası onda var.

Tek üzüntüm, benimle birlikte olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldığı. O kadar sadık ki bazen beni kendinden üstün tuttuğunu düşünüyorum ve bu konuda kendimi doğru hissetmiyorum. Seçimi kazanırsam, bundan sonra başına ne gelirse gelsin onu sonuna kadar desteklemeyi planlıyorum.

Yolculuk varsa, hallederiz. Onu, hayallerinin kendi hayallerimin önüne geçmesine izin

vermeyecek kadar çok seviyorum.

Yenilenmiş bir amaç duygusu hissediyorum. Reagan ile evliliğimin beşinci yılında, onu seviyorum ve her zamankinden daha çok istiyorum. Her gün seçmenlerimin hayatını daha iyi hale getirmek için uyanıyorum ama hizmet ettiğim tek kişi Reagan. O kadın için ateşin içinden bile geçerim.

Otobüse binmek için kapıya yaklaştığımda, kapının yanında durup beni bekleyen kişiyi gördüğümde iyi ruh halim bir anda yok oluyor.

Kayınpederim.

"Stan." Gözlerine bakıyorum ama gülümsemiyorum. "Bu zevki neye borçluyum?"

Tam üç saniye boyunca beni inceliyor, alaycı olup olmadığını ölçüyor gibi görünüyor. I am.

"Sanırım neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun, Jude." Kapalı otobüs kapısına dik dik bakıyor. "Ve senin

Şoför otobüse binmeme bile izin

vermiyor." "Çünkü listede adın yok."

"Ben *ailedenim*," diye hatırlatıyor bana. Bu yalancı piç kesinlikle en sevdiğim akrabam değil ama Reagan'ın hatırı için ona katlanıyorum. "Ve şoför beni tanımadığı için kimlik göstermeyi teklif ettim."

Hâlâ kibirli. Uzun süre gözden düşmesi bile bunu değiştirmede. Birkaç yıldır senatörlük yapmıyor, bu yüzden şoförüm Rita'nın onu tanımamasına şaşırmadım.

"Bu onun hatası değil," diye belirttim. "Kurallara uyuyordu ve sen listede yoktun. Hem neden önce aramadın? Burada ne işin var?"

Gözlerini bana dikti. "Otobüste konuşabilir miyiz?"

Ben de gözlerimi kısıyorum. "Evet, ama Reagan'ı üzecek bir şeyle ilgiliyse, orada çok uzun süre kalmayı bekleme."

"Bu kızımı *zaten* üzen bir şey."

Rita kapıları açtı ve bana gülümsedi. "Tekrar hoş geldiniz, Senatör."

"Günaydın Rita," diye lokantada onun için hazırlattığım kâğıt kahve fincanını uzatıyorum. "O benimle birlikte." Kayınpederime başımı salladım. "Bu seferlik binebilsin diye."

Stan, otobüste mutfak masası ve buluşma yeri olarak kullanılan küçük kabine doğru ilerliyor. Orada bir yığın evrak var, onları bir kenara atıyorum.

"Seni yakalayacağımdan mı korkuyorsun?" Stan alay ediyor. "Kampanya sırlarını çalmak için mi buradasın?" "Ne istiyorsun?" Yemini görmezden gelerek ona tekrar soruyorum.

"Benim *istediğim*, kızımı neden bir seks skandalına sürüklediğini öğrenmek. Onu bir kez olsun siyasi hedeflerinin üstünde tutmanın zamanı geldi, Jude. Tabii bu sabah okuduğum haber doğruysa ve kızım seni gerçekten terk ettiyse o başka."

Rita iki saniye içinde otobüsten iniyor. Gizlilik anlaşması imzaladı ve herhangi bir konuşma sırasında burada olacağına güveniyorum ama buna tanık olmak istemiyor gibi görünüyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Reagan'ın babası olmasaydı muhtemelen Stan Preston'ın aşırı aktif çenesine bir yumruk atardım.

"Vay canına." Birkaç saniye boyunca ona baktım. "Şu anda burada durup bana bunu söylediğine inanamıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. Bir yarış yakın olduğunda siyasetin ne kadar kirli olabileceğini bilirsin. Ama sen gerçekten de *onlarca yıl* boyunca ailene ihanet ettin."

Stan'ın yüzü öfkeyle kızarır. "Bu gece ve gündüz, Jude. Yaptığım şey rızaya dayalı bir şeydi. Beni istemeyen bir kadına dokunmayı asla aklımdan bile geçirmem."

"Ben de öyle. Ve eğer yaptığının doğru olduğunu düşünüyorsan, zaten düşündüğümünden daha da pislik birisin demektir."

"İyi değildi. Ama hatalarımın kefareтини ödedim."

"Tanrım, Stan. Gizli bir aileye sahip olmak *hata* değildir. Ve sen sadece yakalandığında itiraf ettin."

"Görünüşe göre hiçbir şeyi kabullenmeyeceksin."

"Ben yapmadım." Kaslarım onu otobüsümün kapısından dışarı itme isteğiyle zonkluyor. "Ben biliyorum ve Reagan da biliyor. Önemli olan tek şey bu."

"O zaman neden annesinin evinde saklanıyor? Eğer senin yanında olmak isteseydi, burada olmaz mıydı?" Stan resmen bana sırtıyor.

"Neden kızınıza neden burada olmadığını sormuyorsunuz?"

"Ona ulaştım."

Alay ediyorum. "Evet, yanıt yok, değil mi? Çünkü aileni mahvettin. Ben karım için *yaşıyorum*. Ona zarar vermektense ölürüm."

"Ona ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Onu bu aşağılanmaya maruz bıraktığını? Fotoğrafçılar her yerde onu takip ediyor. Eğer onu gerçekten seviyorsan, yarıştan çekil."

Alçak bir ses tonuyla gülüyorum. "Ciddi misin? Demokrat Parti'nin sözcüsü burada durmuş benden çekilmemi istiyor ama senin gerekçelerin tamamen fedakârca, değil mi?"

"Bu sadece kızım ile ilgili."

Otobüsün kapısını gösterdim. "Defol git buradan Stan. Kızını hayattan daha çok seviyorum, yoksa seni kapıdan kendim atardım. Teknik olarak akraba olduğumuz için sana üç saniye veriyorum."

Sertçe yutkunuyor ve bir adım geri atıyor. "Yapamazsın."

"Beni dene."

"Söylemem gerekeni söyledim. Reagan beni artık hayatında istemiyor olabilir ama ben onu hâlâ seviyorum ve onun için en iyisini istiyorum."

"Eyaletimizin bir sonraki valisinin karısı hiç fena değil. Ve ben o kadının bastığı yere tapıyorum. O yüzden sakın geri gelme Stan."

Bir kez başını salladıktan sonra, "Sırtını duvara dayayana kadar itiraf etmek istemiyorsun, Jude. Bunu anlıyorum. Ama eğer hakkındaki iddialar doğru değilse, Dominic Marino neden o kadının sessizliğini satın almaya çalışıyor?"

REAGAN

MAyak parmaklarım ıslak kumun derinliklerine batıyor ve su baldırlarımda geziniyor. Gözlerim kapalıyken kumsalın kokusu ve hissi beni Jude ile Hawaii'de evlendiğimiz güne götürüyor.

Her zaman bildiğim en mutlu günlerden biri olarak kalacak.

Burada hayat çok huzurlu. Annem ve ben günde birkaç kez sahilde yürüyor, basit yemekler pişiriyor, film izliyor ve bol bol konuşuyoruz.

Yaklaşan biyopsisi beni buraya getirdiği için kendimi suçlu hissediyorum. Yıllardır böyle baş başa vakit geçirmemiştik ve onun da en az benim kadar bundan hoşlandığını söyleyebilirim.

Burada günbatımı inanılmazdır ve biz de bu gecenin tadını çıkarıyor, ona ait olan sahil şeridinde kol kola yürüyoruz.

Uçsuz bucaksız okyanus dalgalarına bakarken gülümseyerek "Hiç eskimiyor" diyor. "Buraya taşındığımda gerçekten iyileşmeye başladığımı hissettim. Kokulardan seslere ve manzaraya kadar her şey yeniydi."

"Yeni bir başlangıca ihtiyacın vardı."

"Yaptım. Ve burada mutluyum. Henüz bu dünyayı terk etmeye hazır değilim, ama... eğer bu benim zamanımsa, huzuru bulduğumu bilerek gideceğim. Babanın ne yaptığını ilk öğrendiğimde... bir daha asla huzur bulamayacağımı düşünmüştüm."

Kolunu sıkıyorum. "Burada tek başına yalnız hissettiğin oluyor mu hiç?"

"Okumuyorum. Çok okuyorum ve arkadaşlarım var. Hatta... görüştüğüm bir adam bile var."

"Anne!" Durup ona dönüyorum, kalbim şaşkınlık ve mutlulukla çarpıyor. "Neden bana söylemedin? Dört gündür buradayım ve sen bundan daha yeni mi bahsediyorsun?"

Çırpınan dalgalara bakarken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Senden saklamaya falan çalışmıyordum, sadece... işleri ağırdan alıyoruz, anlıyor musun? Altı yıl önce karısını yumurtalık kanserinden kaybetti."

"Yavaşlık iyidir. Kendini tekrar ortaya koyduğun için çok mutluyum."

"Başta istemedim ama Ben ısrarcıydı. Onunla akşam yemeği yemeyi kabul edene kadar bana her gün gül gönderdi."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. Annem bunu hak ediyor - ona değer veren bir adamı. Şu anda sevinç gözyaşları dökebilirim.

"Görünüşe göre iyi bir şeyi gördüğünde anlıyor," diyorum, kuma gömülü bir deniz kabuğunu almak için eğilirken.

"Ona biyopsiden bahsetmedim." Ona

baktım. "Neden söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Karısını kaybetmek onun için çok zor oldu. Çok hastaydı. Onu endişelendirmek istemedim.

Tabii kanser olduğunu öğrenmezsem."

Usluca iç çekiyorum. Bu kelimeyi duymak bile vücudumda bir sarsıntı yaratıyor. Dün biyopsi için hastaneye gittik ve şimdi sonuçları bekliyoruz.

Onun için güçlü olmaya çalışıyorum ama bu her şeyimi alıyor. Annemi her zaman sevdim ama evlendiğimden beri ilişkimizi ihmal ettiğimi hissediyorum.

Sürekli hareket halindeydim, her zaman Jude'un yanıdaydım ya da kendi kariyerim üzerinde çalışıyordum. Annemi sadece tatillerde görmek için değil, son birkaç gündür olduğu gibi birlikte kaliteli zaman geçirmek için de zaman ayırmadım.

Ve şimdi onunla ne kadar çok şey kaçırdığımı gördüğüm için, bunu düzeltmek istiyorum. Onunla böyle bire bir daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Ve eğer Jude ve benim çocuklarımız olursa, onları da bu sahile getirip onunla birlikte olmak ve bunun gibi sakin günler geçirmek istiyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve annem gülümsüyor. "Sanırım Jude seni özliyor. Onu ara."

"O bekleyebilir."

"Aslında Ben'e bir geri arama borcum var." Eve doğru dönüyor. "Çay ister misin?"

"Ben de isterim." Telefonumu çıkarıyorum ve onun haklı olduğunu görüyorum; bana mesaj atan kişi Jude'muş. "Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Hemen cevap veren Jude'u aramak için telefonumun ekranına dokunuyorum. "Selam bebeğim, nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"Bir saniye bekle." Telefonu kapatıp başka biriyle konuşurken sesi boğuklaşıyor. "Tamam, buradayım."

"Tyson?" Ben soruyorum.

"Evet. Neredeyse bütün gün izin aldı. Kendini toparlayabileceğinden emin değilim." Rahatlamaya çalışan gergin Tyson'ın görüntüsüne gülüyorum.

"Kampanya hayatı nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

"Yeni bir şey yok. Yine de babandan beklenmedik bir ziyaret aldım."

"Babam mı?"

"Evet. Anladığım kadarıyla sen de onun geleceğini bilmiyordun?"

"Hayır. Onunla bir süredir konuşmadım. Geleceğini bilseydim sana haber verirdim. Yeni mi geldi?"

"Evet."

"Ne istiyormuş?"

Bir duraklama oldu. "Neler olup bittiğini tahmin edebiliyorsundur."

"Söyleyebileceği pek çok şeyi hayal edebiliyorum. Ne istiyordu, Jude?"

Birkaç dakika daha sessizlik oldu. "Bence bu konuyu şimdi konuşmamalıyız."

"Neden konuşmayalım?"

"Ben sadece... Bana aramızın iyi olduğunu söylemeni istiyorum. Hâlâ var olduğunu."

"Hâlâ var mısın?" Büyük, düz bir kayanın üzerine oturup rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Neden bu kadar gizemli davranıyorsun? Bana neler olduğunu anlat."

Telefonda iç geçiriyor. "Bebeğim, yapamam. Yeni bir güvenlik ekibi tuttuk ve teknik eleman bana iletişimimin hiçbirinin güvenli olmadığını varsaymam gerektiğini söyledi."

"Yani... biri dinliyor olabilir mi?"

"Evet. Mesajlaşmalarımız da öyle. Bazı konuşmaların yüz yüze yapılması gerekecek."

Düşünüyorum, sonra diyorum ki, "Tamam. Ama neden bana aramızın iyi olup olmadığını soruyorsun? Ben sadece buradayım-"

"Sakin söyleme. Fotoğrafçılar seni bulmasını istemiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldım, neyi söylemenin güvenli olup olmadığından emin değildim.

Haberlerden kasıtlı olarak uzak duruyorum ama neyi kaçırıyorum?

Aman Tanrım. Jude'a karşı yeni suçlamalar mı var? Bu yüzden mi bana iyi olup olmadığımızı soruyor? Bu düşünce midemin gergin bir şekilde yuvarlanmasına neden oluyor.

Öğrenene kadar her şeyin aynı olduğunu varsaymak zorundayım. "Tabii ki iyiyiz.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Ve seni özlüyorum. Sizi düşünüyorum, bebeğim. İkinizi de."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Ne zaman öğreneceğinize

dair bir fikriniz var mı?"

"Birkaç gün içinde olmalı."

"Tamam." Sesi yorgun geliyor. "Üzgünüm bebeğim, ama gitmem gerek. Tyson kalp krizi geçirmek üzere. Bir toplantıya gidiyoruz."

"Anlıyorum."

"Bu gece işim bitince seni ararım." "Tamam.

Hoşça kal bebeğim."

"Hoşça kal. Seni seviyorum."

Anneme Ben'le konuşması için zaman tanıyarak ve babamın Jude'a ne söylemiş olabileceğini düşünerek sahilde birkaç dakika tek başıma yürüyorum.

İkimizin de yanına yaklaşmaya hakkı yok. Ona tahammül ediyorum, ama hepsi bu.

Bazı acılar çok derindir.

JUDE

B Dominic Marino beni geri aramaya zahmet ettiğinde -ona mesaj bıraktıktan iki gün sonra- sabrım tükenmişti.

Telefonu açtığımda "Sizin için ne yapabilirim Senatör Titan?" diye soruyor.

"Bence daha iyi bir soru, benim iznim olmadan benim için ne yapmaya çalıştınız?" Hattın diğer ucunda birkaç saniyelik bir sessizlik olur.

"Seni yanlış duyduğuma eminim," diyor Dominic sonunda. "Çünkü senin pis işlerini yapıyor olsaydım -yaptığımı söylemiyorum- bunun için bana teşekkür ediyor olurdun."

Tavana bakıyorum ve sonra kampanya otobüsünden iniyorum. Bu konuşmayı kimsenin - güvendiğim çalışanlarımın bile- duymasını istemiyorum.

Güvenli bir m e s a f e d e , bir otoparkın ortasında tek başımayken cevap veriyorum. "Seninle bir kez görüştüm. Ve o toplantıda senden hiçbir şey istemedim."

"Ama desteğimi sundum," diyor Dominic soğuk bir ses tonuyla. "Bunun için minnettar olacağını söylemiştin." "Destek demek bana oy vermek demek. Başkalarına platformumdan bahsetmek.

Belki katkıda bulunmak. Ama bu

seni benim için bir sözcü yapacağım. Ne yaptın sen?"

"Bir sorunun var. Onu ortadan kaldırıyorum. Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Lanet olsun. Reagan, Dominic Marino konusunda haklıydı. Bunu bilmeliydim. Onun gibi adamlar politikacıların sadakatini böyle sahtekarca yollarla satın almaya çalışırlar. Siyasette parçası olmayı reddettiğim her şey bu.

"Beni dinle, Marino." Sesim yumuşak ve emin. "Herhangi birine yaptığın tüm teklifleri masadan kaldırıman gerekiyor. Asla senin piyonun olmayacağım gibi, adını boktan listemin başına koymak üzereyim."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Senatör?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor.

"Hiç de değil. Demek istediğim, eğer vali konağında bir arkadaş istiyorsanız, yanlış adayla konuşuyorsunuz. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Bayan Culbertson tam bir geri çekilme karşılığında benden bir hediye kabul etmeye istekli olsa bile mi?"

"Hayır. Paran sende kalsın. Seninle bir şey yapmakla ilgilenmiyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve ellerimi başımın üzerine koyarak telefonumu cebime sokuyorum. Rakibimle aramızdaki yarış çok sıkı, çünkü rakibim kampanyasına milyonlarca dolar para akıtıyor. Kampanya için harcadığım zamanı arttırmak zorunda kaldım ve spor yapmaya ya da hızlı bir sabah koşusuna bile zaman kalmadı.

O zamanı geri kazanmam gerekecek. Reagan gittiğine göre, stresi azaltmak için başka bir yol

bulmalıyım.

Gerginliği atmanın en sevdiğim yolu onunla birkaç saat terli terli seks yapmak. Ama o gelene kadar

Florida'dan döndüğümde, karımın vücudunun yanında ikinci bile olmayan elime güvenmek zorundayım.

Ağzı. Sıkı bacakları. Nefes nefese sesi. Tanrım, onu özleyorum. Onunla Marino'yla ilgili konuşmak istiyorum ama güvenli telefon hattı sorunu yüzünden konuşamıyorum.

Dünyada gardımı tamamen indirebileceğim başka kimse yok. Ve onu tanıyorum, sana söylemiştim demezdi. Bana Marino'nun bir pislik olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Her şey yoluna girecek. Buna inanıyorum. Ama yol kayalıkllaşıyor ve karım yanımda olmadan bitiş çizgisini geçmek istemiyorum. Kazansam da kaybetsem de ona ihtiyacım var.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve onu çıkarıyorum. Beş dakika içinde yeni iletişim stratejistimle bir toplantım olduğunu hatırlatan bir takvim.

Hay sikeyim. Stratejimin neden "Doğruyu söyle ve elinden gelenin en iyisini yap" olamayacağını anlamıyorum. Siyaset karmaşık bir hal alabiliyor. Ama RNC tamamen arkamda ve gönderdikleri kaynaklar için minnettarım.

Bu kadın, Vanessa Grayson, en iyisi olmalı. Odak gruplarını yönetti, anketörlerim ve Tyson ile zaman geçirdi ve hatta bir gün stajyerleri öğle yemeğine çıkardı. Mesaj verme konusundaki araştırması çok kapsamlı ve söyleyeceklerini dinlemem gerekiyor.

Otobüse geri döndüğümde, otobüste Vanessa'dan başka kimse kalmamıştı. Rita'nın otobüsün önündeki koltuğu bile boştu.

Vanessa, "Tyson herkesi öğle yemeği için sokağın aşağısındaki bara götürdü," diyor. "Size yemek getirmesini isterseniz ona mesaj atabileceğinizi söyledi."

Telefonumu masanın üzerine bırakarak mutfaktaki kabinin diğer tarafına geçiyorum.

"Tamam." Kaşlarımı çatıyorum. "Başlamaya hazır mısınız?"

"Sanırım önce bir içki alacağım. Sen bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum ve önümdeki masanın üzerinde duran kâğıt yığınınına bakıyorum.

"Bu demografik bilgiler biraz şaşırtıcı," diyorum bir tabloyu tarayarak.

"Nasıl yani?"

Bakıyorum, buzdolabından bir şişe su almış ve kapatıyor. "Üniversite eğitilmiş kadınlardan daha fazla oy alacağımı düşünmüştüm," diyorum.

"Evet, rakibiniz kendi kendini yetiştirmiş bir kadın milyoner, bu yüzden o demografiye kilitlenmiş durumda."

Vanessa suyun kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra şişeyi tezgâhın üzerine bırakır. Kırmızı bluzunun en üst düğmesine uzanıyor ve düğmelerini açıyor.

"Burası çok sıcak, sence de öyle değil mi?" Açtığı düğme sayesinde artık açıkta kalan göğüslerinin arasındaki çizgide bir parmak ucunu gezdiriyor.

Lanet olsun. Şu anda buna ihtiyacım yok. Otobüsümde bir kadınla yalnızken, başka bir kadın ve benim hakkımdaki asılsız iddialar hâlâ ortalıkta dolaşırken mi? Beni bu duruma soktuğu için Tyson'ın kıcını tekmeleyeceğim.

"Biliyor musun, hava çok sıcak," diye yalan söyleyerek ayağa kalkıyorum. "Gerçekten soğuk bir bira içebilirim. Şu bara gidip diğerleriyle birlikte öğle yemeği yiyeceğim."

"Ne?" Vanessa kaşlarını çatır. "Peki ya toplantımız ne olacak?"

Masanın üzerine bıraktığı kâğıt yığınınını kaldırıyorum. "Sanırım önce bunların üzerinden geçmem gerekiyor. Sonra Tyson ve ben sizinle oturacağız."

"Şimdi sizinle birlikte üzerinden geçeceğiz. Tyson'ın burada olmasına gerek yok."

Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak bana bir adım daha yaklaşıyor. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Biliyor musun, karımı geri aramakta geciktim. Onu bara giderken arayacağım. Sizin için bir şey getirebilir miyiz?"

"Hayır, ben iyiyim, ama-"

Dönüp gidiyorum, bitirmesine izin vermiyorum. İşimi şansa bırakmayacağım. Benimle birlikte olmaya çalışırsa ve ben onu reddedersem, ki reddederim, sinirlenebilir ve ona asılanın ben olduğumu söyleyebilir.

Dominic Marino'dan kendi iletişim stratejistime kadar, olmadığım insanlarla yataktaymışım gibi görünmesini engellemek zorundayım. Bu saçmalık için zamanım yok. Meşru kampanya yürütmek yeterince zor.

Beş dakika içinde bara varıyorum ve Tyson beni görür görmez şaşkın bir bakış atıyor. "Dışarı. Hemen." Ona kaşlarımı çatıyorum ve havada bir patates kızartması düşürüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor alçak sesle barın arkasındaki ara sokaktan. "Karım olmadığı sürece beni bir daha asla bir kadınla yalnız bırakma." Tyson'ın gözleri büyür. "Oh. Yani... kahretsin."

"Bu sefer sorun yok, kurtuldum ama bir daha olamaz."

"Hayır, haklısın. Bizim takımında olduğu için bunu düşünmemiştim bile ama... evet, haklısın."

"Seçim gecesine kadar kışkımda bir sivilce gibi olman gerekiyor," diyorum. "Hatta aynı masayı paylaşıyor olmamız

Reagan'la birlikte olmadığım sürece otel odasında kalmam."

"Evet, tamam. Ama seni kaşıklamıyorum." Tyson zayıfça gülüyor.

"Hayır, kesinlikle değilsin. Şimdi içeri girelim ve telafi etmek için bana öğle yemeği ısmarlayabilirsin."

Gözlerini deviriyor. "*Bana* ne zaman yemek ısmarlayacaksın?" "Tyson, eğer kazanırsak sana bir biftek ısmarlayacağım."

Düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Biftek severim."

"Ben de kazanmayı seviyorum. O yüzden ikimizi de nasıl mutlu edeceğimizi bulalım." "Sanırım iletişim stratejisi toplantısına katılmam gerekiyor, ha?"

"Evet. Ve onunla her buluşmamızda."

Başını sallıyor. "Ateşli piliçlerin sadece evliyken seninle ilgilenmesi biraz saçma ve ben bekarım."

"Onu istiyorsan, peşinden git," dedim ona.

Tyson kıpkırmızı kesilir. "Yapamadım... Yani..."

"Hadi yemeğe gidelim, dostum." Onu sırtından alkışlıyorum. "Biriyle çıkmak için vaktin yok zaten." "Doğru," diye homurdanıyor. "Şu anda bir duş beni mutlu ederdi."

"Beni kiminle yalnız bırakmadığın sürece bir tane alacağını biliyorsun." "Yani... Voldemort mu?" Şaka yapma girişimine homurdanıyor.

Otobüsten inerken Vanessa'nın yüzündeki kırılgan ifadeyi hatırlıyorum ve bunun onun için hiç de kötü bir isim olmadığına karar veriyorum. Riskler o kadar yükseldi ki herkes kötü adam olabilir.

REAGAN

I Bir fincan kahve daha doldurmak için annemin mutfağına girerken gözyaşlarının yüzünden aşağıya aktığını görüyorum.

Ona bakarken nefes almayı bırakıyorum. Jude'un benimle konuştuğunu neredeyse duyabiliyorum, sesi derin ve düzgün.

Güçlü ol, Reagan. Güçlü ol. Ne olursa olsun, senin güçlü olmana ihtiyacı var.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Az önce telefonda konuştum. Sonuçlarım geldi ve... Ben iyiyim." Hıçkırıklara boğuldu. "İyi huylu."

Neredeyse iki haftadır tuttuğumu hissettiğim nefesimi bırakıyorum ve aynı anda gözyaşlarına boğuluyorum. Ayağa kalkıyor ve kollarımızı birbirimize doluyoruz.

Rahatlama tüm vücuduma yayılıyor. Fiziksel, duygusal ve ruhsal.

Bir dakika sonra annem birkaç mendil almak için çekiliyor. Bana bir tane uzatıyor ve ben de yanaklarımdaki yaşları siliyorum.

"Kız kardeşini aramam gerekiyor," diyor, omuzları rahatlamış bir şekilde. "Ve Ben'i."

"Ona söyledin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama şimdi ona her şeyi anlatacağım."

"Onunla tanışabilecek miyim? Buradayken onunla tanışmayı çok isterim."

Düşünüyor. "Bunu yapabiliriz. Kampanya çalışmalarına hemen geri dönmek isteyeceğini düşündüm."

"Biraz daha kalmak istiyorum. Seninle geçirdiğim bu zamandan gerçekten keyif alıyorum. Ve şimdi kutlayacak bir şeyimiz var."

Derin bir nefes alıyor ve üflüyor. "Evet, öyle. Çok rahatladım Reagan."

Elimi sıkıyor, sonra telefonunu alıp güverteye çıkıyor. Kaldığım misafir odasına gidip kendi telefonumu aldım ve Jude'a bir mesaj yazdım.

Ben: İyi haberlerimiz var. Her yer temiz.

Hemen cevap veriyor.

Jude: Bebeğim, bu harika. Rahatlamış olmalısın.

Ben: Ne kadar rahatladığımı kelimelerle ifade edemem.

Jude: Seni çok özledim. Seni tekrar yanımda görmek için sabırsızlanıyorum. Ben: Bu konuda...

Jude: Öyle mi?

Ben: Kalıp annemle biraz daha vakit geçirmek istiyorum. Onunla yalnız kalmayalı uzun zaman oldu.

Jude: Tabii, anlıyorum.

Ben: Yani bir süre daha sadece kodlanmış mesajlar ve telefon görüşmeleri. ☹

Jude: Beklemeye değersin. Üzgünüm, ben gittim. Yayın kurulu toplantısındaayım.

Gebert onları, Titan. Seni seviyorum. Jude:

Ben de seni seviyorum.

Telefonumu bıraktım ve bir koltuğa uzandım. Annemle yaşadığım bu olay benim için her şeyi bir perspektife oturttu. Çok uzun zamandır anket rakamlarına, kampanya katkılarına ve siyasi platformlara odaklanmış durumdayım. Jude da ben de.

İnsanların hayatlarını gerçekten değiştirmemize olanak tanıyan pozisyonlarda olduğumuz için şanslı olduğumuzu kendimize hatırlatıyoruz. Ancak bu bir eziyet ve yeterince sık kabul etmediğimiz şey ise kişisel hayatlarımıza olan maliyeti.

Zihnimi temizlemem gerek. Uzun, sıcak bir duş alıyorum ve ıslak saçlarımı topuz yapıyorum. Plaj hayatı güzel ve az bakım gerektiriyor. Burada fön makinesine gerek yok.

Sonra anneme bugün onu öğle yemeğine ve alışverişe götüreceğimi söyledim. Yerel bir deniz ürünleri restoranına gittik ve sonra bana en sevdiği küçük butik mağazaları gösterdi.

Eninde sonunda eve dönmek zorunda olduğum için almam gerekenden çok daha fazlasını alıyorum ama bugün pratik olmamaya karar verdim. Acele etmeyeceğim, stres yapmayacağım ya da endişelenmeyeceğim. Günün sonunda dondurma yemek için durduğumuzda sadece kulağa hoş gelen şeyleri düşünüyorum, neden yememem gerektiğini değil.

Sahilde bir bankta oturmuş dondurmalarımızı yerken annem "Kennedy ve Chris nasıllar?" diye soruyor.

Rocky Road külahımdan erimekte olan çikolatalı dondurma akıntısını kaydırıyorum. "Bir süredir Chris'le konuşmadım. Kennedy gerçekten çok iyi. O ve Nix Filipinler yakınlarında büyük bir dalış gezisine çıkmak için bir ay izin aldılar."

"Vay canına. Dalış mı?"

Başımı salladım. Annem, babamın uzun süreli ilişkisinden olan çocukları Chris ve Kennedy'yi sorgusuz sualsiz kabul etti. Olanların hiçbirinin onların suçu olmadığını biliyor. Kennedy hala tüm bu gerçeklerle mücadele ediyor. O da babamın başka bir ailesi olduğunu bilmiyordu.

"Erkek kardeşimi ve diğer kız kardeşimi öğrenmek, tüm bunlardan çıkan tek iyi şeydi," diyorum, yarı kendi kendime.

"Bundan emin değilim."

Annemle yüzleşmek için döndüm. "Ne demek istiyorsun?" "Şimdi o zaman olduğumdan daha mutluyum."

"Büyürken bana hep mutlu görünmüştün."

"Mutsuz değildim. Çocuklarım vardı ve bir senatörün eşi olarak asil bir şey yaptığımı hissediyordum. Daha büyük bir iyiliği desteklediğimi falan."

"Neler olduğunu bilemezdin anne."

Yanımdan geçen bir tekneye bakıyor. "Tüm bunları kastetmedim. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve geriye dönüp baktığımda, baban düşündüğüm kişi olsaydı bile, buna değmezdi."

"Nasıl yani?"

Konuşmaya başlıyor ama tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Oraya gitmemiz gerektiğini sanmıyorum. Jude'un valilik kampanyasının tam ortasındasın. Şu anda benim bu konudaki düşüncelerimi duymana gerek yok."

Kaşlarımı merakla kaldırıyorum. "Yine de bu konudaki düşüncelerini duymak istiyorum."

Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Buna değmezdi. Bazen kendime babanla ayrı kaldığımız onca

zamanın, onun yoldan çıkmasının nedenlerinden biri olup olmadığını soruyorum."

"Anne." Başımı sallıyorum. "Bu şekilde düşünemezsin. O hatalıydı. Çok yanlıştı. Bunun için hiçbir mazeret yok."

"Biliyorum." Başını sallayarak onaylıyor. "Gerçekten biliyorum. Ama demek istediğim... ilişkimiz hiçbir zaman... sihirli değildi, anlıyor musun? Her zaman ofiste ne kadar ileri gidebileceği ve işlerin dış dünyaya nasıl görüldüğü ile ilgiliydi. Görünüş için yaşıyorduk. Eğer tekrar yapabilseydim, çok daha farklı yapardım."

"Nasıl yani?"

"Benimle ve çocuklarımızla birlikte bir hayatın yeterli olacağı bir adamla evlenirdim." Bankta arkasına yaslanıyor. "Güçlü ya da nüfuzlu olmak istemeyen bir adamla. Küçükler liginde koçluk yapmak ve bale resitallerine gitmek isteyen bir adam."

Annemin spor müsabakalarımnda tribünde tek başına oturduğu zamanları düşünüyorum. Tek başına katıldığı veli-öğretmen konferanslarını. Masada boş bir koltuğun olduğu akşam yemeklerini.

Sık sık hareket halindeydik. Hayatımız böyleydi, tıpkı benim şu anki hayatım gibi.

"Bana Ben'den bahset," diyorum, sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini düşünmemeye çalışarak. "Ah." Gülümserken yanakları pembeleşiyor. "Emekli bir fizik profesörü. Yelkenciliği seviyor ve yemek pişirmek."

"Yelken mi? Onunla hiç denize açıldınız

mi?" "Birkaç kez."

Onu dürtüyorum ve gülüyorum. "Benden sakladığına inanamıyorum. Yelkenli kullanan bir fizik profesörü mü? Kendi yelkenlisi mi var?"

"Öyle. Varlıklı bir ailede doğdu ama öğretmenlik her zaman tutkusu oldu." "Ve onunla sihir hissediyor musun?"

Kollarını kendi etrafında sarıyor ve yüzüne yayılan bir sırıtiş onu aydınlatıyor. "Evet. Hayatımda ilk kez, sadece birlikte olmak yeterli geliyor. Bana baktığında, o anda dünyada istediği başka bir şey yokmuş gibi hissediyorum. Ben de onun için aynı şeyi hissediyorum."

Mutluluk gözyaşlarına engel oluyorum. "Anne, senin için çok heyecanlıyım. Böyle bir sevgiyi ve mutluluğu hak ediyorsun."

Gülümsemesi yumuşar. "Sen de öyle Reagan. Jude'u çok sevdiğimi biliyorsun ama bazen ikinizin de benimle aynı bedeli ödeyip ödemediğinizi merak ediyorum. Kamu hizmeti adına kendinizden çok fazla şey veriyorsunuz."

Kucağıma bakıyorum. Sanki aklımı okuyabiliyor. Son zamanlarda ben de aynı şeyleri düşünüyordum. "Haddimi aşmak istememiştim." Elini benimkinin üzerine koydu. "Sadece durup koklamanızı istiyorum.

güller, tabiri caizse. Benim yaptığımdan daha iyisini yapmanı istiyorum."

"Biliyorum anne. Ben de hissediyorum. Sürekli yeterince şey yapmadığımız hissi var. Kampanyaya başlamak için daha erken kalkmamız, daha geç saatlere kadar dışarıda kalmamız, bir etkinlik daha eklememiz gerektiği..."

"Hiç bitmiyor." Başını sallıyor. "Baban Senato koltuğunu kazandıktan sonra bile kampanyalar hiç bitmedi çünkü koltuğunu *korumak* zorundaydı. Ve eğer Jude vali olursa... bu daha da büyük bir sahne olacak. Daha fazla baskıyla birlikte. Haberlerde onu tacizle suçlayan kadınla ilgili hikayeleri görünce..." Ağır ağır iç geçiriyor. "Benim için çok zor oldu Reagan. Benim yaşadıklarımı senin de yaşamayı asla istemem."

"Ama Jude o kadına dokunmadı. Onu tanıyorum."

"Bunu yaptığına bir an bile inanmıyorum. Ama daha fazla suçlama olacak ve sonra onu satın almaya çalışan insanlar olacak. Bu hiç bitmeyecek."

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıp okyanus havasını içime çekiyorum. "Düşündüm ki, eğer

ofisi tutan ben değilsem

-Her şeyimle inandığım Jude olsaydı daha kolay olurdu."

"Sevdiğiniz birinin yanlış suçlamalarla sürüklendiğini görmek zor. Yerin dibine sokulduğunu görmek." "Öyle. Ama ben onu seviyorum. Ve kamu hizmeti onun kalbinin olduğu yer."

Annemin gözleri duygu seliyle doluyor. "Sadece kalbinin nerede yattığının da önemli olduğunu unutma. En az onun kadar önemli."

Kolunu bana doladı, ben de ona doğru eğildim. Gerçekten ne istediğimi düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Artık "ben" yerine "biz "in bir parçasıyım ve Jude benim tüm dünyam.

Ama o benim dünyamsa, ondan elde ettiğimden daha fazlasını istemeye hakkım yok mu? Onu bu kadar çok insanla paylaşmak istememeye?

Birlikte geçirilen tutkulu geceler çalınan bir lüks haline geldi, ama neden? Kocamla konuşmanın bir yolunu bulmalıyım, ancak güvenlik ekibi sayesinde büyük bir iletişim engeli var.

Jude'a daha fazlasını değil, daha azını istediğimi söylemek istiyorum. Sadece o ve ben olmayan her şeyden daha azını. Annemin kanser korkusu ve bugünkü konuşmamız bana hayatın kısa olabileceğini hatırlattı.

Geriye dönüp baktığımda keşke kariyer hedeflerimizi bir kenara bırakıp gerçekten önemli olan tek şeye, yani bize odaklansaydık demek istemiyorum.

JUDE

“Jude, eşin seni hakkındaki suçlamalar yüzünden mi terk etti?”

Bir muhabir yüzüme mikrofon tutuyor ve ben sessizce ona bakıyorum. Gözleri ben onu aşağı bak.

"Seçmenlerle olan bir toplantıya geç kaldım." Elimi mikrofonun üzerine koydum ve yüzümden uzaklaştırdım. "Affedersiniz."

"Jessica Culbertson size karşı suçlamalarını geri çekmesi için ona ödeme yapmaya çalıştığınızı söylüyor. Bu doğru mu?"

Beni çeken kameraların farkında olarak yürümeyi bırakıyorum. İçgüdülerim bu adama siktirip gitmesini söylüyor ama yapamıyorum.

"Hayır, bu doğru değil. Bayan Culbertson ile bir mitingde çekilen ve ortalıkta dolaşan fotoğraf dışında, onu hiç görmedim ve konuşmadım."

"Ona uygunsuz bir şekilde dokunduğunuz fotoğraf mı?" Bir kadın muhabir kaşlarını çatarak bana meydan okuyor.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Karınız sizi bir otel odasında başka bir kadınla gösteren yeni fotoğraflar hakkında ne düşünüyor?"

Fotoğraftakinin başka bir kadın olduğu varsayımının devam etmesi karşısında duyduğum şaşkınlığı gizliyorum. "Karım ve ben iyiyiz. Yine de onun için endişelendiğinizi bilmesini sağlayacağım."

"Kayınpederiniz Stan Preston'dan tavsiye aldığınız doğru mu?" diye bağırıyor göremediğim bir muhabir.

"Çocuklar." Tyson araya girerek gazetecileri engellemek için bir kolunu uzattı. "Seçmenleriyle yapacağı toplantıya geç kaldı. Bırakın geçsin."

Toplantım bir grup çevreciyle. Odaya girdiğimde, birkaçı çoktan ateşlenmişti.

Yanımdan geçerken bir adamın yanındakine "Bu adamdan önce Büyük Kuş'a oy vereceğim," diye mırıldandığını duyuyorum. Yani pek dost canlısı bir kalabalık sayılmaz. Ama sorun değil. Ben Illinois eyaletindeki herkesi temsil ediyorum,

Bu da onları dinlemeyi asla bırakmayacağım anlamına geliyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar." Kürsünün arkasındaki yerime geçtim ve Tyson'ın bana uzattığı su şişesini aldım. "Hemen sorulara geçebiliriz diye düşündüm."

Ön sıralardan bir kadın "Medya bu toplantıya neden alınmadı?" diye soruyor.

"Çünkü tüm soruları benim özel hayatımla ilgili, çevreyle değil. Endişeleriniz boğulup gider." Başını iki yana sallıyor. "Eğer söylediklerinizi kaydeden biri yoksa, bize her şeyin sözünü

verebilirsiniz ve

Bunu söylediğini kimse bilmeyecek." Kalabalıktan birkaç kişi başını sallar.

"Bakın, beni altı yıldan uzun bir süredir tanıyorsunuz. Sözümün eri bir adam olduğumu kanıtladığımı düşünüyorum. Size duymak istediklerinizi söylemeyeceğim. Bugün buraya çoğunlukla dinlemek için geldim. Ama bu toplantıyı kaydetmek isterseniz, bununla ilgili bir sorunum yok. Sadece muhabirlerin burada bağırarak grubunuzun konusuyla ilgisi olmayan sorular sormasını istemiyorum."

Kadın cep telefonunu çıkarıp bana doğrultuyor, belli ki kaydetmeye karar vermiş. Kampanya yolunda uzun bir gün olacak.

ÖĞLEDEN SONRAKİ ON BEŞ DAKİKALIK MOLAMI KAMPANYA OTOBÜSÜNDEKİ KÜÇÜK BİR RANZADA GEÇİRİYORUM, PERDE

Reagan'la mesajlaşırken etrafımı sardı.

Ben: Bu biraz stres atmak için mükemmel bir zaman. Sadece söylüyorum.

O da gülme emojisi gönderiyor. Ne oluyor lan? Sekssizlikten ölen bir tek ben miyim? Başka bir mesaj yazıyorum.

Ben: Ne zaman döneceğin hakkında bir fikrin var mı?

Reagan: Henüz yok.

Eskiden savaş durumlarında hissettiğim aynı farkındalıkla derim karıncalanıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Ama bunu açıkça söyleyemem, çünkü konuşmamız izleniyorsa, bir şeyler yanlış anlaşılabilir ve bana karşı kullanılabilir.

Ama bir şey söylemek zorundayım.

Ben: İyi misin bebeğim?

Reagan: Harikayım. Bronzlaşıyorum ve annemin favori tariflerinden bazılarını pişirmeyi öğreniyorum.

Peki ya sen? Meşgul müsün?

Daha önce de kampanya yürüttü ve programıma erişimi var. Kıçımı yırtarak çalıştığımı biliyor olmalı. Ve bencilce burada benimle olmak istemesini dilerdim.

Ben: Evet, çok meşgulüm.

Reagan: Yeni çalışanlar nasıl? Ben: Genel olarak oldukça iyi.

Reagan: Uzak görünüyorsun. Her şey yolunda mı?

Mesafeli mi görünüyorum? Florida'da bronzlaşmaya çalışan ve ben sıcak, tabut büyüklüğünde bir ranzada azgın bir ereksiyonla yataarken beni hiç özlemiyor gibi görünen o.

Kızgınlığımı yatıştırmaya çalışıyorum. Reagan bir molayı hak ediyor ve annesiyle yeterince vakit geçirmiyor.

Ben: Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Ve seni özlüyorum.

Reagan: Ben de seni özledim. Seninle konuşmak istediğim çok şey var. Burada bir şeyler düşünmek için çok zamanım oldu.

Ben: Mesela?

Reagan: Şu anda söyleyebileceğim bir şey yok.

Hay sikeyim. Karımla gerçek bir konuşma yapamamaktan bıktım. Ona dokunamamaktan, hatta göz göze gelememekten duyduğum hayal kırıklığından bahsetmiyorum bile.

Bu yarışta çok mücadele ediyorum çünkü onun benim için yaptığı fedakârlıklara değsin istiyorum. Benimle gurur duymasını istiyorum. Ama bunu tek başıma yapmak istemiyorum.

Reagan'a evlenme teklif etmeden önce, hayatımın geri kalanını onunla geçirmek konusunda uzun uzun düşündüm.

Huzursuz olur muydum? Evlilik dışı yaşamın özgürlüğünü özler miydim?

Onun için adım atmaya değer olduğuna karar verdim. Onu gördüğüm andan beri, o benim için tekti. Ve şaşırtıcı bir şekilde, evlilik en başından beri bana çok uygundu. Kendimi hiç huzursuz ya da boşluğa muhtaç hissetmedim.

Aslında tam tersi. Karımı sadece yanımda istemiyorum, ona ihtiyacım var. Bu beni bencil bir pislik yapsa bile. Beni topraklıyor ve önünde kendimi tamamen bırakabildiğim tek kişi o.

Artık tutamadığım kelimeleri yazıyorum.

Ben: Seni görmem gerek.

Reagan: Her şey yolunda mı?

Ben: Her şey yolunda, ama seni görmem gerek. Buraya gelmek istemezsen oraya uçarım.

Reagan: Seni görmek istemediğimden değil, bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece annemle biraz kaliteli zaman geçirmeye çalışıyorum.

Ben: Biliyorum. Ama bana bir gece ayırabilir misin?

Reagan: Çok mu alaycısın?

Ben: Reagan. Ne zaman ve nerede? Karımla bir geceye ihtiyacım var. Reagan: Tamam. Anneme planlarının ne olduğunu sorayım.

Otobüsün bej renkli tavanına bakarken aletim fermuarımı rahatsız edici bir şekilde zorluyor. Kontrolün bende olmadığı hissinden nefret ediyorum. Ama artık elim kesmeyecek. Karımı becermem gerek.

Bir metin yazdığını gösteren üç nokta ekranda beliriyor ve ben beklerken onlara bakıyorum.

Reagan: Cumartesi gecesi. Chicago'ya uçabilirim. Bizim evde bir gece kalabilir misin?

Ben: Evet.

Reagan: Tamam, mümkünse beni alabilmen için programımı mesaj atacağım.

Daha az tanınan herhangi bir tanıdığına gönderdikleriyle aynı olan mesajlarını okumaya devam ettikçe kızgınlığım artıyor. Taşaklarım Şirinler gibi görünüyor ve o bir salatalık kadar soğukkanlı. Öfkeli bir mesaj gönderdim.

Ben: İyilik için teşekkürler. Seni de görmek için

sabırsızlanıyorum. Reagan: Bu da ne demek şimdi?

En azından beni gördüğün için heyecanlıymışsın gibi davranabilirsin. Neredeyse iki hafta oldu.

Reagan: Tabii ki, seni gördüğüm için heyecanlıyım. Ama biz evliyiz. Seni her gördüğümde bunu söylemem gerektiğini düşünmemiştim.

Ben: Ne yani, evli insanlar artık birbirlerini heyecanlandırmıyor mu? Reagan: Jude, saçmalıyorsun.

Ben: Ve sen kayıtsız kalıyorsun.

Reagan: Sadece kavga arıyorsun.

Ben: Hayır, karımın beni iki haftadır görmemesini umursamasını istiyorum.

Reagan: Neden burada olmam gerektiğini biliyorsun. Sen de kampanyayla meşgulsün.

Ben: Senin de bir parçası olmak istediğini sanıyordum.

Reagan: Ben de bunun bir parçasıydım. Ama sırf fotoğrafçılar "adamımın yanında dururken" fotoğrafımı çeksin diye her konuştuğunuzda gözlerim parlayarak orada duracaksam namerdim.

Ben: Evet, Tanrı korusun.

Reagan: Beni kızdırıyorsun.

Ben: Gitmem gerek. Beş dakika içinde bir işim var.

Reagan: Harika zamanlama. İçeri gir, bir pislik ol ve sonra dışarı ık. Yalan söylediğimi dşunyorsan programıma bak.

Reagan: Sonra konuşuruz.

Ben: Yoğun bronzlaşma programına beni de dahil ettiğin için teşekkürler. Reagan: Siktir git, Jude.

Telefonumu ince, pütürlü yatağın üzerine fırlattım ve bir nefes verdim. Pislik gibi davranıyordum, kabul ediyorum.

Ama sadece bir yere kadar dayanabilirim.

Florida'da, görünüşe göre beni pek özlemiyor ve "bir şeyler dşunyor." Onu görmem ve her yönüyle hala benim olduğunu anlamam gerekiyor.

Ben nasıl inat ve sert bir kadınla evlendiğimi biliyorsam, o da düşünceli ve sert bir adamla evlendiğini biliyor.

Ranzanın perdesini kenara itip dışarı çıktığımda, Tyson ve Vanessa'nın masada oturduğunu görüyorum.

Tanrım. Reagan'la sadece mesajlaştığımı ve konuşmadığımı biliyorum ama Vanessa beni sikerken istila edilmiş gibi hissediyorum.

Kampanya hayatı tam bir eziyet. Yakınımda olma sını istediğim tek kişi çok uzakta ve diğer herkes sürekli kıçımın dibinde.

HER NASILSA, VANESSA INCELEDİĞİ STRATEJilere ODAKLANMIş GRNMeyi BAşARIYOR.

Tyson ve ben, ama masanın altında baldırımda gezinen şeyin Tyson'ın değil onun ayak parmakları olduğundan eminim. "Uh..." Boğazımı temizliyorum ve bacağımı çekiyorum. "Bu iyi görünüyor ama ne yapacağımı bilmiyorum.

bt eleştirilerini mesajlarımın en üstüne taşıyorum. Ana konuşma noktalarımızla pozitif kalmamız gerekmez mi?"

Vanessa, "Bu konu, seçmenlerin en çok endişe duyduğu konu olarak anketlerde yer alıyor," diyor. "Mali sorumluluktan bahsederek olumsuzlukların arasına biraz da olumluluk katabiliriz."

Başımı salladım. "Tamam. Tyson, bir sonraki duraktan önce konuşmamı ayarlayabilir miyiz?" "Evet, zamanımız var."

Önümdeki izelgeleri okumaya devam ediyorum. Birkaç saniye içinde Vanessa'nın çıplak ayağı bacağımın üzerinde gezinmeye başlıyor.

"Tyson, yakınlarda fosforlu kalem alabileceğimiz bir yer var mı bakabilir misin?" diye soruyor. "Daha önce almak istemiştim ama zamanım kalmadı."

"Uh..." Bana bakıyor, gitmesini istemediğimi biliyor.

Vanessa aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Ne oldu? Bir şey mi kaçırıyorum?" "Fosforlu kalemler olmadan da iyi olacağız," diyorum.

"Hadi bitirelim."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum-"

Sözünü kestim. "Bak, Vanessa. Seninle yalnız kalmak istemiyorum."

Kaşlarını attı. "Ciddi misin sen?"

şakağımı ovuyorum. "Evet. Öncelikle ayağını bacağımdan ek." Ayağını çekerken yanakları kızarıyor.

"İkincisi, ben mutlu bir evliliği olan bir adamım. Eğer kampanyamda alışacaksan, ellerini, ayaklarını ve diğer her şeyi kendine sakla. Anlaşıldı mı?"

Vanessa'nın yüzü daha da koyu bir kıızıla bürünür. "Sanırım yanlış anladın, Jude."

"O zaman onun Tyson'ın bacağı olduğunu mu düşünüyordun?"

Başka tarafa bakıyor. "Buraya *yardım* etmek için geldim. Bu işe ihtiyacım yoktu. Beni hemen işe alacak bir sürü insan var."

"Git o zaman." Omuz silkiyorum ve kâğıt yığnını itiyorum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Tyson konuşur. "Bence gitmen en iyisi. Sana anlaştığımız miktarın tamamını ödeyeceğiz."

Vanessa oflayıp puflayarak kabinden çıkıyor ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor. O gider gitmez, Tyson ve ben birkaç saniye birbirimize baktık.

"Cumartesi ve Pazar izinliyim," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Mükemmel. Stratejistimizi yeni kaybettik, seçimlere bir aydan az kaldı ve sen hafta sonu izinlisin."

"Evet." Ayağa kalktım ve buzdolabından bir şişe su aldım. "Konuşmamı yeniden yazmaya hazır mısın?" Tyson'ın yorgun iç çekişi benim tek cevabım oluyor.

REAGAN

An kapımdan içeri girer girmez evimi ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Ana katımızdaki zeminlerin yakın zamanda yenilenmesinden kaynaklanan taze ahşap kokusunu içime çekiyorum.

Her ne kadar kanepeye kıvrılıp dinlenmek istesem de, Jude'un gelişi için hazırlanmam gerekiyor. Erken bir uçuş yaptım ve akşamın erken saatlerine kadar buraya gelemeyecek. Bu da bana saçma fön çektirmek ve fazla uzamış bölgelerime ağda yaptırmak için birkaç saat veriyor.

Bu gece, her zaman sahip olmayı dilediğim şeyi hatırlatacak. Bir yanımda Jude'la duygularım hakkında konuşmak istiyor ama henüz hazır değilim. Kampanyanın yoğunluğu içinde ve onu üzmem istemiyorum. Ayrıca, buraya geldiğinde aklında başka şeyler olacağından eminim.

Mesaj kavgamız onun bana olan cinsel iştahını azaltmayacak. Aksine, bana haddimi bildirme arzusunu artıracak.

Düşüncesi bile dizlerimi hafifçe titretiyor. Jude'dan önce birlikte olduğum erkeklerin hiçbiri yatak odasında onun eline su dökmez. O asla doyamadığım bir uyuşturucu gibi.

Sadece kuaförüme gitmekle kalmayıp bir iç çamaşırı mağazasına uğrayarak şeffaf kırmızı bir sütyen ve arkadan kurdeleyle bağlanan bir külot almayı da başarıyorum. Bir dizinde delik olan yoga pantolonumu ve eyalet temsilcisiyken giydiğim, önünde leke olan eski bir kampanya gömleğimi giyerken gülümsüyorum.

Bu gece Jude ile biraz eğleneceğim. Hem de birden fazla şekilde.

"Hey," diye sesleniyor ön girişten. "Burada mısın, bebeğim?"

"Selam, evet." Merdivenlerden koşarak inerken onu selamlıyorum.

Oturma odasına gidiyorum ve birkaç saniye boyunca birbirimize yaklaşık üç metre mesafeden bakıyoruz, ikimiz de birbirimize hala kızgın olup olmadığımızı ölçüyoruz.

Sonunda Jude'un bana doğru geldiğini görüyorum ve aynı anda ben de ona doğru ilerliyorum. Buluşuyoruz ve beni kollarıyla sarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve o bana sarılırken yüzümü boynuna gömüyorum. Tanrım, onu çok özledim. Vücut yıkamasının hafif, spor kokusu bana yeni zımparalanmış zeminlerimiz kadar evim gibi kokuyor.

"Özrün kabul edildi," diye mırıldandım.

Yanıt olarak homurdanıyor ve biraz geri çekilerek beni öpmeden önce yüzümden birkaç tutam siyah saç düzeltiyor.

"Muhteşem, inatçı, huysuz karımı özledim," diyor dudaklarıma karşı.

Tek kahkaha notam eğlendirici. "Ben de seksi, huysuz, at kışlı kocamı özledim." "At kışlı mı?" Ses tonu rahatsız edici, ama gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Ben de öyle dedim."

Belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni kendine doğru sertçe çekerek tekrar öpüyor. "O çeneni çalıştırmaya devam et, Bayan Titan. Onu daha sonra başka şeyler için kullanacaksınız."

"Bu konuda..." Rahatsız olmuş gibi yaparak başka tarafa bakıyorum. "Ne?" Jude ciddi bir bakışla kaşlarını indiriyor.

"Biliyorsun... ayın o zamanı ve regl dönemim berbat geçiyor. Kramplarım var ve başım ağrıyor. Düşünüyordum da biraz yemek sipariş edebilir, sarılabilir ve harika bir gece uykusu çekebiliriz? Belki bir film izleriz? Rahat kıyafetlerimi giydim bile."

Jude'un yüzü yarı dehşete düşmüş, yarı midesi bulanmış bir ifadeyle donup kalıyor. Birlikte oynamak zorunda olmasaydım, kahkahayı patlatırdım.

"Ciddi misin lan sen?" Başını hafifçe sallıyor.

"Ne? Sadece bacaklarımı açmamı mı istedin? Konuşmak istemiyor musun? Uzun zamandır konuşmadık."

"Evet, ama..." Bir elini koyu renkli, hafif kırışık saçlarında gezdiriyor. "İkisini de umuyordum." Omuz silkiyorum. "Üzgünüm, bebeğim."

"Tamam." Sinirli bir şekilde tavana bakıyor ve gülmekten yere düşmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ereksiyonu kalçamda hafifçe yumuşuyor. Zavallı Jude.

"Yeni strateji uzmanını kovduk," diyerek elimi tuttu ve beni kanepede yanına oturmaya yönlendirdi.

"Neden?"

"Bana karşı profesyonelce davranmıyordu."

Kaşlarımı çatıyorum ve bacaklarımı altına kıvrıyorum. "Geveze mi demek istiyorsun, yoksa..."

Başını sallıyor. "Benimle birlikte olmak istediğinden oldukça eminim. Tyson onu ben kovmadan bir saniye önce kovdu."

"Tamam."

Parmak uçlarımı alnında gezdiriyorum, şakağından aşağı iniyor ve çenesine kadar iniyorum. Gözlerini kapatıyor ve bir elini kalçama koyuyor.

"Seni gerçekten özledim," diyor.

"Ben de seni çok özledim. Keşke annemin yanında benimle olabilseydin. Orası çok huzurlu."

"Belki yakında gelebilirim. O mor bikiniyi bizzat görmem gerek."

Gülümsüyorum ve onu usulca öpüyorum. Başını kanepeye yaslıyor, gözleri hâlâ kapalı. Kucağına baktığımda ereksiyonunun pantolonunu sıyırdığını görüyorum ve ona yeterince eziyet ettiğime karar veriyorum.

"Hey, bebeğim?" Ayağa kalkıp gömleğimin altından tutarak söylüyorum. "Hmm?" Başını kaldırıp bana bakıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp yere atıyorum ve dantelli kırmızı sütyenim ortaya çıkıyor. "Regl dönemim hakkında şaka yapıyordum. Ve baş ağrısı. Ve ayrıca sarılma konusunda."

Yüzünde bir farkındalık beliriyor ve koltuktan fırlayıp beni belimden yakalıyor. Beni kaldırıp omzuna atarken çığlık atıyorum.

"Tek kelime daha etmeyin, Bayan Titan. O ukala ağızdan tek kelime daha çıkmasın." "Jude!" Çığlık atıyorum, gülüyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bu bir kelimeydi," diyor hoyratça, kıcıma öyle sert vuruyor ki çığlık atıp sırıyorum. "Mango," diyorum şakacı bir şekilde. Bu bana başka bir sert şaplak daha atıyor.

"Elma." Bir sonraki tokat o kadar sert ki acıtıyor. Ve bu hoşuma gidiyor. "Etobur," diyorum usulca, kendimi

destekleyerek.

Jude merdivenlerden yukarı koşarken kıcıma şaplak atıyor, beni yatağa atana kadar durmuyor.

Hemen yoga pantolonumun kemerini kavıyor ve bir saniye içinde otuz bir çekiyor.

Aç bakışları altında bedenim ısınıyor. Kemerinin tokasını çözdüğünde dizlerimin üzerine çöküp

Ona külotumun arkasını gösterdim.

"Beğendin mi?" Kalçamı biraz sallıyorum ve o da onaylayarak inliyor.

"Siktir, bebeğim. Bu çok ateşli."

Sırtımın alt kısmındaki kurdeleye uzanıyorum. "Çözmemi ister misin?" "Sakın cüret etme."

Pantolonu gümbür gümbür bir sesle yere düşüyor.

"Bu gece ip yok," diyor alçak bir ses tonuyla. "Bu gece sana söylediğim gibi hareketsiz ve sessiz olacaksın, çünkü eğer yapmazsan, yaptığım her şeyi durduracağım."

Omzumun üzerinden ona boğucu bir gülümseme veriyorum. "Denerim."

"Ciddiyim. Burası senin o arsız ağzına sahip olabileceğim tek yer. İtaat edersen gelirsin. Ya da... sabah daha iyi bir kız olmaya çalışabilirsin."

Yumuşakça inliyorum, tenim sıcak ve içim ağrıyor. Vücudum hiç kimseye ya da hiçbir şeye Jude'a verdiği tepkiyi vermemişti. Onun derin, seksi sesi ve sert, boyun eğmeyen vücudu tarafından şartlandırıldım. Kocam sadece konuşmaz.

Kıyafetlerini çıkardıktan sonra yatağa doğru yürüdü ve yanında durdu, beni hareket ettirmek için kalçalarımı tuttu, böylece önünde yatağa diz çöktüm, ona baktım ve kıcımlı onun merhametine bıraktım.

İyi ve sert bir şaplak bekliyorum. Tenim bunun beklentisiyle karıncalanıyor. Onun yerine parmaklarını tenimde nazikçe gezdiriyor.

Beklenmedik hafifliği omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Yavaşça her santimimi okşuyor, vücudumu yeniden tanıyor.

Saçlarımı avucunun içine alıp beni dik bir pozisyona getirdiğinde, aynı anda hem nefes alıp hem de inliyorum.

Bir dizini şiltenin üzerine koyarak eğiliyor ve eli hâlâ saçlarımda dolanırken enseme öpüyor. Başımı geriye çekiyor ve omzumu öpüyor, ben inleyene kadar tenimi ısıtıyor.

"Ben sana izin verene kadar başka ses çıkarma," diye fısıldıyor kulağıma.

Serbest eli çıplak karnımdan aşağı kayarken derin bir nefes veriyorum, parmakları külotumun bel bandına dalıyor.

"Mmm... beni özledin, değil mi bebeğim?"

Parmaklarını ıslak klitorisimin üzerinde kaydırarak inliyor. Boynuma değen ılık nefesi nefesimi keserken kendimi inlememeye ya da haykırmamaya zorluyorum.

Parmakları içime girip çıktıkça sırtım kavisleniyor, klitorisimin etrafında her döndüklerinde beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyorlar. Yine de her seferinde sadece birkaç saniye sonra duruyor, beni ağır nefes almaya ve sessizce daha fazlası için yalvarmaya bırakıyor.

Beni defalarca eşiğe getirip geri götürürken vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor. Serbest bırakılmak için yalvarmayı düşünmüyorum bile, çünkü durmak konusunda söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum.

Kontrolü bırakmayı sevdiğim tek yer burası; kontrolü bırakmak istediğim tek kişi o. "Sert bir sikiş ister misin?" diye soruyor, külotumun arkasındaki kurdeleyi çekiştirerek. "Sadece söyle eğer yaparsan."

Benimle oynuyor. Eğer evet dersem, duracak. Ama *lanet* olsun, şu anda sessiz kalmak çok zor. Dudağımı ısıtıyorum ve konuşmamak için kendimi zorluyorum.

Jude kurdeleyi çözüp külotu kalçalarımdan aşağı kaydırırken kısık bir eğlence sesi çıkarıyor.

Tenim uyarılmışlık ve bir sonraki hamlesinin sıcak beklentisiyle uğulduyor. Daha fazla şaplak mı? Kıcımlı yanakları hâlâ yanıyor ama umarım işi bitmemiştir.

Yatakta birlikte olduğumuzda ve kontrol tamamen ondayken beni neredeyse mahveden şey bilmemek. I

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını asla bilemem, ama istediği lezzetli ve tatlı işkenceye boyun eğeceğimi biliyorum.

Arkamda hareket ettiğini hissediyorum ve sırt üstü yatıp başını bacaklarımın arasına kaydırduğunda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Ben ona bakarken bana şeytani bir göz kırıyor.

"Yüzümü sik bebeğim," diyor, kıcımı tutuyor ve ben inleyene kadar sıkıyor. "Boşalmayı ne kadar çok istediğini göster bana."

Aman Tanrım.

Bunu yapmasına bayılıyorum. Benimle alay etmesinin karşılığı dünyayı sarsan bir orgazm olan bu adamı hak etmiyorum. Yine de bunu söylemiyorum. Onun yerine ağzına gömülüyorum, sıcak dili üzerimde kayarken dudaklarım zevkle aralanıyor.

Bu her zaman hızlı ve sert bir orgazma yol açar. Kalçalarımı döndürüyorum, his giderek artıyor. Başlığı tutup tutunurken nefes nefese kalıyorum, beni diliyle becerirken ve klitorisimi emerken ona biniyorum.

En zarif şekilde çözülüyorum, adını haykırırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve parmak uçları kış yanaklarıma batıyor.

Tek yapabildiğim onun üzerinden yuvarlanıp arkama yaslanmak. Bana seksi bir sırtış atıyor, yüzü sularıyla parlıyor.

"Umarım beni becermek üzeresindir," diyorum
nefes nefese. "Önce bir dakika kendine gelmene
izin vereyim dedim." "Şimdi," diyorum usulca.
"Lütfen."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı geriye itiyor, içime sonuna kadar girerken sertçe inliyor. Sırılsıklam olmuş, tatmin olmuş amıma girip çıkarken yüzündeki mutluluk ifadesini izlemek tam bir cennet.

Yavaşlamaya başladığında, ikinci kez boşalmamın daha uzun süreceğini bildiğim için başımı sallıyorum. "Durma bebeğim. Bana her şeyi ver. Hemen şimdi istiyorum."

Devam ederken yüz ifadesi zevkle çarpılıyor, tekrar tekrar içime girerken bacaklarıma tutunuyor. Hiçbir şey onun içime gömülme hissiyle kıyaslanamaz, vücudum ona güçlü bir serbest bırakma vaat ediyor.

Zaten karanlık olan gözleri kömüre dönüştüğünde, saniyeler kaldığını anlıyorum. Bakışlarını benimkilere kilitliyor ve son derin hamlesiyle yüksek sesle inliyor, boşalırken kendini içimde tutuyor.

Derin bir nefes verip beni öpmek için eğildiğinde yüzündeki gerginlik ve endişe siliniyor. Bu güzel adama bunu sadece ben yapabilirim. Bazı ruh hallerine neden olabilirim ama aynı zamanda onları başka hiç kimsenin yapamadığı gibi iyileştirebilirim.

Yanaklarını ellerimle okşuyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. Böyle anlarda ona olan sevgimin derinliği beni neredeyse korkutuyor. İçine düşüşümü kontrol edemediğim bir uçurum bu.

Yine de düşmeye değer. Onun için on bin kere düşerim. Yarın annemin yanına dönmek zor olacak ama yine de şu anda olmam gereken yer orasıymış gibi hissediyorum.

JUDE

I Yukon'umun müzik setinde çalan Bob Marley şarkısının sesini açıyorum. Hayat güzel ve bu sadece uzun zamandır ilk kez kendi aracım ile dolaştığım için değil.

Dün Reagan'ı görmek için kapıdan girdiğimden beri telefonum kapalı. Bir saat önce onu havaalanına bırakana kadar ikimiz de dünyanın geri kalanından kopuk kaldık.

Ona tekrar veda etmekten nefret ettim ama birlikte geçirdiğimiz zaman beni gençleştirdi. Bana sadece geçici olarak ayrı olduğumuzu ve sadece iki hafta daha kampanyaya devam etmem gerektiğini hatırlattı.

Kazansam da kaybetsem de hayatıma devam etmeye hazırım. Reagan'la daha fazla zamana ihtiyacım var. Ayrıca bunun gibi nefes alabileceğim, düşünebileceğim ve kendi başıma kalabileceğim daha fazla ana ihtiyacım var.

Kampanya yürütürken bir şoförümün olması pratik ve eğer seçimi kazanırsam, sanırım her zaman bir şoförüm olacak. Ancak kendi arabamı kullanmak ve kendi müziğimi dinlemek tamamen vazgeçmek istediğim bir şey değil.

Reagan ve ben, üstü açık bir arabayla Kaliforniya sahillerini gezmek, herhangi bir plan yapmamak ve sadece canımız istediğinde ve istediğimiz yerde durmak hakkında konuştuk. Onunla bu yolculuğa çıkmaya hazırım.

Katıldığım miting Winnetka'da ve kendime fazladan birkaç dakika yalnız zaman tanımak için konferans merkezinin otoparkının arka tarafına park ediyorum.

Binanın girişine yaklaşırken Tyson koşarak yanıma geliyor. Saçları yüzlerce yöne gidiyor, bu da gergin olduğunda yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdirdiği anlamına geliyor.

"Nerelerdeydin?" Kollarını iki yana açıyor, gözleri yargı dolu. "Sana izin aldığımı söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama mesajlara cevap bile vermiyorsun."

Omuz silktim. "Çünkü *kapalıydım*, dostum. Tamamen kopmuştum. Ama şimdi döndüm. Ne var ne yok?" Kulağımın dibinde konuşmak için eğildi.

"Söyleyeceklerime tepki göstermeyin. Fotoğrafçılar izliyor ve senin tepki verirken fotoğrafını çekmek istediklerini biliyorum, o yüzden bunu yapma."

Başımı sallıyorum ve o devam ediyor.

"Jessica Culbertson'ın temsilcisi beni aradı. Bir saat içinde bir basın toplantısı düzenleyerek, radikal sol görüşlü bir destekçiden seninle ilgili hikayeyi uydurması için para aldığını açıklayacaklar. Şimdi suçluluk hissediyor ve parayı geri vermek istiyor."

"Suçluluk mu?" Kuşkuyla mırıldanıyorum.

"Bu aslında onu dava etmememiz için bize yalvarmasıdır."

Tekrar başımı sallıyorum ve Tyson'ın kulağına konuşmak için dönüyorum. "En azından seçimlerden önce. Bu da

bize bir destek."

"Evet, öyle olmasını bekliyorum. Sizin için bir yanıt taslağı hazırladım bile."

Bana bir kağıt uzattı, ben de okudum. Diplomatik bir yazı, Bayan Culbertson'a doğru olanı yaptığı için teşekkür ediyor ve rakibimi seçmenler için önemli olan konulara odaklanmaya çağırıyor. Tyson'a geri verirken yüzüm ifadesiz. "İyi görünüyor. Sağ ol dostum."

"Bunu sızdırmayalım." Bana ciddi bir bakış attı. "Sözlerinde bunu ima bile etme." "Bu senaryoya sadık kalacağım, merak etme."

"Ve Jude dikkatli ol. Hiçbir konuda sırtıtmak yok. Fotoğrafçılar bunu bize çevirebilir."

"Anladım."

Elini omzuma koydu. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Cebimden telefonumu çıkarıp açıyorum. "Bekle. Karıma haber vermem gerek." "Yapma. Güvenli olmayabilir."

Başımı salladım. "Umurumda değil. Eğer basın toplantısı bir saat içinde yapılacaksa, zaten kimse bununla bir şey yapamaz. Reagan'a haber vermeliyim."

Telefonum canlanırken, Tyson'dan gelen mesajlar ekranımda belirmeye başlıyor.

"Tanrım, dostum. Kırk bir mesaj mı?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Yanıt vermiyordun."

"Daha fazla mesaj göndermenin birilerinin yanıt vermesini nasıl sağlayacağını anlamıyorum."

Reagan'a bir mesaj yazıyorum: **Haberler iyi, bebeğim. Hakkımdaki iddialarla ilgili gerçekler bir saat içinde ortaya çıkacak.**

Şu anda uçağı havada ama telefonunu açar açmaz bu mesajı görmesini istiyorum.

Rahatlamanın ötesindeyim. Eyaletimin bir sonraki valisi olsam da olmasam da gerçekler söyleniyor. Dürüstlüğüüm benim için herhangi bir seçilmiş makamdan daha önemlidir.

Miting ve gün içindeki diğer tüm duraklarım için hazırım. Reagan'la geçirdiğim gece ve hakkımdaki iddiaların asılsız olduğunu açıklayan bomba gibi basın toplantısı arasında, oyunumun zirvesine geri döndüm.

Bazı büyük bağışçılarla akşam yemeğinden sonra kravatımı ve gömleğimi çıkardım ve Reagan'ı aramak için otel yatağıma uzandım.

"Merhaba," diyor.

"Selam, bebeğim. Uçuşun nasıldı?"

"İyiymi. Miting nasıldı?"

"Kalabalık." Mini buzdolabından bir şişe su almak için ayağa kalktım. "Basın toplantısını izledin mi?"

"Yaptım. Senin adına çok mutluyum,

Jude." "Bizim için."

Telefonda usulca iç geçiriyor. Yine bir şeylerin ters gittiğine dair tüylerimi diken diken eden bir hisse kapılıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet... Keşke şifreli konuşmalara geri dönmeseydik."

Suyumun kapağını açıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Bebeğim, bana söylemek istediğin bir şey varsa söyle. Aramızdaki herhangi bir şeyin bana karşı kullanılmasından endişe etmiyorum ve eğer kullanılırsa, bunu halledeceğim."

Uzun bir aradan sonra, "Havaalanında seni bırakmak benim için çok zordu," diyor.

"Benim için de zordu. Ayrı olmak zorunda değiliz, Ray. Gel benimle ol. Seni burada istiyorum." "Sadece basın toplantısı için dönmüşüm gibi görünür."

"Ne zamandan beri bir şeylerin nasıl görüldüğü umurumuzda? Sen ve ben, önemli olan tek şey bu." "Biliyorum, sadece... Bilmiyorum, Jude."

"Her neyse, söyle gitsin. Aklında bir şey olduğunu biliyorum ve bana ne olduğunu söylememen beni deli ediyor."

Onun konuşmasını beklerken kalbim daha çok çarpıyor. Birbirimizden sır saklamayız ve benden bir şeyler saklıyor olması beni huzursuz ediyor.

"Annem ve ben çok konuştuk," diyor sonunda. "Ve o... o benim için bu hayatı istemiyor."

"Ne hayatı?"

"Bir politikacının karısının hayatı."

Uzun günün yorgunluğuyla ağrıyan gözlerimi ovuşturuyorum. "Ama beş yıl önce bir politikacıyla evlendiniz. Neden birdenbire böyle hissetmeye başladı?"

"Bence hiçbir şey söylemek istemedi. Ve valilik yarışı üzerimizde eskisinden daha parlak bir spot ışığı oluşturdu."

Yatağın kenarına oturup dirseklerimi dizlerime yaslıyorum. "Başına gelenlerden sonra neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ama *sen* nasıl hissediyorsun?"

"Hissediyorum..." Duraksıyor, düşünüyor gibi görünüyor. "Sanki kendimi işsiz ve iş teklifi almadan bulmak başıma gelebilecek en iyi şeymiş gibi. Burada çok sessiz zaman geçirdim. Düşünmek, rahatlamak ve sadece... olmak için zaman. Bu bana ne kadar uzun zamandır daireler çizdiğimi, asla yeterince şey yaptığımı hissetmediğimi fark ettirdi."

"Bunu anlayabilirim. Bebeğim, eğer çalışmaya ara vermek ya da hiç geri dönmek istiyorsan, benim için sorun değil. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Usluca iç çekerek bana dün geceyi hatırlattı. Tanrım, ses çıkarmamaya çalışırken aldığı ağır nefesin sesi beni çılgına çevirdi.

"Biliyorum. Annemle yaşadığım tüm bu şeyler, küçük şeylerin kıymetini bilmek için zaman ayırırsanız da ayırmazsanız da hayatın aynı hızda akıp gittiğini fark etmemi sağladı."

Gizli mesajları beni tedirgin ediyor. Ayağa kalkıyorum ve odamın penceresine doğru yürüyorum. "Bebeğim, ne istiyorsun? Nedenini falan açıklamana gerek yok, sadece söyle bana. Ne istiyorsun?"

"Daha sakın bir hayat istiyorum. Seninle birlikte. Birlikte tatile çıkmak, market alışverişi yapmak ve sezon boyunca her hafta sonu futbol maçı izlemek istiyorum. Bebeklerim olsun ve onları birlikte büyütelim istiyorum. Her akşam kapıdan içeri girmeni ve her gece benimle yatmanı istiyorum."

Şaşırdım. Birkaç saniye boyunca söyleyecek bir şey bulamadım. Bu benim azimli, hırslı karıma hiç benzemiyor.

"Dün gece neden bir şey söylemedin?" Ona sordum. "Bunun hakkında konuşabilirdik."

"Başka şeylere odaklanmıştık" derken sesinde bir gülümseme var. "Bir şeyler söylemeliydiniz. Neden bana tüm bunları anlatmaktan korkuyormuşsun gibi hissediyorum?" Derin bir nefes veriyor. "Çünkü istediğim şeye sahip olamıyorum."

"Neden olmasın?"

"Jude." Sesi sinirli bir tonda. "Nedenini biliyorsun. Eğer bu yarışı kazanırsan, her gün kışını yırtarak çalışacaksın. Güvenlik görevlilerimiz olacak. Bu bahsettiğim şeyin tam tersi. Herkesin şampiyonu olmayı bırakmanı ve sadece benim olmanı istiyorum."

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum. Söyledikleri karşısında yaşadığım şoku atlatamıyorum. Üç yıldır ondan benimle bir aile kurmasını istiyordum ve sonunda istediğini söylüyor. Ama haklı, vali olarak ona istediği basit hayatı veremem.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diyorum ve hemen ekliyorum, "ama bizi kastetmiyorum. Geri kalanını kastediyorum. Seni seviyorum ve yaşlı, huysuz bir piç olana kadar seninle birlikte olmayı planlıyorum."

Yumuşakça gülüyor. "Senden yarışı bırakmanı istemiyorum bebeğim. Bunun için çok çalıştın. Sadece neden şu anda burada olmam gerektiğini söylüyorsun. Keşke sahip olsaydım yerine sahip olduklarımla yetinmek zorundayım."

Keşke sahip olsaydım. Sözleri göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Düğün günümüzde onun mutluluğunun hayatımın amacı olacağına söz verdiğimde ciddiydim. Ve istediği şey çok kolay, benden daha fazlası. Bizden daha çok.

Ama o haklı. Seçimden sonra randevu geceleri ve tatiller hakkında boş vaatlerde bulunmayacağım. Vali olmak zorlu bir iş. Ona her zaman zaman ayıracağım, ama bana istediği şekilde değil.

Kalabalık içinde kendimi tanınmaz hale getiremeyeceğim. Her akşam yemek saatinde kapıdan içeri gireceğimi söyleyemem.

"Biraz düşünmeme izin ver, tamam mı?" Ben de öyle dedim.

"Tamam. Ama Jude, sanırım düşünmesi gereken kişi benim."

"Ne demek istiyorsun?" Kanım sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyor. "Benimle birlikte olmamayı düşündüğünü söyleme, çünkü bu bir seçenek değil."

"Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğümü bilmiyorum. Hâlâ tüm bu olanları sindirmeye çalışıyorum."

Derin bir iç çektim. "Zamanlaman daha kötü olamazdı. Seçimlere iki hafta kala, başa baş bir durumdayım ve şimdi karımın beni terk edip etmeyeceğini merak ediyorum."

"Jude."

"Reagan."

"Şu anda hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Çok daha iyi hissediyorum, teşekkürler." "Uyuyalım ve yarın konuşalım."

Bir iyi geceler mırıldanıp telefonu kapatıyorum. O bu gece uyuyabilir ama ben kesinlikle uyuyamayacağım.

REAGAN

Jude sahnede adım adım ilerliyor ve Demokratların vali adayı Gloria Rush ile el sıkışıyor. Göğsümde bir sızı hissediyorum. Kendinden emin gülümsemesi ve kırmızı kravatlı, cilalı, koyu renk takım elbisesi bana geçmiş günleri hatırlatıyor.

Az önce dizüstü bilgisayarımda seçim öncesi son tartışmasını izledim. Annemin misafir odasındaki yatakta oturuyorum, bacak bacak üstüne atmışım, üzerimde gri bir atlet ve kot şort var.

Şu anda çok daha güzel bir şey giyiyor olmalıydım. Münazaranın kulisinde, kocama sarılmak ve onu münazarayı ezip geçtiği için tebrik etmek üzere olmalıydım.

Güçlü ama şefkatliydi; iyimser ama gerçekçiydi. Münazara onun en iyi niteliklerini sergiledi.

Yine de yüzündeki yorgunluğu fark ettim. Gözlerinin altında normalde olmayan hafif mor halkalar vardı. Ve bunun benim hatam olduğunu bildiğim için suçluluk duygusuyla midem bulandı.

Yayın, tartışma sonrası haber yapan analistlere geçiyor ve ben de dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp telefonumu alıyorum ve Jude'a bir mesaj gönderiyorum.

Harikaydın, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum.

Onunla duyduğum gurur ancak kendimle yaşadığım hayal kırıklığıyla eşleşiyor. Durmadan bir şeyler düşünüyorum ve Jude'a yaptığım şeyi hiç söylememiş olmayı dilememe neden olan bazı netlikler buldum.

Onu imkânsız bir duruma soktum. Kariyerini ya da evliliğimizi seçmek zorundaymış gibi hissetmesine neden oldum ve haklı, bunu mümkün olan en kötü zamanda yaptım.

Kendimi işsiz bulmayı hiç beklemiyordum. Bu ve annemin beklenmedik kanser korkusu, hayatımda ikinci kez bağlarımın koptuğunu hissetmeme neden oldu.

İlki babamın ilişkisini ve gizli ailesini öğrendikten sonra oldu. Bu bomba, siyasette kariyer yapmayı kendim için değil, babam için istediğimi anlamamı sağladı. Ve bir anda, artık etkilemeyi önemsemediğim biri haline geldi. Onun benim için kim olduğunun farkına vardım - başkalarının hayatlarını daha iyi hale getirmek için ailesiyle geçirdiği zamandan fedakârlık eden bir kahraman - sadece bir dış görünüşü.

O zamandan beri siyasetin perde arkasında çalışıyordum ve Andrea Matisse bana bir iş teklif edene kadar başka bir şey yapmayı düşünmemiştim bile.

Annemin mutfağına girdim ve dondurucuyu açarak doğrudan Cherry Garcia'ya yöneldim. Tezgâhtaki bar taburesine oturup açtım ve durumumu düşünürken ilk ısırığımı aldım.

Artık kariyerim yoksa elimde ne var? İki taraflılığın inatçı, yapabilirim diyen bir savunucusu değilsem ben kimim?

Ben Reagan Titan. Eşim. Kızım. Kız kardeş. Arkadaş. Umarım bir gün anne olurum. Sahili seviyorum. Harika çikolatalı kurabiyeler yaparım. 90'ların sevimsiz filmlerinden asla bıkmam. Bilgi

yarışmalarında çok iyiyimdir. Kadın hakları savunucusuyum. Ve en iyi arkadaşım olan adama ayrılmaz bir şekilde bağılım,

sevgili ve hayat arkadaşı.

Hayatımın bir sonraki bölümünün beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Ama Jude'un o bölümde olacağını biliyorum, tıpkı sonraki her bölümde olacağı gibi.

Bir valinin karısı olmayı arzuluyor muyum? Özellikle değil. Ama on iki gün içinde vali olma şansı çok yüksek olan bir adama derinden aşığım.

Annem mutfağa giriyor, saçları havluyla sarılmış ve beyaz bornozu beline dolanmış. Mutfak çekmecesinden bir kaşık alıp yanıma oturuyor ve sessizce dondurmamı paylaşıyor. Ben nihayet konuşana kadar dibe yaklaşıyoruz.

"Ne yöne gitmek istediğimi bilmemek benim için zor," diyorum
usulca. "Bildiğin şeye odaklan."

"Jude'u seviyorum. Onun için orada olmak istiyorum - bu ne anlama gelirse gelsin. Sephora'da istediğim şeyi seçmem için gereken süre boyunca benimle birlikte duruyor ve asla şikayet etmiyor. Sırtımı ovuyor ve regl dönemimde mantıksız davranmama izin veriyor. O benim insanım, anlıyor musun?" Son kısımda sesim duygusallaşılıyor.

"Sen de onun adamısın."

"Bu gece orada olmalıydım. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve iyi bir nedenim bile yoktu."

Kolunu bana doladı. "Sana yaptığım şeyi söylememeliydim. Benim senin için nasıl bir hayat istediğin önemli değil, önemli olan senin kendin için nasıl bir hayat istediğin."

"*Onu* istiyorum. Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilsek ve daha basit bir hayatımız olsa ama Jude... onun bu işi yapması gerekiyor. Bunu gaziler ve işe ihtiyacı olan insanlar için yapıyor. Ve bu işte iyi. İnsanları dinliyor ve sonra herkes için en iyi olan kararları vermek için elinden geleni yapıyor. Dürüst biri."

"Onun gibi daha fazlasına ihtiyacımız var."

Boş dondurma kabına bakıyorum. "Kocamın yanına gitmem gerek. Ona on iki gün boyunca yaptığım en zor kampanyayı borçluyum."

"Sana bir özür borçluyum, Reagan. Jude baban gibi değil. Onunla olan hayatın benim babanla olan hayatımla aynı değil. İkinizin kendi kararlarınızı vermenizi istiyorum ve birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi görmek kalbimi ısıtıyor."

"Teşekkürler anne."

Bana sıkıca sarıldı. "Gidip uçak bileti alsam iyi olacak."

Başımı sallıyorum ve bunu yapmak için yatak odasına gidiyorum. Umarım Jude, normalde kararlı ve dik başlı olan karısının son birkaç gündeki titrek ve desteksiz tavrını affedebilir.

JUDE

My kampanya otobüsü kahve ve duş almamış vücutlar gibi kokuyor. Son birkaç gündür hepimiz son düzlüğe girerken kışımızı yırtıyoruz.

"Hâlâ hata payı içindeyiz," diye hatırlatıyor Tyson, stajyerlerin tartışma sonrası anketlerdeki yükselişimizi kutlamalarını azaltarak.

Şu anda kıl payı öndeyim, ama Tyson'ın dediği gibi, bu hala herkesin oyunu.

Bu galibiyeti o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Gloria Rush, çaresizce ihtiyaç duyulan gazilere yardım fonunun artırılmasını desteklemiyor. Illinois gazileri benim valiliğimle ölçülebilir bir şekilde daha iyi durumda olacaklar. Hak ettikleri şeyler için savaşmak zorunda kalmalarını ve ihtiyaç duydukları şeyleri istemekten utanmalarını istemiyorum.

Bu sabah Chicago'da yayınlanan bir gazetede TSSB'li bir gazinin intiharıyla ilgili bir haber beni çok etkiledi.

Eğer tedavi görseydi, bu trajedi önlenebilirdi.

Tyson gruba "Mesajımıza sadık kalıyoruz" diyor. "Ve kapıları çalan her yeni gönüllü grubuyla mesajı gözden geçiriyoruz. *Her seferinde, çocuklar.* Mesaj şu anda her şeydir."

Otobüsün kapısı açılıyor ve kapıyı kimin için açtıysa ona gülümseyen Rita'ya bakıyorum. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, çünkü tüm çekirdek ekibim şu anda bu otobüste.

"Biri pizza mı sipariş etti?" diye soruyor bir stajyer umutla.

Kişi otobüse adımını attığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu Reagan, siyah saçlarını at kuyruğu yapmış. Atlet ve eşofman giymiş, kollarını kendine sarmış.

"Bebeğim, geleceğini bilmiyordum." Ayağa kalktım ve onu karşılamak için otobüsün önüne doğru yürüdüm, üşüyen üst kollarını okşadım.

Bana öyle bir gülümsüyor ki, birden içim yumuşuyor. "Sana sürpriz yapmak istedim. Başka bir gönüllüyü kullanabilir misin?"

Ses tonunda bir özür var. Başımı sallıyorum ve onu göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum.

"Donuyorsun, bebeğim. Ekim ayında atletle ne yapıyorsun?"

Bana karşı gülüyor. "Biliyorum. Önce kıyafet almak için eve gitmeyi planlamıştım ama... Seni göreceğim için çok heyecanlandım ve doğruca buraya geldim."

"Bunu yaptığna sevindim."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma.

Arkama yaslanıp alnından öpüyorum, sonra Tyson'a dönüyorum. "Şu kapüşonluyu bana at. Kahve içmeye gidiyoruz."

Kahve deyince stajyerlerden birkaçının gözleri parlıyor. Bugünlerde bu şekilde hayatta kalıyoruz. "İsteyen herkese kahve getireceğim. Biri bana Starbucks için grup siparişi mesajı atsın." Tyson bana otobüs soğuk olduğunda bazen giydiğim siyah kapüşonluyu fırlatıyor ve ben de Reagan'a yardım ediyorum.

Bu. Kolları ellerinin üzerinden sarkıyor ve alt kısmı uyluklarına geliyor ama onu sıcak tutacaktır. Tyson'a, "Bana ihtiyacın olursa bugün kapı çalmayı kabul ederim," diyor. Tyson panosuna bakıyor. "Kapı tokmaklarına ve postacılara ihtiyacım var." "Her şeye varım," diyor Reagan.

Elini tutup onu otobüsten indiriyorum. Yalnız kalır kalmaz ona bir kez daha sarılıyorum ve sonra onu öpüyorum.

"Neden bana geleceğini söylemedin?" diye sordum. "Bilseydim dün gece gerçekten uyuyabilirdim."

"Özür dilerim." Başını sallıyor, mavi gözleri parlıyor. "Son zamanlarda boktan bir eş oldum."

"Öyle söyleme. Asla böyle söyleme. Bana aklından geçenleri söyledin ve bunda yanlış bir şey yok."

"Şey... İşimi kaybettiğim için dengem bozuldu."

"Valiliğe aday olmasaydım bu olmazdı. Bu senin suçun değil."

Yumuşak bir şekilde iç geçirir. "Biliyorum. Annemin yanında benim için en önemli şeyin ne olduğunu düşünmek için çok zamanım oldu. Ve bu bir iş, seçilmiş bir makam ya da para değil. Bu sensin. Ailem."

Başımı salladım. "Ben de düşünüyordum ve sen haklısın. Hayatımızın bu dönemine dair tüm anılarımızın kampanyalar, mitingler ve gösterişli yemeklerden ibaret olmasını istemiyorum. Seninle bir aile olmak istiyorum. Ve eğer hazırsan... Yani, eğer istersen... Bu işi bırakacağım."

"Jude, yapamazsın."

"Yapabilirim."

"Bu senin hayalin. Benim için hayalinden vazgeçmeni istemiyorum." Başımı sallıyorum. "*Bizim* için, bebeğim. Ve bu benim hayalim değil, senin hayalin."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Vay canına. Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun, Jude. Ama dürüst olmak gerekirse hayır, okulu bırakmanı istemiyorum. Gelecekte bizi nelerin beklediğinden emin değilim ama beni kaç kez ilk sıraya koyduğunu biliyorum ve şimdi seni ilk sıraya koyma sırası bende. Kazanırsan beni yanında tutacağına söz ver."

"Bundan emin değil misin? Reagan, seni her zaman yanımda istiyorum." "Biliyorum, ama özel çıkarlar ve baskılar olacak ve-"

"Her zaman. Sen birincisin ve diğer herkes ikinci. Bu asla değişmeyecek."

Başını sallıyor ve gülümser. "Bence bunu sen yapacaksın, Jude. Uçaktayken anket sonuçlarına bakıyordum ve senin kazanacağını hissediyorum."

Alnından tekrar öpüyorum. "Yine de geride kalmış gibi kampanya yürütmeye devam etmeliyiz."

"Biliyorum. Ve ben varım. Neye ihtiyacın olursa. Nasıl yardım edebilirim. Burada kaçırdığım zamanı telafi etmek istiyorum."

Ona göz kırpyorum. "Bunu bana çarşıların arasında telafi edebilirsin bebeğim."

Tatlı, seksi kahkahası sikimin canlanmasına neden oluyor. "Dediğim gibi, hizmetinizdeyim." "Mükemmel."

Kapüşonumun fermuarını çekip elini tutuyorum ve park yerimize giderken gördüğüm Starbucks'a doğru ilerliyorum.

"Bizi nasıl buldun?" Yürürken ona şaşkın bir bakış atarak soruyorum.

"Tyson."

"Ah. Sizler benimle BBF oluyorsunuz, değil mi?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Ama dostluk bilezikleri yaptırıyoruz."

Kıvrak zekâsı aşık olduğum ilk şeylerden biriydi. Elini sıkıyorum, diğer elimle de bize korna çalıp el sallayan ve açık camından "Oyum size!" diye bağırarak bir arabanın sürücüsüne el sallıyorum.

"Teşekkürler, dostum!" Ben de ona el sallıyorum.

Kuyruğu olan kafeye varıyoruz. Beklerken Reagan'a baktım.

"Kazansak da kaybetsek de seçimden sonra bir seyahate çıkmalıyız diye düşünüyordum," diyorum.

Düşünüyör. "Evet, ama... eğer kazanırsa, başlaması gereken tonlarca geçiş işi olacak."

"Bekleyecek."

"Gitmek istediğin bir yer var mı?"

Omuz silkiyorum. "Kumsalı olan özel bir yer. Tek umursadığım bu."

"Kulağa hoş geliyor."

Sıranın önüne geldiğimizde, kahve siparişine bakmak için telefonumu çıkarıyorum ve sonunda on dört içecek siparişi veriyorum. Siparişlerini bekleyen bir çift onlarla fotoğraf çekmemi istiyor ve Reagan onlar için bir tane çekiyor.

Her birimiz iki tepsi içecek taşıyarak otobüse doğru yürümeye başladık.

"Eğer kazanırsak, bu işin beni ele geçirmeyeceğini bilmeni istiyorum," diyorum ona. "Seninle birkaç gün bile birlikte olamadığımda ne kadar huysuzlaştığımı biliyorsun. Bunun için kendi kurallarımızı kendimiz koyacağız."

Başını sallıyor, yüz ifadesi bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Bu planı sevdim. Ve eğer kazanırsan, avukatlığa odaklanmak istiyorum. Şu anda başka bir işe girmek istediğimi sanmıyorum." Gülüyor. "Bunu söylediğime inanabiliyor musun?"

"Bence bu kulağa mükemmel geliyor. Benimle seyahat edebilirsin. Ne tür bir avukatlık yapmak istiyorsun?" "Henüz emin değilim. Muhtemelen kadın haklarıyla ilgili bir şey. Bu bazılarınızı heyecanlandırmayabilir.

bağışçılar."

"Hiç fark etmez. Senin için önemli olan şeyi yaptığın için seninle gurur duyacağım."

Otobüs görüş alanımıza giriyor ve yaklaştıkça, seçim sonrası tatile kadar böyle anları pek yaşayamayacağımızı daha iyi anlıyorum. Sadece ben ve o olduğumuzda, uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olacağız.

Yapacak. Karımla seks yapmak için gereken enerjiyi her zaman bulabilirim.

"Bebeğim," diyorum açık otobüs kapılarının önünde durarak. "İstersen sadece bir dönem yapabiliriz, tamam mı?" Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kuralları biz koyarız."

Otobüse geri dönmeden önce onu öptüm. Sonunda her şey yolunda. Reagan'ın yanımda olmasını kazanmak ya da kaybetmekten daha çok önemsiyorum.

Ama kazanmak için elimden geleni yapacağım.

REAGAN

Jude yoldan geçen bir servis elemanının tepsisinden bir kadeh şampanya alıyor ve bana uzatıyor. "İç," dedi göz kırparak.

Minnetle yudumluyorum, daha çok tüm bardağı bir kerede geri atmak gibi hissediyorum.

Tanrım, çok gerginim. Anketler dün o kadar yakındı ki kimin kazanacağını hala bilmiyoruz. Son zamanlarda kocamın vali olmasını istediğimden ne kadar emin olmadığımı düşünürsek, şimdi her şeyimle bunu umuyor olmam ironik.

Daha da kötüsü, sinir küpü olduğumu belli edemem. Temizlendik ve zengin destekçiler tarafından düzenlenen bir seçim gecesi partisine gelmek üzere merkezden ayrıldık.

Kampanyadaki yardımcıları ve stajyerleri temizlenmiş, erkekleri duş almış ve tıraş olmuş, kadınları makyajlı ve süslü elbiseler giymiş görmek güzel.

Eminim ki onlar da benim gibi şu anda biz televizyonun karşısında uygunsuz şakalar yapıp geri dönüşleri beklerken kutudan pizza yemeyi tercih ederlerdi ama burada olmayı hak ediyorlar. Onlar açık bardan yararlanıyor ama Jude ve ben ayık kalmaya karar verdik.

Görünüşe göre içmem konusunda fikrini değiştirmiş. Bence iyi bir karardı, çünkü şu an yerimden fırlamak üzereyim.

Geri dönüşleri izlememiz için kurulan TV ekranına bakıyorum ve Jude elimi tutup hafifçe çekiştiriyor.

"Hadi kaynaşalım, bebeğim. Güncellendiğinde biri bize haber verir." Gergin bir nefes verdim. "Tamam."

Bir kolunu belime doluyor ve bir grup çiftin yanına doğru yürüyoruz. Herkes Jude'un elini sıkıyor ve ona ilk işinin ne olacağını soruyor.

"Kazansak da kaybetsek de tatile çıkıyoruz," diyor onlara. "Cuma sabahı ayrılıyoruz." Kadınlardan biri "Bunu kesinlikle hak ettiniz," diyor. "Zorlu bir yarış oldu."

Branch kardeşlerden biri olduğundan emin olduğum adamlardan biri gözlerini deviriyor. "Ne pahasına olursa olsun harcamaya hazır bir milyonerle dövüştüğünüzde böyle olur."

Jude, Gloria Rush tarafından neredeyse üçe bir oranında daha fazla harcandı. Destekçileri çok para harcadı ama Gloria Rush bir valilik yarışı için rekor miktarda harcama yaptı.

Ne olursa olsun Jude ile inanılmaz gurur duyuyorum. Her fırsatta yüksek yolu seçti ve canını dişine takarak çalıştı.

Bu sabah yaşadığımız en hızlı şipşaktan sonra pişmanlık duymadığımız konusunda hemfikir olduk. İster vali konağından ister Chicago'daki evimizden olsun, hayatın bizi güzel günlerin beklediğini biliyoruz.

Tyson sırtarak bize yaklaşıyor. "Cook County geldi. Hâlâ oyların yeniden sayılmasını engelleyecek kadar

masaya."

Jude bir nefes veriyor ve beni kendine çekerek başımın üstünü öpüyor. Sonra bir avucunu, giydiğim kırmızı payetli elbisenin açıkta bıraktığı sırtıma koyuyor.

Beni otel odamızın banyosundan bu elbiseyle çıkarken gördüğü an, üzerimden çıkarmak için sabırsızlandığını söyledi.

İnsanlar Jude'u tebrik etmek için yanına geliyor, bazıları onunla selfie çekiyor. İfadesini okuyabiliyorum - Tyson ona tahmin edilen kazananın kendisi olduğunu söyleyene kadar kutlamaya hazır değil.

Jude'a şampanya kadehimi uzatıyorum ve burnunu kırıstırarak bir yudum alıyor. "Çok tatlı."

Tyson telefonunun ekranına bakar ve sonra tekrar Jude'a döner.

"CNN yansıtıyor." Sırıtmaya başladı. "Tebrikler, Vali Bey."

Jude, Tyson'ı sırtını sıvazlayan bir erkek gibi kucaklıyor. Yanaklarıma düşen gözyaşlarına engel olamıyorum. Sadece Jude kazandığı için değil, buraya gelene kadar neler yaşadığını bildiğim için.

Kocamın vali konağına giden yolu, gururla görev yaptığı ve gazi arkadaşlarına yardım etmeye karar verdiği Orta Doğu'da başladı. Görev sırasında bacağının bir kısmını kaybeden bir kadın bu sabah oy verme yerimizin dışında yanına geldi ve gözyaşları içinde iyi dileklerde bulunarak elini sıktı.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca tuttuğunda ayaklarım yerden kesiliyor.

"Başardık," diyor, yüzünü omzuma gömerken sesi duygusallıktan titriyor.

"Seni seviyorum." Ellerimi yanaklarına koyup yanağındaki nemi öpücükle uzaklaştırıyorum. "Tebrikler, bebeğim."

Beni yere bırakıyor ve derin bir nefes alarak kendini dengeliyor. "Gloria'yı arayayım mı?" "Hayır, *o seni* arayacak, unuttun *mu*?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Doğru. Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum bile. Buna inanamıyorum." "İnan, aşkım. Konuşmanı yaptın, değil mi?"

Takım elbisesinin göğüs cebini yokluyor. "Evet. Orada benimle olmanı istiyorum."

"Olacağım." Şampanyayı bitiriyorum ve ona gülümsüyorum. "Muhtemelen tüm yardımcıları ve stajyerleri bir araya getirip onlara teşekkür etmek için iyi bir zaman."

"Doğru. Sanırım Tyson bunun için buluşabileceğimiz bir oda ayarladı."

Telefonuma ailemden, arkadaşlarımdan ve meslektaşlarımdan tebrik mesajları yağmaya başlıyor. Andrea Matisse'den gelen mesajı gördüğümde ağzım bir karışık açık kaldı.

Andrea: Kocanı tebrik ederim. İş fırsatımı sizinle tekrar görüşmek isterim.

Ha. Ona cevap bile vermeyeceğim. Zor zamanlarda yanımızda olmayan biri sadakati hak etmez.

Ayrıca, Andrea'nın vakfı için dünya turuna çıkmak istemiyorum. Eyaletimin First Lady'si olarak kendi savunuculuk projelerimi seçebilirim.

Yirmili yaşlarımda başındayken biri bana Demokrat bir senatörün Demokrat bir eyalet temsilcisi olarak görev yapan bu kızının Cumhuriyetçi bir valinin eşi olacağını ve tam zamanlı bir işte çalışmak istemeyeceğini söyleseydi, histerik bir şekilde gülerdim.

Ben mi? Karşı siyasi partiden bir adama aşık olan ben mi? Yorucu bir seyahat programıyla yollara düşmek yerine kocamın yanında olmayı istemek mi?

İmkansız olduğunu düşünmüştüm.

Ama kadın haklarıyla ilgili olan da bu; ben kadınların yargılanmadan kendi yollarını seçmelerini destekliyorum.

Evde oturan anne, First Lady, fizikçi, tamirci - hepsi benim insanlarım ve umarım *tüm* kadın sorunlarını gündeme taşıdı.

Jude kampanyasında çalışan bir grup insana hitap ederken ben odanın arka tarafında duruyorum. Yorulmak bilmeden çalıştıkları için onlara teşekkür ederken birçoğu ağlıyor. Minnettarlık beni çok etkiliyor ve ben de gözyaşlarına boğuluyorum.

Tyson yaklaşıyor ve yanımdaki duvara yaslanıyor.

"Tebrikler," diyorum ve ona elimi uzatıyorum.

El sıkışması zayıf ama gülümsemesi geniş. "Teşekkürler. Size de."

"Artık onun için çalışmaya geliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Eğer sorarsa

yaparım." "Soracaktır."

Tyson'ın gülümsemesi kaybolur. "Bunu istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Daha iyi birini düşünemiyorum. Harika bir iş çıkardın. Demek istediğim, personel şefliği eziyetli bir iş, ama eğer istiyorsan-"

"İstiyorum."

Omzuna şakacı bir yumruk attım. "İyi şeyler söyleyeceğim."

"Teşekkürler, patron."

"Cidden, Tyson, her şekilde üstesinden geldin. Sen olmasaydın bunu başarabileceğinden emin değilim."

Tyson'ın yanakları kızarır. "Teşekkürler." Garip bir sessizlikten sonra kaşlarını indiriyor ve "Şimdi arkadaş mı olacağız?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Aramızdaki dinamiğe

alışkınım." "Ben de."

"Onları tahmin etmeye devam edelim."

Kısa bir kahkaha atıyoruz ve sonra ikimiz de Jude'a odaklanıyoruz.

"Reagan ve ben sizi arkadaştan çok aileden biri olarak görüyoruz," derken sesi boğazında düğümleniyor. "Kampanyaya adadığınız onca ay için teşekkür etmek yeterli gelmiyor. Sadece şunu söyleyeceğim..." Boğazını temizliyor. "Seni gururlandırmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Ön sıradaki stajyerler alkışlamaya başlıyor, sandalyelerinden zıplıyor ve kollarını havaya kaldırıyorlar. Jude'un bakışları kalabalığın arasında dolaşıyor ve beni aradığını biliyorum.

Odanın önüne doğru ilerliyorum ve Jude beni görür görmez kollarını açıyor, ona ulaştığımda bir tanesini bana sarıyor.

"Al/Tipper öpücüğüne ne dersin?" diye sorar alçak bir ses tonuyla.

Onun 2000 başkanlık kampanyasındaki meşhur, uzun öpücüğe yaptığı göndermeye gülüyorum, sonra başımı sallıyorum. Burada kameraların önünde değiliz, sadece destekçilerimiz var.

Dans ediyormuşuz gibi beni dibe çekiyor ve sonra ağzıma uzun, derin bir öpücük konduruyor, odadaki herkesin yuhalamasına ve bağırmasına neden oluyor.

Ayağa kalktığımızda, bana gülümsemeden duramıyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim ama şimdi başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum.

JUDE

Tüneşin doğuşu beni uyandırıyor, ışık ilkel sahil kulübemizdeki küçük çatlaklardan süzülüyor. Mışıl mışıl uyurken bir meleğe benzeyen Reagan'a bakıyorum, siyah saçları omuzlarına dökülmüş bir şekilde bir tarafa kıvrılmış. Yüzündeki bir tutamı fırçalayarak onu inceliyorum. Sadece güzellik görmüyorum. Zarafet de var. Güçlü. Mizah. Merhamet. Bir şekilde hayallerimdeki hayatı yaşayacak kadar şanslıyım. Çocuklarımız olursa ve olduğunda, istediğim her şeye sahip olacağım. Reagan haklı. Evliliğimizin bu karmaşada kaybolmasına izin veremeyiz. Bize öncelik verme konusunda söylediklerimde ciddi olduğumu ona göstereceğim. Ve eğer tek dönemlik bir vali olursam, bu benim için sorun olmaz. Siyasette bundan daha ileri gitmek istemiyorum. Aslında bu kadar ileri gitmek bile istemiyordum ama parti yönetimi başka uygun aday olmadığı için bana yalvardı. Reagan kıpırdandığında, kolumu beline doluyorum. Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor ve gözlerini açıyor. "Hey," diyor uykulu bir ses tonuyla. "Günaydın." "Günaydın, bebeğim." Dudaklarını hafifçe öpüyorum. "Hayır, sabah nefesim var." "On bir yüzüncü kez söylüyorum, umurumda değil." Yüzünü buruşturuyor. "Benim umurumda." Onu daha sert öpüyorum ve o geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. "Bugün ne yapıyoruz?" diye soruyor, esneyerek. Plaj kulübemiz kristal berraklığındaki suyun hemen içinde, arkada plaja giden ahşap bir yürüyüş yolu ve önde suya inen merdivenler bulunuyor. Dün buradaki ilk günümüzdü ve o günü sahilde yürüyerek, yüzerek ve kafayı sıyrarak geçirdik. Mükemmeldi. "Daha sonra duyduğumuz şu restoranda yemek yemek ister misin?" Ben öneririm. "Evet, orada yemek yiyelim." "Ve günün geri kalanını burada geçirebileceğimizi düşünüyorum. Belki ara sıra yüzmek için mola veririz?" Gülüyor ve yanağını avucunun içine alıyor. "Bebeğim, sen

doyumsuzsun." "Suçluyum."

Bacaklarımın arasına uzanıyor ve yarı sertleşmiş sikimi avuçluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve beni okşamasının verdiği hissi içime çekiyorum.

Çok iyiydi.

Bu küçük kulübede politika diye bir şey yok. Sadece ben ve ölü seksi karım, önümüzdeki on günü tamamen birbirimize odaklanarak geçireceğiz.

Göğsümü öpüyor ve dizlerinin üzerine kayarak aşağıya doğru iniyor. Aletime ulaştığında geriniyorum ve inliyorum, ucundaki sıcak nefesi gelecek olanın bir alayıydı.

Dili başımla oynuyor, daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar daireler çiziyor ve okşuyor. Sonra eğilip beni olabildiğince derinlere alıyor ve ben de elimi saçlarının arasına kaydırıyorum, adı ağzımdan düzensiz bir tonda çıkıyor.

O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki beni nasıl çılgına çevireceğini çok iyi biliyor. Sinyallerimi mükemmel okuyor.

Bir arkadaşım evlenmeden önce bana hayatımın geri kalanında aletimin üzerinde sadece bir kadının ağzını istediğimden emin olup olmadığını sordu ve ben de ona şüphesiz emin olduğumu söyledim.

Reagan bana sadece kafa atmıyor. Kulağa klişe gelse de, böyle anlarda bedenimi sevdiğini hissediyorum. Benim onunkini yaptığım gibi, o da benim zevkimi tek amacı haline getiriyor.

Başka bir kadını asla böyle istemeyeceğim ve başka bir kadını asla böyle sevmeyeceğim. Umarım Reagan ve ben birlikte yaşlanıp saçlarımız ağarır, ama eğer olmazsa, başka hiçbir kadın onun yerini alamaz.

Tekrar sevebilirdim elbette ama bu şekilde değil. Beni aynı anda hem yakan hem de kaldıran bir aşk olmazdı. Reagan ve ben bir bütünü oluşturan iki yarıyız.

Taşaklarım doğru iniyor, sertçe inlememe ve çarşafı yumruklamama neden oluyor. Beni bu şekilde uçurumun kenarına sürüklüyor.

Yavaşça. Dikkatlice. Mükemmel bir şekilde.

Sonunda sikime döndüğünde zor nefes alıyorum, dudakları ve dili her sinir ucunu harap ediyor. Geri dönüşü olmayan noktaya doğru yarışırken homurtu ve inlemelerim birbirine karışıyor.

Bana baktığında, sütlü çikolata gözleri sevgi, özlem ve yaramazlık dolu, ağzını uzunluğuma batırırken, güçlü bir kükreme ile boşalıyorum.

Siktir, bu çok iyi. Buradan ayrılmadan önce onun da aynı şekilde orgazm olmasını sağlayacağım. Kulübe.

Temizlendikten sonra birlikte çarşafın altına giriyoruz, bunaltıcı sıcaklık şimdiden ikimizi de ter tabakasıyla kapladı.

Karımı öperim ve o da tekrar uyumaya başlar. Uyanana kadar burada yatıp ona sarılacağım. Yukarı.

Birlikte geçireceğimiz gelecek için sabırsızlanıyorum. Ama şu anımızı da dolu dolu yaşamaya yemin ediyorum, çünkü gerçekten, en önemli şey budur.

O zaman değil. Belki'ler değil. Keşkeler değil. Yarın değil.

Şimdi. Ve şu anımız istediğim her şey.

İĞRENÇ TRİLOGİ
TÜM KİTAPLAR ŞİMDİ SATIŞTA!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.